

INSPECTORATUL
ȘCOLAR
JUDEȚEAN
TELEORMAN

”Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.”

Burrhus Frederic Skinner

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Publicație periodică a Casei Corpului Didactic Teleorman

Revistă națională de știință și educație

Ediție on-line

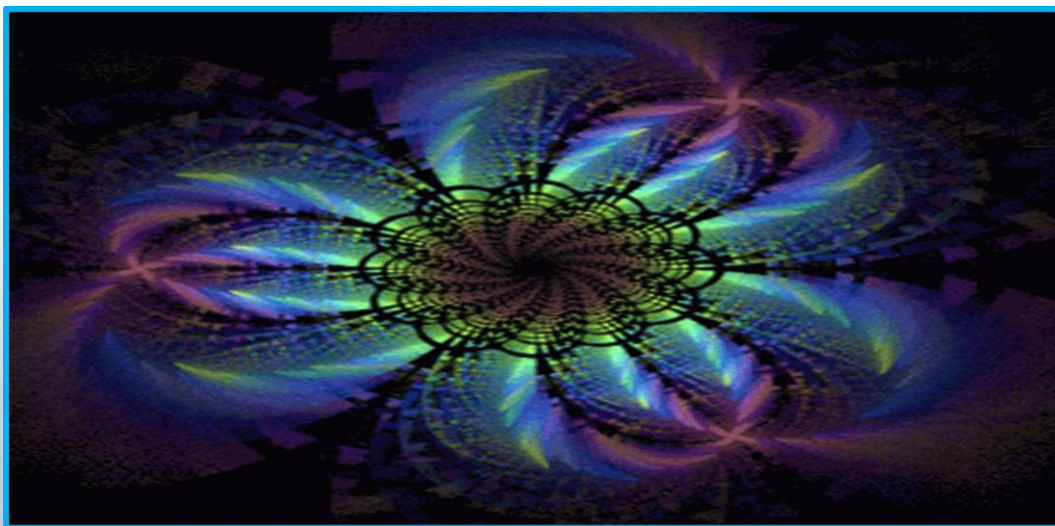
ISSN – 2558 – 8893

ISSN – L 2558-8893

Nr.2

aprilie-iunie2017

2017

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

Strada Carpati nr. 15; Alexandria, cod: 140059

TEL: 0247/315636; FAX: 0247/315636

E-mail: ccd_tr@yahoo.com

Site: <http://ccd.isjtr.ro>

**Creativitate și inovare
didactică!**

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN
propune cadrelor didactice și personalului didactic
auxiliar să-și facă cunoscută activitatea în
filele revistei noastre.

”ÎMPREUNĂ PENTRU UN NOU ÎNCEPUT!”

ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Director

Prof. Eliza Marinela SOTIRESCU

Comitet științific:

Prof. dr. Valeria GHERGHE

Prof. dr. Ileana GURLUI

Prof. dr. Alexandra NEGREA

Redactor șef:

Prof. Eliza Marienla SOTIRESCU

Colectivul de redacție:

Insp.de.spec. Ioana Daniela TĂTARU

Prof. metodist Silvia PĂUN

Prof. metodist Florica BOGDAN

Prof. metodist Eugenia ILIE

Prof. metodist Marinela MELINTE

Inf. Mariana POPA

Ec. Mirela MARDALE

Tehnoredactare computerizată

Prof. metodist Silvia PĂUN

Inf. Mariana POPA

Copertă și publicare online

Prof. Eliza Marienla SOTIRESCU

Revista ***CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN*** a fost editată conform
Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin
Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 4713 din 23.08.2010.

Responsabilitatea afirmațiilor conținute în materialele publicate revine în totalitate
autorilor.

„Cuvântul este un mijloc imperfect de comunicare”, spunea Camil Petrescu.

La ceas inaugural, prin revista *Caleidoscop didactic teleormănean*, Casa Corpului Didactic Teleorman dă startul unui demers ambițios și incitant pentru toți aceia care doresc să marcheze, pe axa timpului, itinerarii complexe, vizând permanentele interogații și căutări de sensuri, provocările și dilemele pe care educația le aduce în societatea cunoașterii.

Dinamica lumii contemporane a impus *noile educații* care, în această eră a informatizării, a multiculturalității, au făcut posibil saltul de la o școală a stereotipiilor eronate la creativitate, la interdisciplinaritate, toate girate de arta de a învăța *să știi, să faci, să trăiești și să fii*.

Apariția acestei reviste reprezintă o oportunitate în dezvoltarea profesională, atât pentru cadrele didactice, cât și pentru cadrele didactice auxiliare, deschizând perspective care trebuie fructificate din plin. Ne dorim ca, noile paradigme educaționale, pe care autorii le vor aborda în paginile acestei publicații, să faciliteze schimbul de idei, dialogul, emulația, spiritul înnoitor, ca premise ale longevității și confirmării, ale oportunității mesajului transmis.

Voi fi alături de echipa redacțională și sunt convinsă că revista va reuși să reprezinte un reper în învățământul teleormănean, deoarece este coordonată de oameni ambițioși, perseverenți, cu viziune, care ajung întotdeauna acolo unde și-au propus.

Urez acum la început de drum succes deplin cu speranța că aceasta revista va avea o un parcurs lung, provocator și util.

Cu speranță și încredere,

Prof. Valeria Gherghe

Inspector școlar general

Revista „Caleidoscop didactic teleormănean” a luat naștere din dorința de a populariza experiențele bune din domeniul educației, dând libertate educatorului să abordeze aspecte și teme din teoria educației, management, curriculum școlar, educație permanentă, consiliere și orientare.

Revista va acoperi dorința cadrelor didactice teleormănene interesate de promovarea unor lucrări metodice și științifice dar mai ales interesate de redobândirea imaginii școlii teleormănene în comunitate.

Educatorul, joacă rolul de model în comunitatea școlară și-și axează preocupările pentru realizarea de demersuri didactice adaptate și flexibile la nevoile beneficiarului direct „Măria sa Elevul”.

Diseminarea și popularizarea experiențelor personale și profesionale, rezultate la concursuri și olimpiade școlare îmbogățesc fondul generator de idei, de modele inovative și exemple de bune practici din sistemul de învățământ.

Revista se adresează tuturor specialiștilor în științele educației și în domenii conexe, personalului didactic și didactic auxiliar din învățământul preuniversitar, tuturor celor implicați în sistemul de învățământ din România.

**Director CCD,
Prof. Eliza Marinela Sotirescu**

CUPRINS

TEACHING GRAMMAR COMMUNICATIVELY	7
MARIN SORESCU - <i>POET NEOMODERNIST</i> -	10
ALIMENTE LOCALE VERSUS ALIMENTE DIN IMPORT	12
SIMBOLISTICA OUĂLOR DE PAȘTI	14
METODE TRADIȚIONALE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE (OBSERVAȚIA ȘI EXPLICAȚIA) A POEZIILOR ÎN CICLUL PREȘCOLAR	15
IMPORTANȚA POEZIEI PENTRU COPII ÎN ACTIVITĂȚILE DIN CICLUL PREȘCOLAR	17
CARTEA, IZVORUL SUFLETULUI	18
ERRORS WITH PAST TENSES	20
INTEGRAREA ȘCOLARĂ ȘI SOCIALĂ A ELEVILOR CU DIZABILITĂȚI	23
TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ ÎN JUDEȚUL TELEORMAN	24
CULTIVAREA CREATIVITĂȚII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNT	25
O ACTIVITATE INEDITĂ	27
AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE ALE INSTRUIRII ON-LINE	28
INTEGRATED ACTIVITIES IN ENGLISH CLASSES	29
LIMBA ROMÂNĂ ÎN ȘCOALĂ	31
METODELE INTERACTIVE	32
AGRESIVITATEA ȘCOLARĂ	33
ACTIVITĂȚILE INTEGRATE ÎN GRĂDINIȚA DE COPII	34
EVALUAREA PROGRESULUI ȘCOLAR LA ELEVII DIN CLASELE I-IV	36
CARTEA – TEMEIUL CREȘTERII SPIRITUALE ȘI AL EDUCAȚIEI OMENIRII	38
OBICEIURI ȘI TRADIȚII DE IARNĂ ÎN JUDEȚUL TELEORMAN	40
ALBERT EINSTEIN	41
EXPLOATAREA DOCUMENTELOR AUTENTICE ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBA FRANCEZĂ	42
UTILIZAREA CREATIVĂ ȘI POZITIVĂ A INTERNETULUI	43
COMPREHENSION DE L'ECRIT - METHODE ET EXEMPLE	45
OBICEIURI TRADIȚIONALE ÎN JUDEȚUL TELEORMAN	46
ROLUL MATEMATICII ÎN FORMATEA PERSONALITĂȚII ELEVULUI	48
SCHEMELE DE TIP BASMIC	50
MISIUNEA BIBLIOTECII	52
PROMOVAREA METODELOR ACTIV-PARTICIPATIVE ÎN ÎNSUȘIREA CUNOȘTINȚELOR MATEMATICE	53
AUTOEVALUAREA PROFESORULUI ÎN CONTEXTUL ASIGURĂRII CALITĂȚII ACTIVITĂȚII DIDACTICE	55
CUNOAȘTEREA FACTORILOR NON-COGNITIVI RESPONSABILI DE EȘEC ȘCOLAR	57
TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ ÎN COMUNA ORBEASCA, JUDEȚUL TELEORMAN	59
DRAGOBETE – UN STRĂVECHI OBICEI ROMÂNESC	60
JOCUL DIDACTIC METODĂ EFICIENTĂ PENTRU ÎNVĂȚAREA MATEMATICII LA CICLUL PRIMAR	61
DATINILE, OBICEIURILE ȘI SĂRBĂTORILE RELIGIOASE ALE LUNII FEBRUARIE	63
CARTEA – UN OBIECT CU VIAȚĂ	64

RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE-SOCIETATE	66
DACĂ TOATE-ACESTE A FI-VOR ÎNVĂȚATE...	68
COMUNICAREA ÎNVĂȚĂTOR-ELEV, O CALE SPRE EDUCAȚIE	69
ARTA ÎN EDUCAȚIE	71
COMUNICAREA NONVERBALĂ ÎN ACTUL DIDACTIC	72
COPILĂRIA ÎN ERA DIGITALĂ	74
FRUMUSEȚEA CIVILIZAȚIEI BIZANTINE	75
EDUCAȚIA SUB SEMNUL CALITĂȚII ȘI FORMĂRII	77
PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE -MODALITATE DE REDUCERE A ABANDONULUI ȘCOLAR	79
ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR- POSIBILITĂȚI ȘI MODALITĂȚI DE ORGANIZARE CU PREȘCOLARI	80
PROTEJAREA MEDIULUI - O PRIORITATE A EDUCAȚIEI	82
ADAPTARE LA SCHIMBARE/REMEDIU PE ...DRUMUL DE LA OBOSEALĂ LA NEVROZA ASTENICĂ	83
ROLUL ȘI IMPORTANȚA RESURSELOR UMANE	85
CURRICULUM CENTRAT PE COMPETENȚE-PUNCTUL DE UNIRE ÎNTRE COPIL, ȘCOALA, SOCIETATE	86

TEACHING GRAMMAR COMMUNICATIVELY

Prof. Albu Adriana
Școala Gimnazială nr.2 Zimnicea

WHY teach grammar?

WHAT grammar load to teach?

HOW to teach grammar?

1. WHY teach grammar?

Many language learners believe that knowledge of grammar is essential to their being able to acquire a new language. These are the students who, when responding to a needs assessment, typically say, “I want to study grammar. If I know grammar very well, I’ll be able to speak well.” Students often **equate language learning with learning grammar**. Students, through interactions with native speakers, also recognize the importance of grammar, as they may have encountered misunderstandings because of their grammar errors. Just as many language learners are motivated to learn grammar, **many teachers are strongly motivated to teach it**. When our students express a desire to learn grammar, most teachers naturally respond by trying to provide what students want. Moreover, most schools have a course syllabus, which is frequently a grammar syllabus or a whole-language syllabus with an addendum listing grammatical structures to teach. Such a tool is an impetus for teachers to provide grammar instruction. A third motivating factor is our background as teachers: Many of us, having learned foreign languages via grammar-based methodologies or as a consequence of our teacher training and education, are more comfortable teaching grammar than other language skills.

2. WHAT grammar load to teach?

In teaching a language we always spend a good deal of time on the **tense system**, and also on the articles and other **determiners** such as *some* and *any*. These systems are central to the language because they show how the things we are speaking or writing about are related to the real world and to other elements in the text. Given the elements in a clause

wife – work – garden – weekend

we know what the clause is about but we are unable to find any ‘orientation’ – we cannot identify exactly who the message is about; whether it refers to past, present or future time; whether it refers to a particular wife and garden or to wives and gardens in general. But given the clause

My wife works in the garden most weekends.

you can identify the wife as the wife of the speaker, and the garden as their garden. The tense of the verb tells you that the statement is a general statement relevant to present time. This is reinforced by the adverbial phrase consisting of the general determiner, *most*, and the noun *weekends*.

The function of the tense system is exactly this: to enable us to orient ourselves to the elements in the proposition and to relate them to one another, particularly in terms of time. The past tense, for

example, is used to refer to something which occurred at a particular time in the past. The use of the present perfect tense asserts that the action of the verb has some relevance to the present or future. Another kind of orientation has to do with the organisation of information in text.

Cumulatively, Willis (2003) identifies this grammar load to the *grammar of orientation*.

3. HOW to teach grammar?

Past methodology

Historically, language-teaching methods have alternated between two opposing approaches: those that **focus on analyzing the language** and those that **focus on using it**. At one end of the spectrum, students learn about the grammar, sounds, and vocabulary of the language, but they may seldom or never be required to use it in meaningful communication. At the other end, students begin using the language immediately in order to acquire it (see Larsen-Freeman, 2001).

Approaches to grammar teaching have undergone many changes. These changes, which have been due to a number of theoretical and empirical developments in the field, have not been regular and have been characterized by many pendulum swings. They can be viewed in terms of three general instructional approaches, beginning with those that conceptualized teaching in terms of methods with an exclusive focus on grammar, continuing later as types of exposure to meaningful communication, and emerging more recently as a set of instructional options with a focus on both grammar and meaning. In the following sections we will briefly review these changes. We begin by discussing the traditional approaches to grammar instruction, followed by various kinds of communication-based approaches and their limitations and criticisms.

For thousands of years, grammar was the center of language pedagogy. Language teaching was equated with grammar teaching and grammar was used as content as well as organizing principles for developing curriculum and language teaching materials (see Celce-Murcia, 2001). It was believed that language was mainly composed of grammar rules and that knowing those rules was sufficient for learners to know the language.

The centrality of grammar in language pedagogy stemmed from various historical reasons. One reason had to do with the importance attributed to the knowledge of grammar in philosophy and science in the Middle Ages. During this period, there was also a close relationship between the study of grammar and other medieval disciplines (such as law, theology, and medicine), and the idea that knowledge of grammar was essential for the development of rhetorical skills. It was also believed that the best way of learning an L2 was through studying first language (L1) grammar. This belief led to the idea that the grammar of Latin, which was based on the eight Greek grammatical categories (nouns, verbs, pronouns, prepositions, adverbs, participles, articles, and conjunctions), was the best model for studying other languages (Fotos, 2005). Hence, the formal study of Latin grammar became an important component of the school system. Even when other foreign languages began to be taught in educational settings, the study of Latin grammar was still used as a model for language learning. Studying Latin grammar was also viewed as a means of developing the mind. In the 18th and 19th centuries, other foreign languages were introduced to educational settings (H. D. Brown, 2000). However, it was still believed that the best way of learning the grammar of another language would be through studying the grammar of Latin since it was considered “the model for studying the grammar of any language” (Rutherford, 1987: 29).

The emphasis on grammar manifested itself in various traditional grammar-based approaches such as the Grammar Translation Method, the Audio-Lingual Method, and other structure-based methods. Although different from one another, these methods are based on the assumption that the major problem in learning a second or foreign language is learning its structure and that this aspect of language must receive exclusive attention.

Many other methods emerged after the Grammar Translation and Audio- Lingual methods, such as **the Reading Approach**, the **Oral and Situational Method**, **the Silent Way**, and **Total**

Physical Response. Although they somewhat differed in their underlying assumptions about how language is learned, in terms of syllabus, they were all grammar-based.

Grammar-based approaches are still used in many L2 classrooms. A very popular form of this approach is the **PPP (Presentation-Practice-Production)**. According to Willis (1996b: v), this approach is “so widely accepted that it now forms the basis of many teacher training courses.” Different versions of the PPP model can be seen in various language teaching and teacher training textbooks for foreign and second language teachers (Celce-Murcia and Hilles, 1988; Harmer, 1996; Ur, 1988).

In the PPP model, grammar instruction consists of a structured three-stage sequence: a presentation stage, a practice stage, and a production stage. In the presentation stage, the new grammar rule or structure is introduced, usually through a text, a dialogue, or a story that includes the structure. The students listen to the text or read it out loud. The main purpose of this stage is to help students become familiar with the new grammatical structure and keep it in their short-term memory (Ur, 1988). The presentation stage is followed by a practice stage, in which students are given various kinds of written and spoken exercises to repeat, manipulate, or reproduce the new forms. The practice stage usually begins with controlled practices that focus learners’ attention on specific structures and then moves to less controlled practices with more open-ended activities. The aim of the practice stage is to help students gain control of the knowledge introduced in the presentation stage, to take it in, and to move it from their short-term memory to their long-term memory (Ur, 1988). Finally, in the production stage, learners are encouraged to use the rules they have learned in the presentation and practice stages more freely and in more communicative activities. The aim of this last stage is to fully master the new form by enabling learners to internalize the rules and use them automatically and spontaneously. In a sense, the aim here is to develop fluency.

Theoretically, the PPP model is informed by information processing and skills acquisition models of learning, claiming that language learning is a cognitive skill similar to other kinds of learning. In this view, language is learned by processing information available through input and then accessed for subsequent comprehension and production. Skills acquisition theories claim that learning is a movement from declarative knowledge (i.e., explicit knowledge of rules and systems) to procedural knowledge (i.e., knowledge of how to use the system). Students first learn the new target rules and structures through the development of conscious knowledge, and then practice them in order to gain control of them. In this view, presentation and practice play a key role in the acquisition of language. It is believed that “it is through practice that the material is most thoroughly and permanently learned” (Ur, 1988: 10).

BIBLIOGRAPHY

- Celce-Murcia, M., Olshtain, E. 2000. Discourse and context in language teaching: a guide for language teachers. Cambridge: CUP
- Brown, D. 2000 (2nd ed.). *Teaching by principles. An Interactive approach to language pedagogy*. London: Pearson Longman
- Larsen-Freeman, D. 2000. *Techniques and principles in language teaching*. Oxford: OUP
- Richards, J.C. *Approaches and Methods in Language Teaching*. Oxford: OUP

MARIN SORESCU - POET NEOMODERNIST-

Prof. Alcea Adriana Sabina
Liceul Teoretic Olteni, Județul Teleorman

Poetul Marin Sorescu a fost încadrat de critica literară în rândul poezilor generației '60 și în curentul literar numit neomodernism. Acest curent literar cuprindeviziuni poetice identificate atât în poezia generației '60 cât și în cea a generației '70. Astfel, au fost evidențiate următoarele tipuri de neomoderniști: pentru generația '60, neomodernismul abstracționist (Nichita Stănescu), cel parodic (Marin Sorescu), cel rafinat (Cezar Baltag), cel etic (Ana Blandiana); în poezia generației '70, neomodernismul oniric (Leonid Dimov), cel prețios (Mircea Ivănescu), cel erotic (Emil Brumaru) și cel parabolic (Ileana Mălăncioiu).

Viziunea estetică de tip neomodernist din aceste poezii cuprinde o receptare variată a realului, de la metafora spectaculară și abstracționistă a poeziei stănesciene până la oniricul că textura existențială (Leonid Dimov) și până la parodicul și parabolicul din poezia lui Marin Sorescu și a Ilenei Mălăncioiu.

Estetica neomodernistă vizualizează un eu liric surprins în diferite ipostaze ale trăirii. Pe de o parte, lirismul apare într-o tonalitate puternic subiectivă, cu ritmuri biografice configurate într-un vitalism exuberant, textul devenind un receptor senzual al realului. În spațiul poetic este indusă trăirea gravității și a tragicului existențial, lirica șazecistă fiind axată pe dimensiunea antropocentrică; spiritul suferă tragedia limitării surprinsă într-o succesiune de imagini metaforice disipate într-un spațiu al ambiguității, al conotativului și totodată al unui conceptualism rafinat.

Pe de altă parte, poezii neomoderniști au creat o strategie a desacralizării miturilor având un tipar textual axat pe viziune ironică, parodică, reflectându-se în spectaculare „bufonade” ale spiritului captat în banalitatea realității imanente, iar nesemnificativul stă la baza unei filosofii de viață. Discursul poetic variază de la simplitate, muzicalitate de tip folcloric, caracter naratorial și inserție esopică până la luxurianta sonorilor, ambivalențe structurale și imagistice; un liant al acestor două ipostaze este mitologia cuvântului prin care poezia devine comunicare a sinelui cu sine, vizând o revalorizare a referențialității din perspectiva ficționalității.

Marin Sorescu se încadrează în neomodernismul de tip parodic, poezia sa fiind una a demitizării, a deconstrucției, semnificațiile lumii fiind redată prin procedee ca ironia, parabola; măștile stilistice variază de la stilul ludic cu substrat tragic la antilirismul impregnat în dimensiunea absurdului existential. Poezia soresciană creează reflexe existențiale într-o tonalitate gravă în care rizibilul se autocreează continuu în straturile unei retorici lucide, melancolice, reflexive. Este o imagistică ce pendulează între limbajul spontan, oralitatea cotidiană și căderea într-un eu liric de sorginte tragică.

În volumele sale de poezie se structurează dimensiunile esențiale ale viziunii neomoderniste: parabola lirică, ironia, parodia, demitizarea și oralitatea limbajului, precum și o metafizică a cotidianului.

În volumele sale de început, *Singur printre poeți*, *Poeme*, *Moartea ceasului*, se remarcă o viziune parodică și histrionică care descătușează poezia de tiparele abstractului. Prin parabola lirică poetul se reîntoarce în straturile semnificative, originare ale cuvântului, poemele sale fiind redată printr-o simplitate tragică a compoziției: „Eu mut o zi albă,/ El mută o zi neagră./ Eu înaintez cu un vis,/ El mi-l ia la razboi/(...) - O să-ți dau șah și pierzi optimismul./ Îmi spune el./ - Nu-i nimic, glumesc eu,/ Fac rocade sentimentelor./ În spatele meu soția, copiii,/ Soarele, luna și ceilalți chibiți/ Tremură pentru orice mișcare a mea./ Eu îmi aprind o țigară/ Și continui partida”(Sah). Tonul anxios, de neliniște și teamă este prezent și în volumul „*Moartea ceasului*”, o perspectivă existențială care și are originea în volumul „*Poeme*”: „Doctore, simt ceva mortal/Aici, în regiunea ființei mele/ Mă dor toate organele,/ Ziua mă doare soarele/ Iar noaptea luna și stelele/(...) Cred că m-am îmbolnăvit de moarte/ Într-o zi / Când m-am născut”(Boala).

Versurile soresciene, pe lângă discursivitatea cu substrat tragic, se configurează prin antiretorism, concretism, prozaism și autenticism existențial. O dimensiune majoră a liricii soresciene este cea ludică, spectaculară în care măștile creează un joc al perspectivelor, intențional lirică se dedublează în cea regizorală. Apar motivele spectacolului, al privirii iar spațial jocul este conturat prin ritualuri ale gesturilor cotidiene. Lentila regizorală surprinde realul în sfera satirei și a burlescului: „Melcul și-a astupat bine ochii/ Cu ceara,/ Și-a pus capul în piept/ Și privește fix/ În el./ Deasupra lui/ E cochilia-/ Opera sa perfectă/ De care- i e silă-/ În jurul cochiliei/ E lumea,/ Restul lumii,/ Dispusa încolo și-ncoace/ După anumite legi/ De care-i e silă/ Și-n centrul acestei/Sile universale/ Se află el-/ Melcul,/ De care-i e silă” (Melcul).

Poemele alegorico-parabolice din volumul „Poeme” (1965) situează eul liric într-o apocalipsă a subiectivității, de tip ionescian: „Începe să fie târziu/ În mine/ Uite, s-a făcut întuneric/ În mâna dreaptă/ Și-n salcâmul din fața casei./ Trebuie să sting/ Cu o pleopă/ Toate lucrurile care au ramas/ Aprinse...” (Târziu). Există o tensiune a ființei poetice în relația cu limbajul, născându-se blocaje ale comunicării, anxietăți livresti și apocalipse ale creativității. Poemele din aceste volume (Retroversiune, Melcul, Drumul, Hartie) sunt alegorii consolidate prin ironie și paradox.

În poemul „Viziune” din volumul *Moartea ceasului* poetul înscenează o distopie prin care oamenii sunt înlocuiți din piese vestimentare: „Iar eu căutam oamenii./ Știam că trebuie să se afle/ Fie în buzunarul de la vestă,/ Fie în față ori în spatele hainelor,/ Anexați cu o clamă”. Imaginile bufes duc la o dislocare a logicii și a coerenței realului (un subtil unghi urmuzian), dar și a limbajului, iar transcendența se topește într-o reificare a lumii. Această demitizare și cădere în profane plasează parabola soresciană în direcția absurdului, trăirea metafizică se dizolvă într-un limbaj prozaic.

Ludicul, ironicul și spectacularul se conjugă într-o formă parabolică și-n poezia „Harta” din volumul *Tineretea lui Don Quijote*: „Mai există desigur/ Și alte pete albe/ Pe trupul meu,/ Cum ar fi gândurile și întâmplările mele/ De mâine./ Cu simțurile,/ Cele cinci continente/ Descriu zilnic două mișcări:/ O mișcare de rotație în jurul soarelui/ Și una de revoluție/ În jurul morții...”. Constanta ironico-fantezistă și transpunerea jocului în registrul grav apar și în poezia „Jucării” din același volum: „Avem tot ce ne trebuie,/ Dar ne lipsesc jucăriile,/ Ne e dor de optimismul/ Inimii de vată a păpușilor/ Și de corabia noastră/ Cu trei rânduri de pânze,/ Care merge la fel de bine pe apa,/ Ca și pe uscat”.

Maniera fantezist-parodică se regăsește și-n volumul „Tusiti”, simbolul acestei realități fiind echerul din poezia „Echerul” prin care ironia poetului se îndreaptă spre gândirea ce vrea să surprindă viața prin geometrizarea și raționalizarea în exces.

În volumele „Suflete bun la toate” și „Astfel” se conturează aceeași viziune ironico-fantastică redată printr-o filosofie sobră, se accentuează dimensiunea denotativă a limbajului, se redau teme ca timpul și creația. Apare o viziune burlescă a miturilor. Secvențele cu rol „moralizator” au rolul de a marca superficialitatea noii lumi; blocajele comunicării și ale relaționării dintre oameni și propria interioritate: „Se-ntâmplă eclipse peste eclipse,/ Ne cunoaștem pe întuneric și gândim prin pâslă./ Pâslă pusă în geam.” (Înflorire în maree în volumul *Sărbători itinerante*).

În volumele de poezii „La liliaci” apar secvențe minimalist-cotidiene, transpuse într-un prozaism ironic, axat pe oralitate, firescul existenței fiind fundamentat la nivel discursiv pe paradoxuri logico-lingvistice cu efect umoristic, iar personificarea și metafora sunt derivate ale derizoriului cotidian: „Masa e-ntinsă pe iarbă, la umbra bisericii/ Crăpate, de-a răzbit aproape de sfinți crăpătura/ Și când bate crivățul, iarna, cred că le degeră colacii de lumina/ care le strâng tâmplele”.

În volumul „Puntea”, ultimele sale poezii, poetul renunță la înscenările artistice, metafizica devine element biografic și alegoria devine realitate: „Niciodată n-am făcut/ Atâtea gesturi dezordonate,/ Semănând a rugă, amenințare, disperare.../ Sunt aruncat în cer/ Printre tunete/ Revin,/ Iar mă azvârle/ Niciodată n-am fost atât de speriat”.

S-a încercat apropierea neomodernistului Marin Sorescu de postmodernism, făcându-se referire la relativizarea lucrurilor, prozaizarea discursului poetic și ironie. Poezia soresciană, încadrată într-o gamă largă de titlaturi (antilirică, narativă, de idei, concretistă, a cotidianului, parodică) instaurează un alt antropocentrism, al realității cotidiene, al comunicării printr-un discurs dezis de abstracțiunile liricii moderniste, folosind transfigurările parodice, burlești sau grotești ale miturilor clasice.

Modelul literar asumat de Sorescu este T.S. Eliot pentru disponibilitatea de a oferi comunicării cotidiene alura unor ”formule magice”. Însuși poetul declara într-un interviu: ”Pentru mine realul este cu atât mai magic și cu atât mai poetic cu cât este mai real”.

Neomodernismul sorescian este deschis spre metafizica mundanului redată prin parabole cu subtile nuanțe tragice și existențialiste.

Bibliografie

George Bădăraș, *Neomodernismul românesc*, Editura Institutul European, Iasi, 2007;

Iulian Boldea, *Poezia neomodernistă*, Editura Aula, Brasov, 2005;

Cosmin Borza, *Marin Sorescu, Singur printre canonici*, Editura Art, Bucuresti, 2014;

Marin Sorescu, *Poeziile*, Editura Art, 2006;

Nicolae Manolescu, *Literatura română postbelică*, Editura Aula, Brasov, 2001;

Interviu realizat de Ana Maria Munteanu, în revista Tomis, nr.2, februarie, 1996

ALIMENTE LOCALE VERSUS ALIMENTE DIN IMPORT

Prof. Aurelia Nedelcuță

Liceul Pedagogic „Mircea Scarlat” alexandria

Școala are un rol hotărâtor în formarea și dezvoltarea fizică și psihică a viitorilor adulți, rol pe care și-l asumă prin îmbinarea activităților școlare și extrașcolare, prin intermediul cărora elevii își formează comportamente și convingeri după care se vor ghida pe parcursul întregii vieți. Educația copilului începe în familie și se desăvârșește în școală și societate.

Liceul Pedagogic ” Mircea Scarlat” din Alexandria promovează aceste activități educative în cadrul parteneriatului familie-școală-comunitate .

Un exemplu îl reprezintă derularea proiectului „**Mănâncă responsabil!**” cu finanțare de la Uniunea Europeană, proiect ce are drept scop promovarea alimentației sănătoase și responsabile, stimularea consumului de produse proaspete, autohtone, prelucrate și preparate în gospodăriile proprii, încurajarea aprovizionării cu alimente de la producătorii locali și regionali, în detrimentul alimentelor din import.

Consumul responsabil de alimente presupune o alimentație echilibrată, diversificată, bazată pe alimente locale, predominant vegetale, bogate în nutrienți și cu o amprentă redusă de carbon.

Acest tip de alimentație este mai gustoasă, mai sănătoasă, mai ieftină, prin reducerea costurilor de transport de la distanțe mari și mai puțin poluantă, prin reducerea emisiilor de CO2.

Prin activitățile desfășurate în cadrul proiectului, se acordă o atenție deosebită corectării unor obiceiuri alimentare la adolescenți, dar și dezvoltării sănătoase și armonioase a organismului aflat în plină transformare. Astfel, în cadrul orei de dirigenție a fost dezbătut conceptul „**hrană adevărată**”.

Elevii au primit postit-uri și au încercat să explice conceptul, apoi au notat câte un obiectiv pe care și l-au propus legat de alimentația personală. Pe baza răspunsurilor au definit conceptul, urmând ca la ultima activitate din cadrul proiectului să recitească aceste postit-uri, să constate progresele făcute și mai ales îndeplinirea obiectivului propus.

Ca urmare a aplicării în rândul elevilor a unui chestionar privind alimentația, problema identificată a fost consumul crescut de produse fast-food, un consum redus de fructe și legume și ca urmare, a fost ales domeniul de activitate „Alimente locale versus alimente din import”.

Promovarea proiectului în cadrul comunității locale s-a făcut prin mobilizarea exemplară a elevilor și profesorilor care au adus coșuri cu fructe și legume din gospodăriile proprii, conserve și borcane cu compot, murături, gem, dulceață, toate pregătite în casă.

Voluntarii s-au organizat în echipe, fiecare echipă având responsabilități bine stabilite precum : colectarea produselor, lipirea de etichete cu numele liceului și al proiectului , scrierea de mesaje mobilizatoare pentru cetățeni, pregătirea pachetelor cu fructe ,legume și conserve ce au fost donate cetățenilor, confectionarea de tricouri și ecusoane.

Exemple de mesaje mobilizatoare aplicate pe borcane :

- 1.Vrei mai multă sănătate ? Consumă produse din localitate!
- 2.Cu produse românești viața începi s-o prețuiești !
- 2.Pentru fiecare pensionar oferim un măr în dar !
- 3.Vitamine,proteine , Peda are pentru tine!
- 4.Viața este mai frumoasă cu o dulceață făcută în casă!
- 5.Viață lungă, sănătate în borcane cu tomate!
- 6.Zâmbete și sănătate în fructe neprocesate!
9. Cultivăm , nu importăm!
- 10.Gustul copilăriei în grădina bunicii !

O parte din produsele colectate au fost împărțite cetățenilor pe stradă împreună cu fluturașii ce promovează proiectul, iar cealaltă parte de produse a fost donată copiilor de la Asociația „Casa Plină –Centrul Social Sfântul Spiridon” păstorită de preotul Bogdan-Cristian Danu, din comuna Tătărăstii de Sus, județul Teleorman.

Prin acest demers se intenționează consolidarea abilităților copiilor de a trăi împreună cu ceilalți într-o societate unită și solidară, în care contează valențele umanitare, implicarea, angajamentul, responsabilitatea.

SIMBOLISTICA OUĂLOR DE PAȘTI

Informatician, Bălan Mihaela
Liceul Tehnologic "Nicolae Bălcescu" Alexandria

Sărbătoarea Sfințelor Paști este marcată în comunitatea românească, de o primenire a caselor și gospodăriilor, de slujbe speciale săvârșite în cadrul Bisericilor Ortodoxe, dar și de o gamă largă de preparate tradiționale românești. De pe masa fiecărui roman nu trebuie să lipsească ouăle roșii, cozonacul și friptura de miel.

Multe dintre obiceiurile pascale sunt legate de ou.

Obiceiul colorării ouălor s-a transmis creștinilor și este, din fericire, încă practicat, mai ales, la popoarele Europei și Asiei. Spre deosebire de alte țări ale Europei, unde obiceiul s-a restrâns sau a dispărut, la români a înflorit, atingând culmile artei prin tehnică, materiale, simbolica motivelor și perfecțiunea realizării.

Simbolistica ouălor de Paști trebuie căutată înainte de nașterea lui Hristos, în timpuri străvechi. Oul era dat în dar, fiind considerat simbol al echilibrului, creației, fecundității, simbol al vieții și al reînnoirii naturii, obiceiul vopsirii lui fiind întâlnit la chinezi cu două mii de ani înainte de Hristos.

Ouăle de Paști, potrivit tradiției, erau adunate din cuiar în miercurea din a patra săptămâna a Postului Mare, numită și "miercurea Paresimilor". Există obiceiul că din această zi nu se stricau până la Paști. Acum se alegeau ouăle pentru masa de Paști și ouăle ce urmau să fie înroșite. Chiar dacă ele erau alese în această zi, vopsitul lor avea loc în joia din săptămâna de dinaintea Sfințelor Paști, însă, niciodată în Vinerea Mare.

Încondeierea sau "împistritul" ouălor reprezintă un obicei străvechi în tradiția românească. Ouăle încondeiate sunt o mărturie a datinilor, credințelor și obiceiurilor pascale, reprezentând un element de cultură spirituală specific românească.

În cultura populară, ziua în care se înroșesc ouăle este joia din săptămâna patimilor, cunoscută și sub denumirea de Joia Mare. Se spune că ouăle înroșite în această zi, nu se strică tot timpul anului. De asemenea, oamenii cred că ouăle roșii duse la biserică și sfințite, dacă sunt îngropate într-o gospodărie, aceasta este ferită de grindină și piatră.

Există o anumită procedură privind înroșirea ouălor: mai întâi, ouăle se spală cu detergent, se clătesc, se lasă la uscat și apoi se fierb în vopseala pregătită. Pe lângă ouă roșii, românii contemporani, obișnuiesc să mai vopsească ouăle și în galben, verde, albastru. Unele gospodine pun pe ou o frunza, apoi îl leagă într-un ciorap subțire și așa îl fierb, ca să iasă "cu model".

În tradiția populară de la noi, oul roșu de Paști simbolizează sângele Domnului și ar avea puteri miraculoase, de vindecare, de îndepărtare a răului, fiind purtător de sănătate, frumusețe, vigoare și spor. Ouăle colorate în alte culori (galben, verde, albastru) vestesc bucuria primăverii. Cele colorate în negru simbolizează chinul și durerea pe care le-a suferit Hristos pe cruce. Ouăle încristate sunt simbolul Mântuitorului, care a ieșit din mormânt și a înviat, precum puiul din găoace.

Ciocnitul ouălor semnifică sacrificiul divinității primordiale și se face după reguli precise: persoana mai în vârstă (de obicei bărbatul) ciocnește capul oului de capul oului ținut în mână de partener, în timp ce rostește cunoscuta formulă "Hristos a înviat", la care se răspunde cu "Adevărat a înviat".

În Bucovina, cojile ouălor de Paști, sunt aruncate în râu, pentru ca apa să le poarte la "Blajini" (ființe imaginare, încarnări ale copiilor morți nebotezați, al căror loc de viațuire se află la "capătul lumii", aproape de Apa Sâmbetei). În felul acesta, și Blajinii știu că pentru toți creștinii a venit Sărbătoarea Sfințelor Paști.

În părțile Sibiului, există obiceiul ca de Paști să fie împodobit un pom (un arbust) asemănător cu cel de Crăciun. Singura deosebire constă în faptul că în locul globurilor se agață ouă

vopsite (golite de conținutul lor). Pomul poate fi așezat într-o vază frumoasă și farmecul sărbătorii sporește cu o podoabă de acest fel.

În Maramureș, zona Lăpușului, dimineața, în prima zi de Paști, copiii (până la vârsta de 9 ani) merg la prieteni și la vecini să le anunțe Învierea Domnului. Gazda dăruiește fiecărui urător un ou roșu. La plecare, copiii mulțumesc pentru dar și urează gospodarilor "Sărbători pascale fericite". La această sărbătoare, pragul casei trebuie trecut mai întâi de un băiat, pentru ca în acea gospodărie să fie armonie tot restul anului.

În dimineața zilei de Paști, copiii se spală pe față cu apă proaspătă de la fântâna în care s-au pus un ou roșu și fire de iarbă verde.

Fie ca românii să-și amintească cu bucurie și plăcere de aceste frumoase tradiții românești, să le transmită generațiilor viitoare, pentru că unele dintre acestea au nu numai recunoaștere internă, ci sunt apreciate în Europa și în lume, cum este, de pildă, încondeiatul și încristatul ouălor.

METODE TRADIȚIONALE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE (OBSERVAȚIA ȘI EXPLICAȚIA) A POEZIILOR ÎN CICLUL PREȘCOLAR

**Educatoare: Barbu Mariana Sonia
Grădinița cu P.P. Nr.1 Roșiorii de Vede**

În grădiniță, ca și în celelalte niveluri ale învățământului, metodele de învățare fac parte din activitatea comună a personalului didactic și a copiilor educați. Bunul mers al procesului de învățământ și rezultatele obținute depind de metodele utilizate.

Metodele sunt instrumente importante care constituie aporturi formative majore aflate la dispoziția cadrului didactic, de a căror cunoștințe și utilizare depinde eficiența muncii educative. Alegerea unei metode sau a alteia se face în funcție de particularitățile de vârstă ale copiilor, de experiența lor de viață și de sarcinile instructiv-educative ale activităților. Cunoscând varietatea metodelor, particularitățile copiilor cu care lucrează, obiectivele pe care trebuie să le atingă, dascălul trebuie să acționeze pentru a-și valorifica pe deplin personalitatea, devenind el însuși un creator în materie a strategiilor, metodelor și procedurilor didactice. Aplicarea metodelor solicită timp, diversitate de idei, angajare în acțiune descoperirea unor noi valori, responsabilitate didactică și încredere în capacitatea personală de a le aplica creator pentru eficientizarea procesului instructiv-educativ. După fiecare metodă aplicată se pot obține performanțe pe care copiii le percep și-i fac responsabili în rezolvarea sarcinilor. Metodele implică mult tact din partea dascălilor întrucât trebuie să-și adapteze stilul didactic în funcție de tipul de copil timid, pesimist, agresiv, acaparator, nerăbdător pentru fiecare găsim gestul, mimica, interjecția, sfatul, întrebarea, orientarea, lauda, aprecierea, entuziasmul în concordanță cu situația și totul va da rezultatul așteptat. Conform datelor psihologiei și pedagogiei, strategiile cele mai eficiente de învățare au ca metode centrale metodele active care solicită cel mai mult descoperirea noilor cunoștințe de către copilul însuși. Aceste metode le vor subordona, deci, pe toate celelalte în procesul de învățământ. Toate aceste modalități de intervenție ale metodelor în evoluția copilului constituie în argumente în favoarea alegerii cu discernământ a metodelor de educație.

Copiii sunt antrenați permanent la un efort intelectual susținut și înarmați cu capacități necesare unei activități de învățare productivă, ceea ce reprezintă modalitatea cea mai eficientă de educare a copiilor în spiritul unei atitudini conștiente și active. Așa cum spune Jean Piaget, cerința primordială a educației progresiviste este de a asigura o metodologie diversificată bazată pe îmbinarea activităților de învățare și de muncă independentă, cu activitățile de cooperare, de

învățare de grup și de muncă independentă. Deși învățarea este eminentă o activitate proprie, ținând de efortul individual depus în înțelegerea și conștientizarea semnificațiilor științei, nu este mai puțin adevărat că relațiile interpersonale, de grup sunt un factor indispensabil apariției și construirii învățării personale și colective. ”Învățarea în grup exersează capacitatea de decizie și de inițiativă, dă o notă mai personală a muncii dar și o complementaritate mai mare a aptitudinilor și talentelor, ceea ce asigură o participare mai vie, mai activă, susținută de foarte multe elemente de emulație, de stimulare reciprocă, de cooperare fructuoasă.”

O problemă pe care o ridică procesul instructiv-educativ din grădiniță este modalitatea sau calea pe care o folosește educatoarea pentru transmiterea cunoștințelor și formarea deprinderilor și priceperilor prevăzute în programă. Așadar, cu alte cuvinte este vorba de modul de utilizare al metodelor de învățământ în realizarea sarcinilor didactice.

Observația este folosită în grădiniță în scopul efectuării de către copii, sub conducerea educatoarei sau în mod independent a diverselor constatări, „descoperiri” despre aspecte din mediul înconjurător.

În perioada preșcolară copilul este la începutul învățării, de aceea el este introdus în mod organizat în cunoașterea mediului înconjurător, cu scopul de a ști ce să observe și cum să observe, ce să vadă și ce să înțeleagă din variatele manifestări din jurul său.

Copiii sunt îndrumați de către educatoare cum să efectueze o observație pentru ca mai apoi să facă singuri acest lucru.

Un preșcolar care nu a avut ocazia să „citească” imagini, va descifra sumar o imagine. Percepția nu se dezvoltă independent, ci este integrată în ansamblul dezvoltării personalității. *Observația constă în urmărirea independentă, premeditată, intenționată, cu scop, realizată planificat și sistematic.*

Educatoarea poate influența calitatea observației prin :- expunerea de subiecte care pot capta atenția preșcolarului; - întreținerea interesului de cunoaștere; - organizarea unor condiții materiale propice observației; - dirijarea activității prin cuvânt; - acordarea timpului necesar pentru observație; - valorificarea cunoștințelor obținute prin observație în explicații.

Ex. În predarea poeziei *Primăvară* de Vasile Alecsandri, pentru captarea și menținerea continuă a atenției întregii grupe, am expus un tablou care conține elemente corespunzătoare conținutului poeziei: „câmpul înverzit”, „rândunica cea voioasă”, „cucul”, „copacul înflorit”. Copiii au observat cu atenție în mod independent frumoasa ilustrație specifică anotimpului primăvara, denumind elementele cadrului natural care sugerează direct tema poeziei. Așa se explică faptul că în activitatea instructiv-educativă se folosește din plin *metoda observației*.

Explicația este frecvent întâlnită în cadrul activităților. Întrucât bagajul de cunoștințe al preșcolarilor este încă restrâns și atitudinea lor față de mediul înconjurător este în curs de formare, copiilor trebuie să li se dea în permanență explicații cu obiectele și fenomenele cu care ei vin în contact.

Prin explicație, educatoarea reușește să concentreze atenția copiilor asupra fenomenului sau obiectului despre care este vorba în activitatea lor, asupra acelor părți care trebuie anume studiate, ceea ce face ca înțelegerea noilor cunoștințe și a modalităților de acțiune să fie mai rapidă și mai justă.

De aceea, modul în care se realizează explicația are o deosebită importanță. Explicația trebuie folosită cu îndemânare de către educatoare și numai în măsura în care este necesară. Educatoarea trebuie să utilizeze expresii și cuvinte adecvate, puține și pe înțelesul copiilor. Toate acestea au o deosebită importanță pentru formarea puterii de analiză, pentru ordonarea și valorificarea experienței personale a copiilor.

Explicația care însoțește prezentarea unui aspect concret este mai ușor înțeleasă de copii. Mai dificile sunt explicațiile referitoare la obiecte sau fenomene pe care copiii nu le percep în momentul respectiv iar atunci educatoarea folosește povești, versuri, povestiri, ilustrații, diverse pise muzicale, tablouri etc. care pot fi puncte de sprijin în înțelegerea de către copii a noilor cunoștințe. În concluzie, în cadrul activităților *explicația este folosită cu scopul de a înlesni însușirea unor cunoștințe, deprinderi și a unor modalități de acțiune.*

Ex. În poezia *Motanul pedepsit* de Elena Farago, în anunțarea temei și expunerea obiectivelor este utilizată metoda explicației. Educatoarea le explică copiilor prin intermediul unei ilustrații, pățania lui Mieunaș (elementul surpriză) din poezia *Motanul pedepsit* pe care o vor învăța. Alături de copii motanul va învăța să facă lucruri bune și să prețuiască prietenia.

IMPORTANȚA POEZIEI PENTRU COPII ÎN ACTIVITĂȚILE DIN CICLUL PREȘCOLAR

Educatoare: Grigorescu Angela Luminița
Grădinița cu P.P. Nr.1 Roșiorii de Vede

Poeziile constituie o formă specifică cu maximă eficiență formativ – educativă în dezvoltarea limbajului. Rolul memorizării în activitățile din grădiniță este binecunoscut. Ele dețin un loc important în activitatea instructiv – educativă și constituie un mijloc prețios de cunoaștere, de dezvoltare a vorbirii, de cultivare a sentimentelor estetice și a celor morale, de exersare a memoriei și de stimulare a imaginației creatoare.

Prin intermediul poeziilor ascultate, copiii își largesc treptat orizontul de cunoaștere, își precizează și își îmbogățesc reprezentările despre obiecte și fenomene ale naturii și despre raporturi sociale. Astfel, multe dintre poezii înfățișează copiilor unele aspecte caracteristice ale anotimpurilor, frumusețea lor de pildă: *Iarna pe uliță* de George Coșbuc, *Primăvara* de Vasile Alecsandri, *Cântec de primăvară* de Șt. O. Iosif; sunt poezii care cuprind trăsăturile caracteristice ale unor animale îndrăgite de copii (*Cățelușul șchiop*, *Gândăcelul* de Elena Farago, *Puișorul cafeniu* de Otilia Cazimir, *Miaunica* de Demostene Botez, *Ursulețul* de I. Țîrlea). Sub influența poeziilor încep să apară și să se dezvolte la copii o gamă bogată de sentimente moral – sociale: dragostea față de dragostea față de natura patriei (*Somnoroase pășărele* de Mihai Eminescu, *Pentru tine primăvară* de Otilia Cazimir) etc.

De o importanță deosebită este apropierea copiilor de frumusețea limbii noastre, prin vers, personificare și ficțiune poetică. Deși, în general, poeziile pentru copii sunt scrise în cuvinte obișnuite, simple, sensul nou pe care îl capătă deschid perspectiva înțelegerii unor imagini artistice, simple, ca de pildă comparația, metafora, hiperbola create cu ajutorul cuvintelor. Contribuția poeziilor la educația estetică a copiilor este de necontestat. Cu ajutorul poeziei, copiii învață în bună măsură să simtă, să înțeleagă frumosul din artă, din natură, din viața omului, să sesizeze muzicalitatea și frumusețea limbii materne. Poezia îi emoționează, le dezvoltă percepția artistică, sentimentele estetice și le stimulează creația. În măsura în care au înțeles sensul versurilor, intenția și sentimentele poetului, învață să recite expresiv, să respecte pauzele gramaticale, logice și psihologice marcate de punctuație, de sensul propoziției sau al frazei ritmate.

Importanța instructiv-educativă a activităților de memorizare constă în dezvoltarea unor procese psihice ca memoria, imaginația, gândirea. Activitatea de memorizare, prin structura ei, solicită copilul să memoreze în mod conștient o seamă de versuri și să le reproducă atunci când este solicitat. Însușindu-și în mod sistematic poezii accesibile, copiii capătă deprinderea de a învăța conștient, se familiarizează cu procedeele de memorare logică. Mesajul artistic nu se prezintă ca un mod de norme morale și estetice oferite de-a gata, ci prin contact direct al copiilor cu opera, prin antrenarea lor în discuții, ei înșiși trebuie să descifreze și să le asimileze prin trăiri emotionale autentice. Comentariul operei literare, la nivelul posibilităților vârstei de referință are un rol formativ asupra copiilor.

Întrebările problemă, confruntările de opinii, efectuarea unor operații ale gândirii dezvoltă calități indescifrabile ale omului modern: independență, flexibilitate, inițiativă, creativitate. Poezia bună, structurată după legile prozodiei clasice oferă cel mai bun exercițiu pentru dezvoltarea atenției, a memoriei, a exprimării copiilor. Copiii își îmbogățesc în mod substanțial vocabularul, iar operarea

cu structurile limbajului poetic și asimilarea unor structuri în vorbirea de toate zilele contribuie la precizarea, activizarea și nuanțarea fondului lexical al copiilor. Contactul cu operele literare de autentică valoare duce la realizarea educației estetice a copiilor, înțelegând prin aceasta dezvoltarea gustului pentru frumosul din natură, artă, societate, de apreciere a frumosului, dezvoltarea imaginației creatoare.

Cercetătorii au remarcat nevoia preșcolarilor de poezie și atracția lor pentru o poezie bună, de structură clasică (cu ritm, rimă, etc.). Copiii refuză poeziile fără înțeles pentru ei, pe cele lipsite de vibrație, de valoare artistică.

Apropierea copiilor de poezie, încă din primii ani de viață, se explică prin atracția pe care o exercită asupra lor ritmul, jocul exuberant al rimelor, sugestia onomatopeelor, sonoritatea intrinsecă a cuvintelor și a asocierilor de cuvinte. Procesul receptării dirijate a poeziei, care începe la vârsta preșcolară, îl introduce pe copil tot mai adânc în universul acesteia, dezvoltându-i treptat conținutul ideatic și emotional, precum și capacitatea de plasticizare a cuvântului. Descifrarea bine orientată a textului stimulează o serie de procese intelectuale și afectiv-soluționale, dezvoltă gustul pentru frumos, sensibilitatea și imaginația creatoare. Bogăția poeziei pentru copii se întemeiază pe înțelegerea profundă a universului infantil cu aspirațiile lui, cu setea permanentă de cunoaștere, cu receptivitatea lui față de tot ceea ce este bun și frumos. Efectul instructiv – educativ și formativ al poeziilor este asigurat în condițiile în care sensul convertit în imagini poetice le este copiilor pe deplin asimilabil, evitându-se memorarea mecanică.

Impresionați de culori vii, muzică și joc, copiii caută în poezie elemente asemănătoare: imagini vizuale și auditive simple dar pline de dinamism și forță de sugestie, efecte muzicale realizate prin procedee variate: cuvinte și expresii onomatopeice, repetiții, armonii imitative.

Poeziile stârnesc puternice trăiri emoționale și estetice stând la temelia trăsăturilor de voință și caracter a personalității copiilor. Poezia este valoroasă atât pentru educarea artistică a copilului cât și pentru dezvoltarea limbajului sub toate aspectele lui. Copiii sesizează frumusețea limbii materne odată cu conținutul de idei și a mijloacelor de realizare artistică, ajutându-i să înțeleagă sensul tuturor expresiilor poetice reușim ca prin poezie să contribuim la formarea și dezvoltarea sensibilității lor artistice. Versurile sprintene și vioaie au avantajul de a putea fi ușor memorate. Explicarea personificărilor ca și a numeroaselor imagini artistice contribuie la dezvoltarea simțului estetic al copilului preșcolar.

Ajutându-i să-și însușească mai bine limba maternă cu expresiile și bogățiile ei, cu frământările de limbă, cu figurile poetice, cu zicătorie și proverbele pline de înțelepciune, copiii învață să prețuiască și să iubească poporul în care s-au născut și din care fac parte.

CARTEA, IZVORUL SUFLETULUI

Prof. Călin Felicia
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Alexandria

Una dintre cele mai frumoase definiții ale scrisului, pentru că la el ne referim atunci când vorbim despre cărți, aparține lui Platon. El folosește termenul *Pharmakon*, care înseamnă în același timp și *leac* și *otrăvă*, scrisul fiind leac împotriva uitării. Desigur, în societatea acelor vremuri termenul era foarte relevant și adevărat, scrisul fiind singura eternizare a ideilor. Atunci când Zenon a fost întrebat: „- De ce citești?” el a răspuns: „- Ca să fac comerț cu morții.”. Dilema care rezultă de aici ar fi următoarea: - Ce anume i-a determinat pe oameni de-a lungul timpului să-și fixeze ideile și să le transmită celor care vor veni după ei?

Este cartea leac și otrăvă? În același timp, amintim în treacăt gândurile Ecclesiastului: *scrisul de cărți este fără de sfârșit, iar învățătura multă, oboseală pentru trup sau cine își mărește*

știința își sporește suferința . În fața acestei provocări vom încerca în demersul nostru să lucrăm pe două planuri : unul al cititului ,ca șlefuire a spiritului si celălalt al ignoranței acestuia.

Cititul , pendentiv al spiritului

La prima vedere lucrurile par simple: ne naștem într-o stare de minorat , după expresia lui Kant UNDMUNDIHKKEIT, asemena unui bloc de marmură în care artistul nu face decât să înlăture materia informă și să scoată la lumină chipul subzistent. Cartea este mâna artistului, care dintr-un neștiutor te transformă în omul civilizat și util ție și celorlalți, scoate ființa din tine pentru a o reda sieși într-o variantă mult mai îmbunătățită. Dar acum, lucrurile se complică, dacă ne gândim la modul în care ne alegem cărțile, dacă ne îndrumă cineva , dacă avem o lectură organizată sau dacă citim la întâmplare. Cum alegem cărțile potrivite ca să nu ne otrăvim cu *pharmakonul* platonician? E bine să citim orice? Caregoric, nu. Dacă ne raportăm la carte ca sursă de informație și atât, ajungem ușor la concluzia că în ziua de azi cărțile nu-și mai au rostul în epoca internetului. Atunci când citești o carte intră în joc mai multe personaje sau începi să trăiești viața altora ,să te comporți asemenea personajelor pe care le îndrăgești să te regăsești în trăirile și stările lor sufletești asemenea romanelor lui Kundera. Dacă în trăirile comune între tine și personaje mai înveți și expresiile prin care autorul exprimă în scris ceea ce stimulează imaginația ,succesul și beneficiul cărții este garantat. În plus, capeți și o experiență mai înainte de vreme datorită personajelor a căror trăiri ți le însușești.

Se spune că dacă vrei să jignești un om de carte îi spui că o imagine face cât o mie de cuvinte. Chiar și atunci când vii din concediu si dorești să-i povestești unui apropiat locurile frumoase pe care le-ai vizitat, de ce să mai folosești gândirea descriptivă a cuvintelor, când e mai la îndemână să îi arăți niște fotografii pe facebook însoțite de enleza în clișee: *super ,cool* și ai scăpat? Puterea cuvintelor poate depăși imaginea? În cele mai puține cazuri, da. Într-un videoclip văzut de curând , o persoană cu handicap nevăzător cerșea bani și avea scris pe o hârtie : „Ajutați un biet nevăzător!„.Trecătorii mergeau indiferenți pe lângă el. Cineva a venit și i-a înlocuit sloganul cu următoarele cuvinte: „Astăzi e o zi frumoasă, ce păcat că nu pot să o văd și eu !", iar cutia i s-a umplut de bani. Exemplele pot continua, dar să nu uităm că există și reversul medaliei în care cuvintele devin arme de manipulare grosolană prin reclame.

Un alt lucru benefic al cuvintelor constă în faptul că prin ele poți alunga suferințele semenilor aflați în primejdie. Un cuvânt spus la timpul potrivit și cu intonația potrivită poate îndepărta o depresie, iar aici cărțile de psihanaliză sunt de neînlocuit. Tot prin cuvinte bine alese poți pune la punct o armată de oameni cu obiceiuri proaste, vorbindu-le limba româna pe *neînțelesul tuturor*.

Indiferența față de carte

Am numit-o așa din dorința de a evita cuvintele care desemnează ignoranța. Întrebarea : - La ce mai e bună cartea, când nu te ajută să-ți găsești job ,să-ti cumperi masini, vile, iahturi, putere si bani? Nu e mai bine să te complaci, să mimezi cultura sau să folosești informația electronică on-line?

Aici întâlnim două atitudini : una care neagă în totalitate beneficiile cărții și alta diletantă, adică atunci când crezi că știi ceea ce nu știi. Cele două atitudini ,din păcate, sunt încurajate de vremurile în care trăim. *Ignoranța* nu vede nicio valoare în cititul cărților, în drumul ei năstrușnic de a pătrunde în alte sfere fără niciun merit , iar cea de-a doua *diletantă* care, din impulsul subconștient, realizează anumite lucruri fără sens dintr-un fals mimetism . În acest caz *pharmakon* are într-adevar sens de otrăvă.

Din păcate, nu toate cărțile te conduc către o viață morală, la buna-cuviință si virtute . Totuși, cum ne alegem cărțile?

Foarte importantă este instituția îndrumătorului, care la noi lipsește aproape cu desăvârșire, raportul dintre maestru si ucenic , pe care Biblia il scoate în evidență. Famenul etiopian, întrebând de Sf Filip,, - Înțelegi ce citești? a răspuns :,- Cum să înțeleg, dacă nu mă va îndruma cineva ?|”

Bibliografie:

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1982

ERRORS WITH PAST TENSES

Prof. Caragea Carmen
Școala Gimnazială Plosca, județul Teleorman

People start learning languages for various reasons. Adult people usually need it for their job. They want to learn the language and improve their level when they know it is connected with their promotion. Such people learn the language because of extrinsic motivation. We can talk about the extrinsic motivation also in the case of pupils and students who did not choose learning languages voluntarily but they have to study it at school they attend. Sometimes they are not interested in the language at all and when we ask them why they learn the language, their answer may be: "Because I want to pass the test, or because I want to have good marks".

Being composed on tenses, grammar is an essential, even indispensable, part of a language, and also of language learning, and it constitutes the backbone of it. As a consequence, tenses need to be learned or acquired by the learner either consciously or unconsciously. As it has an essential role in language teaching, the teachers of foreign language need to tackle with it within syllabus skillfully so that the learners can grasp it well.

However, we cannot escape grammar, it is the backbone of any language and it must be understood in order to communicate effectively. Every time we write or say something we are being judged for our grammar, be it good or bad. So, having good grammar makes us look intelligent, it gives us confidence in our further actions.

Ron Cowan (2008) speaks about **the influence of the native language when learning and using a second/foreign language**, since it constitutes an element which affects these processes. He states that "Many of the ungrammatical sentences that English language learners produce result from the transferring of grammar rules from their native language to English. These L1 transfer errors can take many forms. For example, sometimes a grammatical property associated with certain L1 verbs is transferred when the students begins to learn English."

Researchers have also raised the problem of whether errors which learners make while learning and using a second/foreign language can be overcome with focused instructions that involves correction. In order to do this, we should look at the development of interlanguage. This concept "refers to the language system (the grammar) that evolves as a learner studies an L2." During this process, some aspects of the interlanguage grammar may be identical to L2 grammar, but other aspects may be different as well. Cowan also states that the eventual result of instruction and years of practice speaking an L2 will produce an interlanguage which grammarians call the "end state grammar" (White, 2002) or "stabilized grammar" (Long, 2003).

We understand from the things expressed above that this is the grammar that the learners will use in order to communicate with native speakers of the L2 from that moment on. Cowan also underlines the fact that there may be no big changes, or it may not be identical to the grammar of a native speaker. What matters is the fact that it may be very close to it.

The most recognized source of foreign language learning errors is that of L1 interference, i.e. those elements that are similar to the learner's native language will be simple for him, and those that are different, will be very likely to produce errors. Some of our mistakes which our students make in learning English are also based on false analogies within the foreign language, but the

majority of the mistakes result from carrying over into the English language the speech habits of Romanian learners, habits of pronunciation, of morphology, of syntax, of word order.

Aitken(1992) gives a very detailed account of the errors which learners make while acquiring Past Tenses. These errors are of two types, i.e. the first concerns errors of form, spelling and pronunciation, whereas the last type is concerned with errors of meaning and function.

1. Errors with Past Tense Simple:

a) Errors of form, spelling and pronunciation: This aspect has already been discussed in the first part of this chapter, i.e. when irregular verbs are often taken as regular verbs, and as a result, learners add the inflection suffix –ED to form Past Simple: run → * runnED.

Another error would be the case in which one irregular form is patterned on another: “swim → swam”, so “think → * thunk”.

Learners do not pay enough attention to the special verbs in English, which have special forms to express Past Simple, and the learners tend to add the inflection suffix –ED to form affirmative, negative or interrogative sentences: * He did be → He was

*Did she be...? → Was she...?

*He did not was → He was not.

b) Errors regarding the meaning and the function of the Past Tense Simple: Some students perceive the Past Tense Simple as a literary tense, which is usually used in writing, but not in speaking. Other students may consider it as a narrative tense which is used to describe recent events or actions in the mother tongue. But they also use The Past Perfect Tense to describe even more distant events such as the example: “*Dinosaurs had lived on earth.”, or “*I had left Italy when I had been only a child.”

2. Errors with Past Tense Continuous:

In addition to the things which have been expressed in the beginning of the chapter, there are few more to say from the two perspectives.

a) Errors of form, spelling and pronunciation: Sometimes elementary students tend to produce sentences such as: “*you was” instead of “You were”, whereas others, even if not elementary, have difficulties with the spelling variations, especially with doubling the final consonant at monosyllabic verbs: “run + ING = ruNNing”, instead they produce: “*I was RUNING”.

Another difficulty would be the unintentional misuse of the auxiliary BE in the Past to form Past Tense Continuous: “*I met him while I **running** down the alley”.

b) Errors regarding the meaning and the function of the Past Tense Continuous: Students whose mother tongue has a more developed system of tenses for denoting incomplete actions, as The Romanian language is, may do one of the following things:

- Avoid the usage of the Past Continuous Tense when the action clearly continued after the time marker or verb: “*I read when you called me”, instead of “I was reading when you called me”;
- Use the Present Continuous to indicate that the interrupted action continues to the present time: “*I am gardening when the postman came”, instead of “I was gardening when the postman came”;
- Attempt to make incomplete interrupted actions by another tense: “*I have gardened when the postman came”, instead of “I was gardening when the postman came”.

3. Errors with Past Perfect Simple.

a) Errors of form, spelling and pronunciation:

Difficulties regarding the Past Participle forms of the irregular forms are to be taken into account in the case of the Past Perfect Simple Tense as well. Students may get confused when encountering the short form “he’d come”, which they are tended to take it as referring to “ he WOULD come”, and which had the same short form.

Learners often tend to fail to hear the difference between the Present Perfect and the Past Perfect, and thus confuse these tenses: “I HAVE done” and “I HAD done”.

Other learners may fail to hear the contracted /d/ and use the participle as a tense, because there is not always obvious where a regular ED participle is involved: “I walked/ I had walked”.

b) Errors regarding the meaning and the function of the Past Perfect Simple Tense: Students whose mother tongue marks the distant past as being distinct from the recent past, and the Romanian language has such a system of past tenses, may use the Past Perfect as a distant past tense, as in the example :” Dinosaurs had lived on earth...”

Many students perceive the Past Perfect Simple Tense as being a difficult tense and avoid using it; instead, they use Past Tense Simple. The sentences are grammatically correct, but there slightly different meanings.

4. **Errors with Past Perfect Continuous:**

a) Errors of form, spelling and pronunciation: Spelling this tense creates difficulties regarding the spelling of the present participle, especially with verbs which end at the infinitive in –E or with monosyllabic verbs which end in consonant and should double the final consonant before getting – ING.

Elementary students may hear the tense in use and attempt to reproduce it in a form which appears to echo what they have already known: “*I happy knitting”.

Confusions may appear when using the passive form of this tense: “*I have been walked”.

b) Errors regarding the meaning and the function of the Past Perfect Continuous Tense:

Many learners may perceive the tense as denoting only incomplete actions or events as a more distant version of the Past Continuous Tense, perhaps on a mother tongue pattern: “I had been painting the walls when he arrived” for “I was painting the walls when he arrived”.

The tense may also been perceived as a version of the mother-tongue “anterior tense”, because of the apparently “double” past “had been”; it may be used to describe very remote actions: “*Dinosaurs had been living for millions of years”.

5. **Errors with Used To:**

a) Errors of form, spelling and pronunciation: Spelling problems with USED TO occur both in the affirmative, negative and interrogative sentences, where UESD TO and USE TO are pronounced identically, /ju: stʊ/, leading the learners to produce variant spelling forms: “*Did you used to...?” for “Did you USE TO...?”, or “*I didn’t used to...” for “I didn’t USE TO...”. This is widespread as the form is rarely used formally written.

b) Errors regarding the meaning and the function: The construction is sometimes avoided in favor of a translation nearer to the mother tongue equivalent, especially on “stylistic” grounds: “*I had the use to ride a bicycle”, “*I had the habit to ride a bicycle”.

Bibliografie:

1. Aitken, R.(1992)- *Teaching Tenses—Ideas for Presenting and Practising Tense in English*, UK;
2. Broughton, Geoffrey, et al.(1994)- *Teaching English as a Foreign Language*, 2nd ed. London: Routledge;
3. Cowan, R. (2008)- *The Teacher’s Grammar of English*, CUP;
4. Long, Michael H.-*Does Second Language Instruction Make a Difference? A Review of Research*
5. White, Ronald V.(1998)-*The ELT Curriculum*, Oxford: Blackwell Publishers Ltd;

INTEGRAREA ȘCOLARĂ ȘI SOCIALĂ A ELEVILOR CU DIZABILITĂȚI

Profesor Chiar Carmen Iuliana
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Alexandria

Persoana cu dizabilități este un suflet mare, dornic de normalitate, afecțiune și independență, închistat într-un înveliș protector, țesut de-a lungul timpului. Pentru a putea fi suficient de empatici, pentru a fi cât mai deschiși, fiecare dintre noi trebuie să trecem măcar cu imaginația prin experiența de părinte al unui copil cu o oarecare deficiență. Nașterea unui copil cu deficiențe schimbă destinul multor familii.

Dintre multe idei inovatoare care succesiv se situează în prim planul dezbaterilor pedagogice de astăzi, una de maximă importanță, anume ideea că influențele formative se exercită, de regulă, prin mijlocirea situațiilor în care sunt puși cei ce urmează a fi educați, respectiv prin situații educative.

Situația există nu „în sine” ci pentru subiectul ei și apare prin implicarea acestuia. Existența subiectului face ca factorii externi să fie selectați în raport cu semnificația lor pentru el. Subiectul aduce în situație ”condițiile interne” adică potențialul lui și particularitățile lui, ca rezultat al înzestrării și al întregii lui formări anterioare și intră în situație cu un ansamblu de capacități (intelectuale, afective, aptitudinale, volițional-motorii), cu o structură cognitivă (înglobând informațiile ierarhizate și stocate), cu însușirile sale temperamentale, cu trăsăturile sale de caracter. Situația este astfel „personalizată”. Cred că acesta este modul prin care se poate răspunde principalei cerințe a pedagogiei moderne: a centra educația pe copil.

Clasă cu elevi integrați poate deveni orice clasă și probabil așa vor trebui să devină toate, într-o școală deschisă și flexibilă, iar prin maniera integrării trebuie să se asigure printr-un management minuțios organizat: o înțelegere reală a ceea ce este integrarea, definirea procesului ca atare, nu numai o simplă plasare a copiilor împreună; să cunoască legăturile dintre educația pentru integrare și valorizarea diversității umane. Această manieră asigură promovarea ethosului școlar care valorizează toți copiii și familiile lor; favorizează un climat de sprijin flexibil și răspunsuri creative la nevoile/cerințele individuale, lipsa de succes la răspunsurile inițiale netrebuind să constituie un motiv pentru a abandona integrarea, ci să devină un punct de plecare; recunoașterea integrării ca o parte a politicilor de egalizare a șanselor cu aranjamentele clare pentru implementare, fundamentare și monitorizare; să asigure că admiterea copiilor cu cerințe educative speciale în structuri educative să fie orientată pozitiv și cu sensibilitate.

Câțiva pași necesari în orchestrarea învățării, utilizați la clasă: predarea se planifică luându-se în considerare toți elevii; lecțiile încurajează participarea tuturor elevilor și dezvoltă capacitatea de a înțelege diferențele; elevii sunt implicați activ în propriul proces de învățare, ei învățând în colaborare; evaluarea contribuie la obținerea realizărilor de către toți elevii; disciplina la orele de curs se bazează pe respectul reciproc; toți elevii iau parte la activitățile organizate în afara orelor de curs. Activitatea se poate desfășura sub formă de jocuri de rol, dramatizări cu personaje din poveștile cunoscute, jocuri în perechi, pe grupe sau în echipe. La fiecare început de serie de copii, obișnuim să cerem de la familii, relații despresănătatea copiilor, comportament în familie, la joacă, dacă are rezistență la efort, dacă are totuși vreo afecțiune pentru a preveni orice risc de îmbolnăvire.

De mic copil, deficientul este izolat, alungat, jignit, etichetat, brutalizat. Posibilitățile lui de comunicare, de cele mai multe ori, nu se pot ridica la nivelul dorinței de a se exprima, iar atunci când dizabilitatea sa este vizibilă, prezența sa atrage după sine, în cel mai bun caz, compătimire sau, mai rău, milă. Atitudinea celor din jur față de existența sa concretă îl face să devină cu timpul neîncrezător, să fie surprins atunci când întâlnește un semen care-l tratează ca pe un egal. Este explicabil de ce, în timp, se izolează, devine un introvertit chiar și atunci când temperamentul său ar fi trebuit să conducă la un alt tip de comportament.

Acești copii cu nevoi speciale pot învăța în cadrul școlii împreună cu ceilalți copii, dacă deficiența lor nu este severă și se pot integra, dar în situația lor, cadrul didactic trebuie să acorde o atenție aparte, un anumit tip de protecție mascată, mai multă stimulare, fără lezarea celorlalți elevi. Este necesar să avem grijă de acești copii nevinovați, să-i ajutăm să aibă încredere în sine, să fie luptători, să ajungă să se descurce singuri în viață, în limitele posibilului, desigur, să nu fie o povară pentru familiile lor și pentru societate.

BIBLIOGRAFIE:

Robu, Maria - *Empatia în educație. Necesități pedagogice moderne. Ghid pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar*. Colecția *New School*, editura Didactica Publishing House, București, 2008;

Weihs, J. Thomas - *Copilul cu nevoi speciale. Elemente de pedagogie curativă*, editura Triade, Cluj-Napoca, 1998.

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ ÎN JUDEȚUL TELEORMAN

Prof. Chirescu Loredana

Școala Gimnazială nr 1 Mirzanesti, jud. Teleorman

Tradițiile românilor sunt comori ce nu ar trebui uitate sau părăsite și nici schimbate cu alte obiceiuri importate din alte țări. Ele sunt ale noastre, ne caracterizează, ne definesc și prin ele ne simțim mai bogați, mai aleși, mai altfel decât alții. Aceste tradiții ne fac mai "exotici" în ochii europenilor și altor nații, putem fi subiect de discuții și de laudă, de aprecieri cu semnul mirării. Tradițiile românilor sunt diferite de la o zonă la altă, după cum spune vorba câte bordeie, atâtea obiceiuri, însă tocmai acest lucru ne face mai frumoși, mai atrăgători și mai originali.

Poporul român a fost întotdeauna un popor credincios, în majoritate ortodox, iar majoritatea tradițiilor și obiceiurilor relaționează cu sărbătorile religioase. Varietatea tradițiilor și obiceiurilor se datorează trecutului zbuciumat pe care l-a avut poporul nostru, cotropitorii ce au venit în țară noastră s-au îndrăgostit atât de mult de ea, încât s-au stabilit aici, și-au întemeiat familii, au adus cu ei datini și obiceiuri și au împrumutat de la noi, rezultând mozaicul de tradiții și obiceiuri. Obiceiurile tradiționale românești au că și modalități de exprimare: muzică, coregrafia, gestică sau mimica. Sunt fapte culturale complexe, menite înainte de toate, să organizeze viața oamenilor, să marcheze momentele importante ale trecerii lor prin lume, să le modeleze comportamentul.

Lumea din care face parte țărânul român a fost dintotdeauna bogată în obiceiuri și tradiții. Acestea par a fi pentru cei care le privesc din exterior, manifestări folclorice fabuloase. Pentru cei care le cunosc însemnătatea, știu că aceste obiceiuri și tradiții ascund înțelegeri profunde, despre relațiile interumane și despre relațiile oamenilor cu natură. Prin astfel de manifestări, oamenii din diverse zone ale țării, au încercat să dea însemnătate anumitor momente sau întâmplări din viața lor.

Deși este un județ mic, fără o activitate economică intensă, județul Teleorman este foarte bogat în obiceiuri și tradiții. Bogăția unui spațiu se adună pe mai multe planuri, căci numai un patrimoniu cultural de mare valoare, moștenit din epocile anterioare, sau transmis pe cale orală din generație în generație, imprimă o identitate inconfundabilă oricărui loc. Fie că sunt monumente, ansambluri monumentale, situri și rezervații arheologice și naturale, de arhitectură, de artă plastică sau memoriale, toate contribuie la particularizarea unei regiuni. Fiind, în primul rând, o zonă etnografică deosebit de complexă, remarcabilă prin dimensiunile și autenticitatea formelor de manifestare, spațiul Dunării de Sud exprimă, în mod fericit, spiritul solar al omului de la câmpie. Tradițiile sunt împărțite de cunoscători după anotimpuri, concentrându-le în jurul sărbătorilor importante.

Unul din cele mai îndrăgite obiceiuri din Teleorman, dar și din toate țările creștine au fost învățați că, în noaptea de 5 spre 6 decembrie, Sfântul Nicolae vine și le încarcă galoșii, bocancii sau

bradul cu dulciuri, jucării sau daruri din ce în ce mai costisitoare, dar unii găsesc și câte o nuielușă. În unele zone, copii îi lasă moșului apă și morcovi pentru calul sau. În colindele românești, cântate în plină iarnă, se vorbește despre florile dalbe, flori de măr. Asta pentru că bătrânii cunoșteau și ei că acea joardă a Sfântului Nicolae trebuie să fie una de măr, iar dacă această, pusă în apă, va înflori până la Nașterea Domnului, înseamnă că sfântul a mijlocit pentru iertarea celui căruia i-a dat crenguța flori albe. Nuielusele de măr care înfloresc, semn că greșelile au fost iertate.

Una din marile sărbători ale Creștinătății este Crăciunul sau Nașterea Domnului Iisus Hristos. Obiceiurile practicate în această perioadă au o mare bogăție folclorică. Colindele religioase au ca subiect nașterea, botezul și patimile lui Isus Hristos, au text și melodie și sunt interpretate cu drag de copii, aceștia fiind răsplătiți cu nuci, covrigi, colaci și mere. Deși aceste obiceiuri sunt asemănătoare în toate localitățile județului, ele prezintă și elemente specifice fiecăreia în parte.

Tot în acest context se înscriu obiceiurile spectaculoase, cum sunt cele cu măști de animale: "Capra, Ursul, Căluțul, Barza". Cel mai răspândit este "Capra" (în localitățile Conțești, Plosca, Bragadiru, Țigănești, Rosiorii de Vede), acesta fiind un obicei străvechi. Este costumată și jucată de un flăcău. Acesta ascuns sub un cojoc sau un cearșaf, ritmează jocul, acționând botul de lemn clămpănitor. Jocul caprei este însoțit de diverse instrumente și de alte personaje travestite care cântă, scandează numele caprei. În localitățile Țigănești, Poroschia și Brancenii se întâlnește "Brezoiul", un spectacol de măști cu adevărat deosebit.

În istoria Munteniei, Teleormanul ocupă un loc aparte cu "Irodul", ce constă în evocarea episodului biblic în care regale Irod a încercat să-l omoare pe pruncul Iisus. Irodul se practică în satul Păru-rotund. Irozii sunt costumați specific, cu șepci (chipie din carton), peste îmbrăcăminte sunt puse foarte multe panglicuțe din hârtie frumos colorată.

Bibliografie

1. "MONOGRAFIA JUDEȚULUI TELEORMAN" – autori: Stan V. Cristea; Ecaterina Tăntăreanu; Titus Barabas; Gheorghe Cristea; Gheorghe Popa, Editura "Teleormanul Liber" 1998;
2. "ZONA ETNOGRAFICA – TELEORMAN" – autori: Maria Batca, Vlad Batca, Editura Sport-Turism 1985;
3. "ETNOGRAFIE SI FOLCLOR ROMANESC" – autori: Nicolae Constantinescu, Alexandru Dobre, Editura Fundatiei Romania de Maine 2005
4. "INDREPTAR PENTRU CULEGEREA FOLCLORULUI" – autor Mihai Pop, Editura Grai si suflet

CULTIVAREA CREATIVITĂȚII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNT

Prof. înv. primar Ciupăgeanu Anișoara
Școala Gimnazială Marin Preda Siliștea Ggumești

Creativitatea reprezintă rezultatul organizării optime a unor factori de personalitate foarte diferiți: cognitivi, afectivi, motivaționali, aptitudinali și atitudinali. Cu alte cuvinte, creativitatea este o rezultantă a funcționării întregii personalități.

Profesorul creativ este cel care îi stimulează pe elevi să caute noi legături între informații, fenomene, să-și imagineze noi soluții pentru probleme, să formuleze ipoteze îndrăznețe. Este acel cadru didactic care creează noi contexte de învățare, favorabile emiterii de noi idei.

Elevul creativ este cel care are capacitatea de a acționa independent, atât pe plan mintal, cât și practic, în virtutea obținerii de produse originale.

În școlile contemporane, cultivarea gândirii inovatoare a devenit o sarcină importantă. Deși se pare că învățământul actual este încorsetat de principii rigide, promovează mai mult gândirea

critică, disciplina, conformismul și mai puțin libertatea deplină a spiritului, fantezia lipsită de constrângere, totuși, orientarea modernă propune soluții prin care să se promoveze stimularea creativității în școală.

Un prim pas trebuie făcut în ceea ce privește formularea obiectivelor instructiv-educative. Este nevoie de formularea unor obiective precise, concrete în ce privește stimularea spiritului creator al elevului, nu secvențial ci pe parcursul fiecărei ore de curs. Cultivarea creativității trebuie să figureze alături de educarea gândirii. Progresele gândirii în soluționarea de probleme depind, în mare măsură, de introducerea unor modificări ce presupun tocmai un minim de inovație. De exemplu, o lecție de matematică din ciclul primar, indiferent de clasă ori de conținuturile învățării, nu trebuie să se sfârșească fără ca, pe parcursul ei, elevul să fi fost pus să rezolve în mod inedit o problemă, prin orice altă metodă decât cea clasică sau să compună o problemă.

Un alt pas se referă la conținuturile învățării, la planurile și programele școlare. Pedagogia trebuie să susțină necesitatea culturii generale pe lângă disciplinele de specialitate deși se consideră că materia de studiu în învățământul românesc, este "stufoasă" iar programele să prevadă și lecții speciale în vederea cultivării ingeniozității. În sprijinul acestui deziderat, cadrele didactice propun elevilor, ca activități extrașcolare, implicarea în proiecte, participarea la concursuri cu caracter cultural-artistic, tehnico-științific prin care se urmărește tocmai cultivarea spiritului creator, șlefuirea talentului artistic.

Deloc de neglijat este și atitudinea profesorului, relația sa cu elevii. Cadrul didactic autoritar, rigid, conformist și conservator îi inhibă pe elevi, le creează blocaje afective. Cadrul didactic destins, prietenos, perceput de elev ca pe un colaborator, un partener în actul educațional, un sprijin este îngăduitor, le încurajează imaginația școlarilor, le stârnește curiozitatea, spontaneitatea. Bineînțeles, indiferent de stilul profesorului, acesta are obligația de a descoperi elevii cu un real potențial creativ, cu înclinații și disponibilități imaginative speciale în scopul dezvoltării acestora.

Un alt aspect legat de cultivarea creativității în învățământ este legat de utilizarea eficientă a metodelor și procedeele specifice. Dacă înainte exista o preocupare redusă pentru crearea și implementarea unor metode specifice de stimulare și dezvoltare a creativității, lucru generat de teoriile ce legau creativitatea direct de ereditar fiind considerată o particularitate a unui număr redus de persoane, aspirația către nou, original, inedit a dus și la conceperea unor metode care să favorizeze asociația cât mai liberă a ideilor. Managementul educațional a preluat din managementul general metode diverse. Printre acestea, brainstorming-ul este cea mai cunoscută și considerată destul de eficientă întrucât presupune formularea unei varietăți de puncte de vedere care converg către rezolvarea unei situații dificile. O altă metodă este sinectica creată de W. Gordon, metodă ce prezintă avantajul asociației libere și dinamizarea rezultată dintr-o comunicare în grup. La aceste metode se adaugă și metodele "6-3-5", "Phillips 6-6", "discuția panel" la fel de eficiente deoarece s-a demonstrat că creativitatea este mai bine stimulată în grup.

Nu în ultimul rând, în cultivarea creativității în învățământ, un rol deosebit se acordă și activității în afara clasei și activității extrașcolare. Cercurile de elevi, întâlnirile cu oameni de știință sau de artă, vizitarea expozițiilor, a muzeelor, excursiile largesc orizontul cultural, câmpul fanteziei copiilor, trezesc interese vii pentru problemele ce-i preocupă.

În concluzie, deși în învățământul românesc există multe posibilități pentru educarea spiritului creativ al elevilor, latura tradițională a actului educațional este mai pregnantă decât cea modernă orientată mai mult către caracterul democratic al instruirii, în defavoarea exprimării libere a individului.

Bibliografie:

Cosmovici Andrei, Luminița Iacob - *Psihologie școlară*, Editura Polirom, Iași, 2005;
Șerdean Ioan - *Didactica limbii române în școala primară*, Editura Teora, București, 1998

O ACTIVITATE INEDITĂ

Prof.Cristea Cornelia- Ecaterina
Grădinița cu PN Nr.1 Silistea

„Copii se dezvoltă cel mai bine, atunci când sunt fericiți!”Oscar Wilde.

Învățământul preșcolar este principalul partener educativ al familiei. Părinții pot fi parteneri în educație , pentru că dețin cele mai multe informații despre copiii lor. Este esențial ca părinții să fie priviți ca participanți activi ; să fie atrași în adoptarea deciziilor ,să se recunoască și să se valorifice informațiile date de ei ,despre copii lor. Dacă părinții vor fi implicați în programul educativ ,ei vor înțelege importanța colaborării cu grădinița de copii.

Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Aceasta reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. Încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Pornind de la premisa, că familia este un partener de nădejde în actul educațional ; le-am acordat părinților posibilitatea să se implice în asigurarea unui climat deosebit în sala de grupă . Împreună cu aceștia am stabilit activitățile pentru programul „Să știi mai multe,să fii mai bun!”;au asigurat materialele necesare unei bune desfășurări a tuturor activităților și le-am oferit șansa să participe alături de mine la realizarea tuturor obiectivelor propuse . Încrederea pe care le-am acordat-o părinților i-a făcut pe aceștia, să înlăture „barierele” preconceptuate despre grădiniță.

Având în desfășurare un parteneriat cu o altă grădiniță; la prima etapă aveam de confecționat felicitări.Mi-am zis, că ar fi momentul, să invit părinții , să lucreze împreună cu copiii. Prezint câteva imagini din timpul activității :

Am urmărit modul de interacțiune, de colaborare dintre părinți și copii; felul în care au reușit să-și coordoneze acțiunile, să respecte regulile, să capete încredere în propriile posibilități. Implicarea părinților în activitate le-a creat copiilor sentimente de siguranță , înțelegere, bucurie; copilul arată ce știe ,iar părintele e mândru de copilul său. Copiii au fost atât de încântați , au demonstrat inițiativă creatoare și au lucrat cu plăcere „felicitările”.

Consider, că participarea părinților la activități ale grupei, reprezintă un bun prilej de cunoaștere a relației „părinte-copil”, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil.

Familia și grădinița contribuie la procesul de învățare, îmbogățind cunoștințele copiilor ,formându-le deprinderi și priceperi de lucru, înarmându-i cu criterii de apreciere și autoapreciere, stimulând neconținut exprimarea liberă a acestor calități .

„Este nevoie de dragoste, înțelegere, expunerea copilului la cât mai multe experiențe ,pentru ca el să încerce și să vadă ce anume îl interesează cu adevărat .”Tincuța Apăteanu.

Bibliografie:

- ✧ T.Crețu,*Psihologia vârstelor*,Editura Credis,București,2009
- ✧ M.Zlate,*Psihologia mecanismelor cognitive*,Editura Polirom,Iași,1999
- ✧ E.Vrășmaș,*Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București,2002

AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE ALE INSTRUIRII ON-LINE

Prof. Monica-Ioana CRISTEA
Colegiul Tehnic „G-ral D. Praporgescu”, Turnu-Măgurele

Lumea contemporană reprezintă o permanentă și inedită provocare pentru educație. Existența fiecărui individ în parte, ca și a întregii societăți în ansamblul ei, capătă deci un ritm din ce în ce mai alert, devine tot mai marcată de necesitatea cunoașterii rapide, complete și corecte a realității înconjurătoare, pentru ca luarea deciziilor să fie făcută ferm, oportun și competent. Aceasta duce inevitabil, la creșterea volumului de informații ce trebuie analizat, la necesitatea stocării și prelucrării acesteia, deci la necesitatea utilizării calculatorului atât în viața de zi cu zi cât și în procesul instructiv-educativ.

Tehnologiile digitale nu trebuie să reprezinte o simplă adăugare în planul de învățământ, ele trebuie să fie integrate deplin „în serviciul educației” la toate nivelurile sistemului școlar. Actorii educaționali trebuie să fie formați pentru a face față schimbării, incertitudinii și inovării.

Prezentarea materialelor pe module cu grade diferite de dificultate permite elevului să cunoască exact la ce nivel este situat, să își recunoască limitele și posibilitățile. Astfel se dezvoltă conștiința de sine și dorința de a reuși. Utilizarea calculatorului și a Internetului permit o înțelegere mai bună a materiei într-un timp mai scurt. Se reduce timpul necesar prelucrării datelor experimentale în favoarea unor activități de învățare care să implice procese cognitive de rang superior: elaborarea de către elevi a unor soft-uri și materiale didactice necesare studiului. Se dezvoltă astfel creativitatea elevilor. Se pot realiza jocuri didactice în scopul aprofundării cunoștințelor și dezvoltării abilităților practice sau în scopul îmbogățirii acestora, proiecte, portofolii, pagini html. Elevii pot realiza pagini web de prezentare a școlii, a orașului, a țării (cu obiective turistice), a culturii, obiceiurilor și tradițiilor poporului român, a materialelor didactice elaborate de ei și de profesorii lor, de informare (subiecte și bareme de corectare pentru diferite examene și concursuri școlare, manifestări științifice și cultural artistice, cărți și reviste școlare, cursuri de pregătire și perfecționare pentru elevi și pentru profesori, grafice de desfășurare a olimpiadelor și examenelor, documente oficiale, forum de discuții, note ale elevilor și date despre activitatea lor în școală, anunțuri și mică publicitate, statistici realizate de elevi pe diverse teme, mesaje, cursuri opționale, facultăți și colegii).

De asemenea, elevii pot fi antrenați în realizarea unor CD-uri, afișe, grafice, reviste, teste, diferite programe și soft-uri educaționale, jocuri, pliante publicitare, dicționare on-line, activități educative interactive care să antreneze copii de pe întreaga planetă.

Instruirea și învățarea bazată pe Web (Web-based learning) oferă astfel elevilor interactivitatea (posibilitatea schimbului de păreri, opinii, materiale), mediu multimedia (materialele prezintă cel puțin două elemente multimedia: text, grafică, audio, animație, video etc.), mediu deschis (se pot accesa diferite pagini Web sau aplicații), mediu sincron și asincron de comunicare, independența față de echipamente, distanță și timp (elevii pot utiliza orice calculator conectat la Internet și pot comunica cu persoane din orice colț al lumii).

Utilizarea tehnologiilor moderne în procesul de învățământ este îngreunată de lipsa unor soft-uri de foarte bună calitate, de imposibilitatea adaptării soft-urilor străine programelor școlare românești, de costurile foarte ridicate, de lipsa unui personal specializat și a dotărilor corespunzătoare, de rezistența la schimbare a cadrelor didactice, a elevilor, a părinților.

Deși avantajele utilizării TIC în educație sunt numeroase, elevul nu trebuie transformat într-un „robot” care să știe doar să folosească calculatorul. El trebuie să realizeze atunci când este posibil experimentele reale, deoarece îi dezvoltă spiritul de observație, capacitatea de concentrare, răbdarea, atenția, abilitățile practice. Nu se poate pune problema înlocuirii profesorului cu calculatorul. Acesta trebuie utilizat doar pentru optimizarea procesului instructiv-educativ, în

anumite etape. Deoarece softul educațional nu poate răspunde tuturor întrebărilor neprevăzute ale elevilor, profesorul va deține întotdeauna cel mai important rol în educație!

BIBLIOGRAFIE

- Brezeanu, Iulian, *Calculatoare electronice, fundamente hard și soft*, Universitatea Valahia, Târgoviște, 2005
- Constantin, Liliana-Violeta; Dinică, Livia, *Eficiența utilizării TIC în procesul instructiv - educativ*”, *Conferința Națională de Învățământ Virtual*, ediția a IV-a, 2006
- Ionescu, Miron; Radu, Ioan, *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2004

INTEGRATED ACTIVITIES IN ENGLISH CLASSES

Profesor – Crivăț Georgiana Aurelia
Liceul Teoretic Videle

English plays an important role in the domains of education, administration, business and political relations, judiciary, industry, etc. and is therefore a passport to social mobility, higher education, and better job opportunities. The teaching and learning of English today is characterised by the diversity of schools and linguistic environments, and by systemically pervasive classroom procedures of teaching a textbook for success in an examination.

The emphasis should be on teaching language use in meaningful and often multilingual contexts. For the majority of our learners, what is needed is a basic or fundamental competence in the target language. We need to develop a focus in which the research on language learning is integrated with language teaching. From the research in language learning, we know that children have an innate faculty to construct grammatical systems on their own. What we need to do in the classrooms, and to the extent possible, outside them is to create sociocultural contexts that would encourage children to participate actively in understanding and creating appropriate communicative practices.

Input-rich communicational environments are essential for language learning. Inputs include textbooks, learner-chosen texts, class libraries, parallel books and materials in more than one language, media support (learner magazines/newspaper columns, radio/audio cassettes), and authentic materials.

In English classes nowadays themes and sub-themes are in conformity with the learners' immediate environment – physical, social and cultural. The various sub-themes included are *Personal Relationships*, *The Neighbourhood*, *The Larger Community*, *The Nation*, *The World*, etc. In addition to textual materials, various other inputs are brought by the teacher into the language classroom, which include cards, charts, advertisements, etc. For upper intermediate students the techniques used for teaching should promote habits of self-learning and reduce dependence on the teacher.

In general, a multi-skill, learner-centred, activity based approach is recommended, of which there can be many variations. The classroom activity is likely to be that of silent reading of prescribed/selected texts for comprehension, which can lead to other forms of language learning activities such as role play, dramatisation, group discussion, writing, etc. (although many such activities could be carried out without the preliminary use of textual material).

It is important that students should be trained to read independently and intelligently, interacting actively with texts, with the use of reference materials (dictionaries) where necessary.

Some pre-reading activity will generally be required, and the textbooks should suggest suitable activities, leaving teachers free to devise other activities when desired. So also, the reading of texts should be followed by post reading activities. It is important to remember that every text can generate different readings. Students should be encouraged to interpret texts in different ways. Group and pair activities can be resorted to when desired, but many useful language activities can be carried out individually.

In general, teachers should encourage students to interact actively with texts and with each other. Oral activity (group discussion, etc.) should be encouraged. Another integrated activity in English classes is the study of literary texts at upper intermediate students that will give students a high level of competence in English and will provide extensive exposure to a variety of rich texts of world literature, including classics, and develop sensitivity to the creative and imaginative uses of English and give them a taste for reading with delight and discernment.

The general objectives at this stage are:

- to provide extensive exposure to a variety of writings in English;
- to develop sensitivity to the literary and creative uses of language;
- to develop a taste for reading with discernment and delight;
- to enable learners to translate texts from mother tongue into English and vice versa;
- to critically examine a text and comment on different aspects of it.

In conclusion, there are many integrated activities in our English textbooks, and what is really important as a teacher, is how to develop and integrate them into the study of English. The goal of the integrated activities is to open students' eyes to the fact that many of their perceptions are not based on factual information. As the teacher provides adequate time for gaining knowledge about the target culture while encouraging students to make meaningful connections between the home and target culture, learners begin to experience the process of identity transformation and the importance of integrated them. English text-books contain an array of activities that provide many opportunities for students to gain skills in comparing and contrasting two distinct cultures.

Example: Customs and traditions

Through the study of customs and traditions, my students are actively involved in exploring the customs and traditions of those from another culture. As a teacher of English, I usually begin a culture lesson by asking students, "Did you know that many customs and traditions are similar to ours? in order to activate my students' background knowledge on the subject.

Once students have had time to share their prior knowledge, I guide them to complete a jigsaw learning task by researching basic information about customs and traditions. Students are placed in groups of four. Each group selects one of the following topics to research:

Group 1: What are our customs and traditions? What are some original sources of them?

Group 2: What are English customs and traditions?

Group 3: How do they reflect cultural values? Give examples.

Group 4: Are Romanian and English customs and tradition similar? If not, which are the differences?

Once students have selected the topic they move begin to collect information, summarize and share the most important findings. Each group prepares a project synthesizing the information and presents them in front of the class.

As a matter of fact, we do not teach only vocabulary, grammar structures, and literature, we model them for future by improving their knowledge in other school subjects such as: biology, geography, history, art, etc.

BIBLIOGRAPHY

- Alptekin, C. (1993). "Target Language Culture in EFL Materials", *ELT Journal*: 47/2; 136/143.
 Bailey, K.M., Savage L. (1994). *New Ways in Teaching Speaking*. p. 6/7.
 Tomalin B., Stempleski S. (1993). *Cultural Awareness*: p. 7/8
 Uso – Juan and Martinez – Flor (2006). *Teaching Language*

LIMBA ROMÂNĂ ÎN ȘCOALĂ

Prof. Dimancea Aurelia
Școala Gimnazială Plosca

Pasiunea pentru literatura română în general, și pentru poezie, în special, m-a determinat să aleg această profesie. Încă de la început îmi pun întrebarea: Ce poate face dascălul contemporan pentru a-l ajuta pe gimnazistul sau liceanul din bancă să devină un adult responsabil care să stăpânească bine limba română? Dificil de răspuns.....

E necesar să le cultivăm elevilor dragostea pentru limba și literatura română, să le vorbim despre marii oameni de cultură, despre acei care au făurit o limbă *ca un făgure de miere*. (*Limba noastră*, Alexe Mateevici). Pentru a încheia omagiul limbii române îl voi cita pe Nichita Stănescu *Limba română este patria mea*, vers care nu mai are nevoie de niciun comentariu.

Întotdeauna literatura a ajutat la trezirea conștiinței unui popor, mai ales poezia care a făcut să vibreze sufletele. Această reprezintă esență de cuvinte, mixtură între pământesc și divin. Poezia nu este doar cuvânt, poezia este CUVÂNTUL, călătorie și, înainte de toate, introspecție.

Limba și literatura sunt un tot unitar, neputând să fie predate separat, accentul e obligatoriu să fie pus asupra predării integrate. Când predăm o poezie, aceasta va fi analizată și disecată din toate punctele de vedere.

Profesorii de limba și literatura română au o mare responsabilitate în sistemul de învățământ românesc deoarece această disciplină are un puternic caracter formativ-educativ. Disciplina limba și literatura română cuprinde în programele pentru clasele a V-a – a VIII-a trei domenii specifice – literatură, limbă, comunicare –, iar în programele pentru liceu două domenii – literatură și limbă și comunicare, dar ele trebuie studiate integrat.

Programa de limba și literatura română are ca finalitate: „un tânăr cu o cultură comunicatională și literară de bază, capabil să înțeleagă lumea, să comunice și să interacționeze cu semenii să-și utilizeze în mod eficient și creativ capacitățile proprii pentru rezolvarea unor probleme concrete din viața cotidiană, să poată continua în orice fază a existenței sale procesul de învățare, să fie sensibil la frumosul din natură și la cel creat de om¹”.

Astăzi numărul mare de ore pe săptămână (4 – 5 ore/clasă) din planul cadru, evaluările semestriale și finale de sfârșit de ciclu școlar (primar, gimnazial, liceal), chiar dacă reprezintă un factor extrinsec de motivare a elevului, ele contribuie la stimularea pe durată scurtă a interesului elevilor și părinților, beneficiari ai serviciilor educaționale oferite de școală. Tehnologia a modificat receptarea și explicarea fenomenului *literatură*.

Descoperirea literaturii prin lectură ajută la cunoaștere și introspecție. „În realitate, fiecare cititor este, în timp ce citește, cititorul propriului său sine. Opera scriitorului e doar un fel de instrument optic oferit lectorului spre a-i da posibilitatea să discearnă, ceea ce n-ar fi perceput singur, fără ajutorul acestei cărți.”²

Conform Dicționarului explicativ al limbii române literatura este *Artă sau creație artistică al cărei mijloc de exprimare este limba*.³

Limba este lăcașul de adăpost al Ființei spunea Martin Heidegger care încearcă să deschidă contemporanilor o poartă spre lumina cea adâncă a Ființei. Heidegger adaugă: „Se cuvine să gândim esența limbii ca provenind din corespondența ei cu Ființa și anume ca fiind această corespondență locaș al esenței omului”, afirmație întărită printr-o plastică și ingenioasă comparație: „căci limba este limba Ființei, așa cum norii sunt nori ai cerului.”⁴

¹ Programa de limba și literatura română, *Clasa a V-a – a VIII-a*, București, 2009, p. 2.

² Marcel. Proust, *A la recherche du temps perdu*, vol. 3, Paris :Gallimard, „Pléiade”, 1954, p.911

³ DEX, p.596

⁴ M. Heidegger, *Originea operei de artă*, București, Ed. Univers, 1982, pp. 336-337

BIBLIOGRAFIE:

DEX, p.596

Programa de limba și literatura română, *Clasa a V-a – a VIII-a*, București, 2009, p. 2.

Marcel Proust, *A la recherche du temps perdu*, vol. 3, Paris :Gallimard, „Pléiade”, 1954, p.911

M. Heidegger, *Originea operei de artă*, București, Ed. Univers, 1982, pp. 336-337

METODELE INTERACTIVE

Prof. Dobre Dan

Liceul Tehnologic Emil Racoviță Roșiori de Vede

Metodele interactive de grup sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe.

Interactivitatea presupune o învățare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii și argumente, creează situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă, pe influența reciprocă din interiorul microgrupurilor și interacțiunea socială a membrilor unui grup.

Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calități și disponibilități din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorință de autoperfecționare, gândire reflexivă și modernă, creativitate, inteligența de a accepta noul și o mare flexibilitate în concepții.

Uneori considerăm educația ca o activitate în care continuitatea e mai importantă decât schimbarea. Devine însă evident că trăim într-un mediu a cărui mișcare este nu numai rapidă ci și imprevizibilă, chiar ambiguă. Nu mai știm dacă ceea ce ni se întâmplă este “bine” sau “rău”. Cu cât mediul este mai instabil și mai complex, cu atât crește gradul de incertitudine.

Datorită progresului tehnologic și accesului sporit la cunoaștere și la resurse ne putem propune și realiza schimbări la care, cu câțva timp în urmă nici nu ne puteam gândi.

Trebuie, deci, să ne modificăm modul în care gândim prezentul și viitorul educației pe care îl dăm generației următoare având în vedere aceste aspecte. Nu ne mai putem permite o unitate școlară “muzeu”, orientată spre trecut, care pune accent pe cunoștințe, ci avem nevoie de o școală ce-i pregătește pe copii pentru viitor, punând accent pe competențele sociale și de comunicare.

E bine ca profesorul să modeleze tipul de personalitate necesar societății cunoașterii, personalitate caracterizată prin noi dimensiuni: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare și cooperare, abilități de relaționare și lucru în echipă, atitudini pozitive și adaptabilitate, responsabilitate și implicare.

Un învățământ modern, bine conceput permite inițiativa, spontaneitatea și creativitatea copiilor, dar și dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valențe, depășind optica tradițională prin care era un furnizor de informații.

În organizarea unui învățământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activitățile desfășurate. El însoțește și încadrează copilul pe drumul spre cunoaștere.

Utilizarea metodelor interactive de predare – învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ și o reală valoare activ – formativă asupra personalității elevului.

Creierul funcționează asemenea unui computer, acesta din urmă a fost proiectat și creat după modelul de funcționare al creierului. Pentru ca un computer să înceapă să funcționeze trebuie să apăsăm butonul de pornire. În cazul în care învățătoarea este „pasivă”, butonul „pornire” al creierului

nostru este activat. Unui computer îi este necesar pentru a fi în stare de funcționare de un soft adecvat pentru a interpreta datele introduse și creierul nostru are nevoie să facă unele conexiuni cu ideile ancoră deja cunoscute. Când învățarea este „pasivă”, creierul nu face aceste legături. Un computer nu reține informația procesată decât dacă acționăm butonul „salvare”. Creierul nostru trebuie să testeze informația sau să o explice altcuiva pentru a o stoca.

Profesorii își inundă elevii cu propriile lor gânduri profunde și bine organizate și recurg prea des la explicații și demonstrații de genul „hai-sa-ți-arăt-cum”. Desigur că, prezentarea poate face o impresie imediată asupra creierului, dar în absența unei memorii excepționale, elevii nu pot reține prea mult pentru perioada următoare. Un profesor, oricât de strălucit orator ar fi, nu se poate substitui creierelor elevilor și deci nu poate face activitatea care se desfășoară individual în mintea fiecăruia.

Elevii înșiși trebuie să organizeze ceea ce au auzit și văzut într-un tot ordonat și plin de semnificații. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuției, a investigației, a acțiunii și eventual a predării, învățarea nu are loc.

Bibliografie

1. **Silvia Breben, Elena Gongea, Georgeta Ruiu, Mihaela Fulga (s.a.)** - “ *Metode interactive de grup*”. Ghid metodic pentru învățământul preșcolar, Editura Arves, Craiova
2. **Venera Mihaela Cojocariu (2004)** – “ *Teoria și metodologia instruirii*”, EDP, București

AGRESIVITATEA SCOLARĂ

Dumitrașcu Florina - profesor învățământ primar
Școala Gimnazială Nr 5 Alexandria

Școala nu este un mediu izolat ci din contră o parte integrantă a comunitatii largi, iar problemele cu care se confrunta ca institutie și mediu de formare a tinerilor privesc întreaga societate. Deși în școala ar trebui sa existe un climat pozitiv și orice formă de violență ar trebui ținută sub control pot exista forme de violență atât între elevi cât și între profesori sau din nefericire între profesori și elevi. Violența școlară este doar una dintre manifestările violenței cotidiene. Mass-media acordă din ce în ce mai multă atenție violenței tinerilor, violenței școlare încercând în acest mod să sensibilizeze societatea.

Forme de manifestare a comportamentului agresiv

Modul în care copiii de școală își manifestă comportamentul agresiv diferă în funcție de gen. Băieții preferă agresivitatea fizică, iar fetele formele de agresivitate indirectă, această diferențiere fiind vizibilă încă de la vârsta preșcolară. Nu de puține ori în jocul lor băieții se împing și își dau coate, iar fetele adresează vorbe alintate dar malițioase referitoare la colegi sau colege de grupă

În cele ce urmează voi detalia principalele forme de manifestare ale comportamentului agresiv.

a) Activ versus pasiv. În acest caz este vizată perspectiva atacator-victimă. Atacatorul realizează în mod activ un gest agresiv cu scopul de a obține ceva. Victima suferă prejudicii datorită comportamentului agresiv.

b) Inițiativ versus reactiv versus implicare prin asociere. În cazul acestor forme de agresivitate diferența este și la nivelul implicării individuale. Dacă prin comportamentul agresiv se stabilește un contact, o interacțiune în vederea atingerii unor scopuri egoiste, atunci avem o implicare individuală semnificativă.

c) Direct versus indirect. Un comportament agresiv direct este ușor de perceput atât de persoanele care observă cât și de victimă. El este direcționat clar spre o anumită persoană. Un

comportament agresiv indirect este greu de observat și de demonstrat, deoarece este exteriorizat în mod ascuns; scopul este de a lovi victima când aceasta se află într-o situație vulnerabilă. Exemple în acest sens sunt: 'răspândirea de bârfe' sau 'atacuri' ca minciuni, furt sau distrugeri prin incendieri, acte de vandalism sau graffiti.

d) Fizic versus verbal. Comportamentul agresiv fizic se manifestă într-o confruntare directă, deschisă cu victima. Astfel de atacuri au forma boxului, a bătailor sau loviturilor. Comportamentele agresive verbale se manifestă prin insulte sau prin adresarea pe un ton foarte ridicat, prin țipete.

4. Cauze ale violenței școlare:

Violența în școală este generată de multiple cauze și factori de influență, ale căror efecte se cumulează și potențează reciproc, conducând la apariția unor astfel de fenomene sub variate forme de manifestare – de la cele mai simple la cele mai grave forme de comportament deviant.

În vederea identificării acestor cauze, se au în vedere factorii de risc în apariția violenței cât și cauzele violenței în școală.

Alte abordări consideră că principalele cauze ale violenței sunt cele generate de:

- violența în familie (copiii care aparțin unor familii în care se manifestă relații de violență preiau aceste "modele de relaționare");
- condițiile economice (sărăcia extremă în care trăiesc unele familii, inclusiv copiii, îi împinge pe unii dintre ei la comiterea unor acte de violență);
- mediul instabil (anumite evenimente intervenite în familie, de genul divorțului sau decesului unui părinte, precum și climatul psihoafectiv instabil și insecurizant în care se dezvoltă copiii
- în familie sau în afara acesteia – pot conduce la manifestări de violență ale acestora);
- stima de sine scăzută (indivizii cu o imagine de sine defavorabilă se implică în acte de violență pentru a compensa sentimentele negative cu privire la propria persoană și pentru ca astfel obțin acceptarea grupului cu care comit actele de violență);
- imaginea violenței în mass-media ;
- sistemul legal ;
- lipsa comunicării și a sentimentului de apartenență la comunitate a tinerilor, precum și lipsa speranței de reușită în viață; violența și aderarea la un grup violent creează acestora sentimentul de apartenență la o anumită comunitate și de încredere în viitor);
- rasismul, sexismul, homofobia, stratificarea socială, etnocentrismul .

Bibliografie:

- Neculau Adrian, Gilles Ferreol, „Violența. Aspecte psihosociale”, Ed. Polirom, 2008, Iași;
 Neculau Adrian „Manual de psihologie socială”, Ed. Polirom, 2003, Iași;
 Neamtu Cristina “Devianța școlară”, Ed. Polirom, 2003, Iași.

ACTIVITĂȚILE INTEGRATE ÎN GRĂDINIȚA DE COPII

Prof.înv.preșcolar Feraru Daniela
Grădinița nr.6 Alexandria

În practica educațională, recomandarea proiectării integrate a curriculum-ului este considerată o provocare pe care învățământul preșcolar și-a asumat-o atât la nivelul proiectării documentelor curriculare cât și la nivelul micropedagogic, al practicii zilnice.

Documentele curriculare care organizează activitatea educațională în învățământul preșcolar asigură un cadru normativ care susține din plin abordarea integrată a curriculum-ului. Structurarea flexibilă a conținuturilor oferă cadrelor didactice care lucrează la acest nivel o libertate de decizie aproape deplină cu privire la tipurile de conținuturi pe care să le ofere copiilor și o autonomie sensibil egală în privința metodologiei de propunere a acestor conținuturi. Singura reglementare formală este dată de sistemul finalităților cu grade diferite de generalitate, predefinite, care constituie punct de plecare pe tot parcursul procesului de instruire și formare și, în final, în acțiunea

de evaluare a performanțelor învățării. În plus, promovarea ideii planificării pe teme și încurajarea utilizării metodei proiectelor în activitățile didactice cu preșcolarii sunt inițiative ce explicitează și facilitează acest demers al abordării integrate a curriculum-ului.

Bazându-se pe afirmația lui J. Piaget „cunoștința provine din acțiune”, didactica modernă subliniază faptul că preșcolarul nu mai este receptor de informație, ci subiect al cunoașterii și acțiunii. Procesul de predare – învățare reprezintă acum un act, de comunicare, de transmitere socială cu efort de însușire, de apropiere din partea preșcolarului.

Cadrul didactic este cel care inițiază dialogul, selectează și structurează materialul, propune și organizează activitatea preșcolarului cu materialul, inclusiv fixarea sa în memorie. Didactica modernă pune în centrul atenției copilul, făcându-l părtaș la propria sa formare. Educatoarea are rolul de a proiecta, de a conduce și îndruma activitățile folosind mijloace de învățământ și materiale corespunzătoare. Acum se pune accent pe folosirea mijloacelor tehnice moderne menite să înlesnească predarea și însușirea cunoștințelor și deprinderilor. Acum se realizează un învățământ formativ, ceea ce înseamnă: selectarea judicioasă a conținutului, dezvoltarea capacităților intelectuale și a creativității, cultivarea intereselor cognitive și profesionale, formarea aptitudinilor de investigare științifică, precum și a unui stil de muncă independentă.

Copilul trebuie învățat cum să învețe. J. Bruner susține că orice temă poate fi prezentată în forme care să pună accent fie pe acțiuni obiectuale, fie pe imagini, fie pe mijloace verbale, aici se vede importanța aplicării în procesul de învățare a principiului unității didactice dintre senzorial și rațional în concluzie accentul se pune pe acțiuni obiectuale și procedee imagistice, procedee de simbolizare și pe mijloace verbal – logice. Principiul învățării prin acțiune asigură participarea conștientă a copiilor în procesul de predare – învățare, de instruire și autoinstruire, de educație și autoeducație. În structura activității tradiționale se pot delimita câteva părți: secvențialitatea lecției, proiectarea obiectivelor, transferul de cunoștințe de la educatoare la copil. Educatoarea formulează sarcini, cere anumite răspunsuri, conduite iar stilul relațional este dominat de educatoare.

Conform didacticii moderne, educatoarea stabilește activității de predare – învățare, conținutul informațional este centrat pe activitatea de învățare a copiilor, în acest scop, educatoarea își alege modalități de lucru bazate pe activitatea personală a copiilor (mânuierea materialului, recunoașterea, comparația), punându-se accent pe metodele activ – participative.

În cadrul didacticii moderne, relația dintre educatoare și copil trebuie să fie de tip democratic. Educatoarea trebuie să întrețină o atmosferă de conlucrare, care să stimuleze activismul copiilor.

Integrarea este o manieră de organizare oarecum similară cu interdisciplinaritatea, în sensul că obiectivele învățării au ca referință nu o categorie de activitate, ci o tematică unitară, comună mai multor categorii. Dar nu trebuie să facem confuzii între cele două concepte și să identificăm interdisciplinaritatea (ca o componentă a mediului pentru organizarea cunoașterii) cu integrarea (ca o idee sau un principiu integrator care rupe hotarele diferitelor categorii de activitate și grupează cunoașterea în funcție de tema propusă de educatoare ori de copii). Integrarea, ca sintagmă, este explicată ca revenirea în același loc, în aceeași activitate, a mai multor activități de tip succesiv care conduc la atingerea obiectivelor propuse, la însușirea conținuturilor, la realizarea în practică a proiectul didactic propus.

Activitățile integrate vor fi cele prezente în planificarea calendaristică, proiectate conform planului de învățământ, orarului aferent nivelului de vârstă, susținute de experiența cadrului didactic. Educatoarea organizează și desfășoară activități integrate generate de subiecte stabile planificate pentru tot timpul anului. Aceste activități pot fi desfășurate integrat după un scenariu elaborat de educatoare ce începe cu întâlnirea de grup, inițiată în fiecare zi, și care se poate realiza sub forma unei povestiri, a întâlnirii cu un personaj, a vizitei unei persoane adulte, prezența unui animal, o întâmplare trăită sau imaginată, un eveniment social sau eveniment special petrecut în familie.

Scenariul educatoarei îi orientează pe copii să opteze pentru diverse centre care oferă posibilitatea alegerii domeniilor de învățare și a materialelor. Varietatea acestora încurajează copiii să manifeste, să observe, să gândească, să-și exprime ideile, să interpreteze date, să facă predicții.

Copiii își asumă responsabilități și roluri în macro-grupul din care fac parte, participând la jocuri de rol interesante, inițiate la sugestia celor din jur sau create chiar de ei.

Reușita predării integrate a conținuturilor în grădiniță ține în mare măsură de gradul de structurare a conținutului proiectat, într-o viziune unitară, ținând anumite finalități. Învățarea într-o manieră cât mai firească, naturală pe de-o parte, și pe de altă parte, învățarea conform unei structuri riguroase, sunt extreme care trebuie să coexiste în curriculum-ul integrat.

De reținut este faptul că preșcolarii trebuie să învețe într-o manieră integrată, fiecare etapă de dezvoltare fiind strâns legată de cealaltă. Activitățile integrate sunt oportune în acest sens, prin ele aducându-se un plus de lejeritate și mai multă coerență procesului de predare-învățare, punând accent deosebit pe joc ca metodă de bază a acestui proces

Activitatea integrată se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică.

Bibliografie:

Bocoș, M., (2005), Teoria și practica cercetării pedagogice, Ediția a III-a, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca

Bocoș, M., Jucan, D., (2007), Teoria și metodologia instruirii și Teoria și metodologia evaluării, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca

Chiș, V., (2005), Pedagogia contemporană – pedagogia pentru competențe, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca

Glava, A., Glava, C., (2002), Introducere în pedagogia preșcolară, Editura Dacia, Cluj - Napoca,

Stan, C., (2001), Teoria educației, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca

Voiculescu, (2003), Ed., Pedagogie preșcolară, Editura Aramis,

Zlate, M., (2000), Introducere în psihologie, Editura Polirom,

***Curriculum pentru învățământul preșcolar – prezentare și explicitări, 2009, Editura Didactică și pedagogică, București

EVALUAREA PROGRESELOR ȘCOLARE LA ELEVII DIN CLASELE I-IV

**Prof. învă. primar Frunzăreanu Ionica
Școala Gimnazială Plopii Slăvitești**

„Aș scrie cu pensula mare pe pereții odăii tale o poruncă: Iubește-ți meseria!” (Tudor Arghezi)

Dintotdeauna activitatea pedagogică a cuprins, alături de acțiuni proprii ei, proiectare/anticipare, organizare, conducere, instruire și educație, acțiuni întreprinse în scopul de a constata efectele produse ca și modul în care s-a desfășurat activitatea însăși.

Sistemul metodologic de evaluare a progreselor școlare ale elevilor în învățământul românesc a fost supus unor transformări semnificative în ultimii ani, unele acceptate mai ușor de cadrele didactice, altele mai greu sau deloc, unele înțelese, altele nu. Aceste schimbări au avut loc atât în plan conceptual, cât și în plan metodologic și instrumental.

Din perspectiva abordării curriculare și sistemice a procesului de învățământ, evaluarea face parte integrantă dintr-un tot, nu poate fi tratată izolat, ci în strânsă corelație cu celelalte activități prin care se realizează procesul de învățământ, cu predarea și învățarea. Pe de altă parte, metodele, tehnicile și instrumentele de evaluare nu pot fi disociate de celelalte variabile ale evaluării: obiectul evaluării, obiectivele educaționale, strategiile evaluative, etc. Toate acestea sunt ca elementele unui puzzle: pentru a-i înțelege sensul, trebuie să-i ordonezi părțile! Evaluarea este un schimb cu dublu

sens și între cadrul didactic și elev. Cum remarcă Jean Cardinet, „Evaluarea școlară este un demers de observare și interpretare a efectelor învățării, care urmărește să ghideze deciziile necesare unei bune funcționări a școlii. Școala are ca funcție esențială să susțină, să continue educația pe care copilul o primește în familie, punând la dispoziția sa resursele necesare unei dezvoltări generale.” (Apud Michel Barlow, *L'evaluation scolaire, Decoder son langage, Conique sociale*, Lyon, 1992, pag. 54).

Într-un învățământ cu pretenții de modernitate orice cadru didactic care cunoaște complexitatea procesului de evaluare și a problematicei acestuia trebuie să răspundă, așa cum consideră Louise M. Belair, la următoarele întrebări: „De ce evaluez?”, „Cum evaluez?”, „Cui servește evaluare?”, „Ce doresc să evaluez?”.

Ne este foarte clar că noțiunea de evaluare și-a amplificat foarte mult conținutul în ultimul timp, iar aria ei problematică s-a extins în consecință. Recunoașterea legăturilor dintre diferitele modalități de evaluare a activității didactice conduce la singura atitudine justificată și eficientă față de folosirea lor și aceasta se exprimă în îmbinarea acestora, în realizarea unui proces de evaluare în forme și cu funcții multiple, perfect integrat activității didactice și nu în opțiunea pentru una din aceste forme.

Prin îmbinarea armonioasă a metodelor de evaluare tradiționale cu cele alternative, prin elaborarea și aplicarea unor teste compuse din itemi bine structurați, reușim să realizăm o evaluare obiectivă nu numai a informațiilor acumulate de elevi, ci și a deprinderilor de bază, a capacităților intelectuale și trăsăturilor de personalitate – aspecte care constituie produsul cel mai important al activității școlare.

Exercițiile variate de exemplificare, completare, transformare, grupare, metodele variate de evaluare, fișele de evaluare cu itemi obiectivi, semiobiectivi, itemi cu răspuns deschis, jocurile didactice pot fi aplicate cu succes, dând randament sporit, atât în dezvoltarea capacității de exprimare orală și scrisă, cât și în dezvoltarea gândirii creatoare și flexibilității acesteia.

Fișele de activitate independentă utilizate prezintă o importanță deosebită, deoarece elevul este în fața unor sarcini corespunzătoare posibilităților lui intelectuale, astfel el participă efectiv și afectiv la propria sa formare. Varietatea tipurilor de exerciții cu formulări diferite de cele întâlnite în manual, jocurile didactice, concursurile desfășurate între grupe activează colectivul de elevi, favorizează comunicarea, dorința de autoafirmare a elevilor, creativitatea, conlucrarea și caracterul stimulator al evaluării.

Aplicarea noului sistem de evaluare instituit după 1989 presupune o pregătire deosebită din partea cadrelor didactice pentru a realiza evaluarea cu mijloace cât mai variate și atractive pentru elevi, ca și dezvoltarea competențelor de evaluare a elevilor, alături de celelalte competențe specifice profesiei de cadru didactic. Deși este mai solicitant pentru cadrul didactic, acest sistem de evaluare este, cu siguranță, mai eficient pentru elev și activitatea didactică, în ansamblu. Dificultatea pare mai accentuată datorită elementului de notare și a documentelor școlare personale pe care trebuie să le întocmească fiecare cadru didactic; însă ea se va diminua atunci când va fi sesizată utilitatea acestor schimbări și se vor obișnui cu aceste practici.

Prin evaluare cadrul didactic nu urmărește să descopere că elevul nu știe ci urmărește să descopere ce nu știe, pentru a-l ajuta. Evaluatorul trebuie să țină seama de faptul că evaluarea este o „lectură” orientată. El nu trebuie să uite că demersul său nu poate fi asemuit cu „prinderea/apucarea” unui obiect concret și „măsurarea lui cu ajutorul unui instrument (metru/cântar) după anumite dimensiuni obiective (lungime, lățime, greutate) și nici cu emiterea unei judecăți asupra acestui obiect de evaluat prin referință la norme sau criterii (în cazul evaluării interpretativ/apreciative).

Concluzia care se desprinde este că în prezent se tinde spre o evaluare complexă, realizată prin intermediul unei metodologii complexe și a unui instrumentar diversificat. Pentru a asigura coerența actului educațional, trebuie avut în vedere ansamblul elementelor situației educative. Prin urmare, oricare ar fi funcția evaluării pe care o realizează cadrul didactic, aceasta nu trebuie privită izolat. „Cele mai bune strategii și cele mai bune instrumente de evaluare ar putea să-și piardă rațiunea de a fi, eficacitatea lor, dacă vor pierde din vedere scopurile nobile ale evaluării, adică

intențiile generale ce stau la baza acestei activități și principiile care o reglează”, spune profesorul Ioan Cerghit, citându-l pe canadianul Quelet.

BIBLIOGRAFIE:

1. Abernot, Y., *Les methodes d'évaluation scolaire*, Dundon, Paris, 1996;
2. Stoica, A., *Reforma evaluării în învățământ*, Editura Sigma, București, 2000;
3. Manolescu, M., *Evaluarea școlară- metode, tehnici, instrumente*, Editura Meteor Press, București, 2005;
4. Cerghit, I., *Sisteme de instruire alternative și complementare*, Editura Aramis, București, 2002.

CARTEA – TEMEIUL CREȘTERII SPIRITUALE ȘI AL EDUCAȚIEI OMENIRII

**Prof. înv. primar Găman Doina Norica,
Lic. Teoretic “Marin Preda”, Turnu Măgurele**

Încă de la apariția scrisului, cartea a însoțit întreaga istorie a umanității. Cartea a fost întotdeauna temeiul creșterii ei spirituale și al educației omenirii. Ea a fost mereu și este legată de dezvoltarea minții, de aprofundarea înțelegerii, de îmbogățirea și înfrumusețarea sensibilității. Cartea a stimulat mereu dezvoltarea și rafinarea limbajului, a sprijinit și întărit echilibrul nostru sufleteș, maturizarea discernământului, a consolidat mereu și a întreținut sănătatea spirituală. Cartea a dat comportamentului omenesc mai multă eleganță, a generat empatie și compasiune, a deschis noi și (uneori) neașteptate continente problematice.

În toată splendoarea ei, cartea este o înflorire a spiritului, o urmă intenționat lăsată de un trecător spre a constitui o mărturisire, o zbatere lăuntrică, „dar întotdeauna o orientare și o chemare pentru cei care vor veni după el”, ne destăinuie E. Sperantia în lucrarea sa „Cartea despre carte” Din timpuri îndepărtate i s-a rezervat cărții un loc prestigios între obiectele pe care le putem întâlni în viață. Ea a apărut în lume „plină de prestigiu prin rolul ei cultural – religios”.

Valoarea noastră ca oameni este, în esență, dependentă de valoarea textelor pe care le citim. Lectura cărților ne provoacă. R. Descartes afirma că lectura tuturor cărților de valoare este conversația cu cei mai de seamă oameni ai secolelor trecute iar filosoful Fr. Bacon scria : „Dacă invenția corăbiei, care poartă dintr-un loc într-altul bogățiile și argumentele vieții, care reunește ținuturile cele mai îndepărtate în participarea lor la diversele produse, trece o atât de nobilă invenție, cu atât mai mult trebuie să fie exploatate cărțile care, ca niște corăbii, traversează vastele mări ale vremurilor și fac ca epocile cele mai îndepărtate să se împărtășească din înțelepciunea, din luminile și din descoperirile celorlalte”.

Pe de altă parte, parcurgând o carte, cititorul are timp să se reculeagă, să stea de vorbă cu sine și cu textul, „să coloreze cu propriile sentimente și gânduri o schemă narativ sumară și incompletă”. (Cornea)

Cartea îl învață coerența discursului sau cel puțin „construcția consecutivă a raționamentelor”. Scrisul îi îngăduie cititorului o anumită libertate interioară, pe care o poate specula și transmuta, după caz, în revoltă, în lașitate sau indiferență.

Timpurile nu mai par însă a fi al cărților; ele nu ne mai lasă răgaz să citim. Cărțile au din ce în ce mai puțin loc (dacă au avut vreodată) în viața noastră. S-ar spune chiar că a vorbi despre cărți și despre pasiunea lecturii înseamnă a fi împotriva acestor presante și birocratice timpuri.

Și atunci, ce facem? Cu ce opțiuni venim în fața elevilor? Intervenim în preferința lor pentru calculator în locul cărții sau lăsăm lucrurile să evolueze de la sine?

Nu, gustul pentru lectură nu vine așa, pur și simplu. Trezirea interesului elevilor pentru lectură în general este unul dintre obiectivele finale ale activității desfășurare de învățător cu elevii claselor primare.

Se știe că nimic nu este mai puternic decât exemplul. Într-o familie unde sunt prea puține cărți și acestea aflate la întâmplare, unde părinții și frații mai mari consideră lectura o corvoadă, rareori se poate aștepta cineva ca un copil să dovedească de timpuriu pasiune pentru lectură, pentru carte în general. În aceste cazuri, intervenția învățătorului este indispensabilă. Împreună cu părinții clasei se va forma o bibliotecă a clasei ceea ce va duce la înființarea rolului de bibliotecar al elevilor care va veni ca o apreciere pentru copiii care citesc foarte bine, dar și ca un stimulent pentru ceilalți.

Întocmirea cu elevii a unor fișe de autor, a unor albume dedicate scriitorilor mai cunoscuți, cuprinzând date biografice și aspecte esențiale din opera lor, e un prilej de a stârni curiozitatea și de a sădi în sufletul lor dragostea pentru carte.

Trebuie mobilizați în vederea canalizării spre lectură și părinții copiilor știut fiind faptul că micuții ascultă cu mult interes lectura frumoasă citită de părinți. Învățătorul le va sugera părinților ca în fiecare seară să-i aducă lângă ei să le citească un basm sau o schiță umoristică pentru a-i face pe copii să se simtă bine, să râdă, să glumească pe seama dialogului dintre personaje, pentru ca după aceea, să-i îndemne și pe ei să lectureze altele asemănătoare.

Din cauza dificultății actului citirii, mulți elevi se „luptă” adesea cu descifrarea unui text. Acum trebuie să intervină învățătorul în urmărirea cu atenție a lecturii și exersarea acestui exercițiu cu voce tare căci, foarte ușor, curiozitatea de a citi se poate transforma în dezgust. Învățătorul trebuie să încurajeze intenția elevului de a se lupta cu descifrarea textului dintr-o poveste, laudându-l în fața clasei ca pe un cititor pasionat. El trebuie să poarte discuții cu elevul pe marginea conținutului povestioarei citite, să observe în ce măsură a înțeles cele citite și să-l ajute în acest sens.

La clasele a III a și a IV a, când dificultățile actului citirii au fost deja depășite, **recenzarea** unor cărți constituie un alt mijloc de îndrumare a lecturii suplimentare. Este vorba de prezentarea lecturilor recomandate și, mai ales, de a le cere elevilor să-și formuleze, oral, propriile păreri despre creațiile citite. Învățătorul va dirija cu atenție „comentariul” respectiv prin întrebări adecvate. Elevii vor fi solicitați să-și formuleze părerea asupra operei respective după un plan – fișă de lectură – dată de învățător. Planul „recenziei” poate fi diferit de la o lectură la alta, important fiind ca prin această activitate să se cultive interesul pentru citit și capacitatea de a comenta, într-o manieră originală, accesibilă, o creație literară.

Lectura surpriză este o formă plăcută de a veni în contact cu opera unui autor. Elevii primesc la sfârșitul unei zile de curs o carte sau copia xerox a unui text ce se dorește a fi lecturat acasă. O variantă a acestui procedeu constă în citirea unui scurt și atractiv fragment în clasă, lăsându-le elevilor plăcerea finalizării personale a lecturii. Totodată, elevii vor fi încurajați și îndrumați să alcătuiască un colț propriu în biblioteca familiei sau minibibliotecă personale.

În cadrul orelor de lectură elevii pot și trebuie să fie încurajați să **popularizeze ultima carte citită**. Se prezintă cartea, care este expusă pentru a putea fi văzută de colegi și se poartă o scurtă discuție generalizatoare despre scriitor și opera sa. La discuții pot intervenii și ceilalți colegi care au citit aceeași carte sau alte cărți ale aceluiași autor. Copiii își notează în carnetul titlul și autorul cărții pentru a o căuta eventual la librării sau la bibliotecă.

În școala românească contemporană studiul limbii și literaturii române dorește să dea elevului libertatea de expresie și de creație. În realizarea acestui deziderat major învățătorul dispune de o varietate de metode, clasice sau moderne, metode care să evite rutina sau plictiseala din partea elevilor. Cunoscute și uzitate sunt șezătorile literare, concursurile gen „**Recunoașteți personajul**” sau „**Cine știe câștigă**”. Metodele interactive sunt foarte apreciate de elevi dar, pentru a avea un deplin succes, ele trebuie să fie bine pregătite de către propunător. să prezinte propria opinie și să argumenteze prin ceea ce a citit.

Nu-i poți spune unui copil „CITEȘTE !” sau „IUBEȘTE!” – trebuie să-și dorească singur asta. Verbul „a iubi” ca și verbul „a citi” nu suportă imperativul.

Bibliografie:

- Cergit, Ioan, Metode de învățare, E.D.P., București
- Corniță, Georgeta, (1993), Metodica predării și învățării limbii și literaturii române, Ed. Umbria, Cluj-Napoca;
- Sperantia, E., (1984), Cartea despre carte sau Eflorescența spirituală, Ed. Științifică și Enciclopedică, București
- Șerdean, Ioan, (1981), Metodica predării și învățării limbii și literaturii române la clasele I – IV, E.D.P., București

OBICEIURI ȘI TRADIȚII DE IARNĂ ÎN JUDEȚUL TELEORMAN

Prof. Gazdag Andra
Școala Gimnazială nr 1 Mirzanesti

Fără tradiție nu există cultură: nici omul simplu, nici geniul nu pot crea nimic fără tradiție. Omul fără tradiție este ca pomul fără rădăcini. Numai pentru aceste motive, copiii trebuie să-și cunoască, să păstreze și să transmită următoarelor generații obiceiurile și tradițiile locale și naționale.

Obiceiurile înrădăcinate în viața oamenilor, comunică o poezie netăgăduit de frumoasă. Obiceiul este o deprindere câștigată prin repetarea deasă a aceleiași acțiuni. Obiceiurile, datinile, cântecele, însoțesc viața omului de la naștere până la moarte.

Județul Teleorman este foarte bogat în obiceiuri și tradiții de iarna.

Iarna începe cu sărbătoarea, atât de așteptată de copii, a Sfântului Nicolae. În popor se crede că de Sfântul Nicolae începe în adevăratul sens al cuvântului iarna. În această zi Mosul își scurtura barba sura și începe să ningă. Iar dacă nu ninge înseamnă că Sfântul Nicolae a întinerit. În fiecare an, în noaptea de 5 spre 6 decembrie, copiii știu că trebuie ca ghetulele sau cizmulitele lor să fie lustruite, deoarece Mos Nicolae va veni pe la ei să le aducă daruri celor cuminti. Copiii neascultători primesc o nuielusa, menită să îi atenționeze și să le aducă aminte că trebuie să asculte de părinți și bunicii lor.

Sărbătoarea de Crăciun îmbina o multime de obiceiuri. Dominanta este componenta creștină care marchează nașterea lui Hristos și ea se vede în colindele religioase "Steaua" și "Irozii" s.a. Crăciunul marchează însă și un nou ciclu de viață, începutul unui nou an românesc. Obiceiurile au semnificații multiple. Pe de o parte, se întrevăde urarea menită să prevadă, să provoace îndeplinirea dorințelor omului și ale comunității, dar și protejarea față de forțele raului. Colindul, în acest context, începe nu întâmplător seara și după reguli bine stabilite. În seara de Ajun colinda doar copiii, simboluri ale purității, ale curăteniei fizice și morale. Abia în ziua de Crăciun colinda flăcăii, femeile fiind excluse.

"Steaua" este un colind care începe din prima seară a Crăciunului și se încheie la Bobotează. Steaua este de asemenea purtată de un copil, în spatele ei fiind o lanternă aprinsă, vestind astfel nașterea Domnului. Acest obicei vrea să amintească steaua care a vestit nașterea lui Iisus și i-a călăuzit pe cei trei magi. Cântecele despre stea provin din surse diferite: unele din literatura bizantină ortodoxă, altele din literatura latină medievală a Bisericii Catolice, câteva din literatura de nuanță Calvină și multe din ele, chiar din tradițiile locale. Micul cor al stelarilor, care intră în imobil în zilele Crăciunului, cântă versuri religioase despre nașterea lui Iisus.

Crăciunul mai este numit și sărbătoarea familiei, este ocazia când toți se reunesc, părinți, copii, nepoți, își fac daruri, se bucură de clipele petrecute împreună în jurul mesei, cu credința că prin cinstirea cum se cuvine a sărbătorilor vor avea un an mai bogat.

Plugușorul copiilor este tot un obicei străvechi agrar. În ajunul Anului Nou, cetele de copii intră din casă în casă să ureze, purtând bice (harapnice) din care pocnesc, buhaie (un instrument

specific), clopoței, tălăngi etc. Obiceiul Plugușorului este legat de speranța fertilității, versurile sale prezentând practicile agricole și urări de holde bogate. În schimbul acestor urări, copiii primesc bani. În ziua de Sfântul Vasile, există obiceiul ca flăcăii să umble cu **“capra”**. În cadrul sărbătorilor agrare jocul a devenit un ritual menit să aducă rodnicie anului care urmează, spor de animale în turmele păstorilor, succesul recoltelor - invocat și evocat de boabele care se aruncau de gazdă peste cortegiul "caprei". "Capra" este de fapt un om mascat, ascuns sub un costum larg, care ține deasupra capului un băț în vârful căruia este cioplit un fel de cap de capră. Capra se alcătuiește dintr-un lemn scurt, cioplit în formă de cap de capră, care se învelește cu hârtie roșie.

Județul nostru este plin de astfel de obiceiuri, în fiecare anotimp al anului. Din păcate astăzi, tinerii ocupați fiind de problemele cotidiene, uită să se mai bucure de aceste minunate obiceiuri, și astfel ele sunt amenințate cu dispariția.

Bibliografie

I. Nicolau, Ghidul sărbătorilor românești, Ed. Humanitas, București, 1998.T. Pamfile, Mitologie românească, Ed. All, București, 1977.

M. Radulescu-Codin, Sărbătorile poporului, București, 1909 .

Crăciunescu, Nedelcu – Forme de activități extrașcolare desfășurate cu elevii ciclului primar, Editura Miniped, București, 2005.

ALBERT EINSTEIN

Prof. Georgescu Florina-Gabriela
Școala Gimnazială Plosca, județul Teleorman

„Viața e ca mersul pe bicicletă:ca să-ți menții echilibrul, trebuie să te miști în permanență.”

Albert Einstein

Personalitate complexă și un om de știință vizionar, Albert Einstein este probabil cel mai cunoscut fizician al tuturor timpurilor. Mulți au auzit de numele lui, dar puțini sunt cei care înțeleg importanța descoperirilor acestuia.

Einstein se naște la 14 martie 1879 în Ulm, Germania, într-o familie de evrei. Deși astăzi este considerat unul dintre cei mai inteligenți oameni care au trăit vreodată, în copilărie Einstein nu părea un copil prea inteligent, ba chiar din contră. Acesta începe să vorbească abia de la vârsta de 3 ani, părinții lui considerând din această cauză că este retardat.

La vârsta de 6 ani, la insistențele mamei sale, micul Albert ia lecții de vioară. Einstein dovedește un real talent pentru vioară și va continua să cânte toată viața la acest instrument.

La școală, profesorii îl considerau un copil problematic, deoarece nu se putea adapta sistemului de învățământ specific școlilor din acea perioadă, care respingea imaginația și pune accent pe memorare mecanică.

Deși nu a obținut rezultate spectaculoase la școală, Einstein a fost de mic un autodidact. Încă de la o vârstă fragedă începe să studieze fizica și matematica. La 12 ani, Einstein cunoștea întreaga geometrie euclidiană.

La vârsta de 17 ani, Einstein pleacă în Elveția pentru a evita serviciul militar obligatoriu. Se înscrie la Universitatea Politehnică din Zürich, una dintre universitățile de prestigiu ale acelor vremuri. De la terminarea studiilor, în 1901 și până în 1914 când se mută în Berlin, Einstein își schimbă foarte des locul de muncă: lucrează ca meditator, tutore, profesor la o școală particulară, examinator la Institutul de Patente și profesor universitar. În anul 1905 Einstein obține titlul de doctor al Universității din Zürich cu o teză despre determinarea dimensiunilor moleculare.

În anul 1909, Einstein îl cunoaște pe Max Planck, cu care va menține o relație de prietenie întreaga viață, în ciuda faptului că aveau opinii politice diferite, Planck fiind un puternic susținător al politicii Germaniei.

În 1914 se mută în Berlin, unde obține funcția de director al Institutului Kaiser Wilhelm și profesor la Universitatea din Berlin.

În 1932 datorită urcării la putere a naziștilor, evreu fiind, Einstein este nevoit să părăsească Germania și se îndreaptă spre SUA, unde este numit profesor la Institutul pentru Studii Avansate din Princeton.

Odată cu începerea celui de-al Doilea Război Mondial, Einstein publică numeroase manifeste pacifiste. Deși era un mare pacifist, speriat de posibilitatea ca Germania să dezvolte bomba atomică, Einstein, susținut de un număr mare de alți fizicieni îi trimite o scrisoare președintelui Franklin Roosevelt în care îi explică acestuia necesitatea ca SUA să dezvolte bomba atomică înaintea Germaniei. La bombardarea orașelor Hiroshima și Nagasaki, acesta simte o puternică indignare, pe care și-o exprimă public.

EXPLOATAREA DOCUMENTELOR AUTENTICE ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBA FRANCEZĂ

Prof. Icleanu Ionela
Școala Gimnazială com. Ciolănești

De-a lungul timpului, procesul de predare – învățare al limbii franceze a survenit modificări majore, ca de altfel întregul proces în învățământ. Dacă acum 30 de ani în cadrul acestor ore se studiau mai ales structuri gramaticale complexe în detrimentul activităților de înțelegere sau producerii mesajelor scrise sau orale, schimbările intervenite în societatea europeană a anilor 1990 au schimbat fundamental abordarea predării – învățării limbilor străine și în special, a limbii franceze.

Astfel, în anul 2001, Consiliul Europei a publicat „Cadrul European Comun de referință pentru limbi”(CECR) : învățare, predare, evaluare, un document „elaborat grație cercetării științifice și după o largă consultare [...] este un instrument practic ce permite stabilirea clară a elementelor comune ce trebuie atinse de-a lungul etapelor succesive ale procesului de învățare; este de asemenea un instrument ideal pentru compararea internațională a rezultatelor evaluării”¹

Abordarea acestor competențe de comunicare conduc profesorul de limba franceză spre realizarea unui demers didactic bazat pe îndeplinirea obiectivelor comunicaționale și spre o finalitate practică. De aceea exploatarea documentelor autentice este de un real folos căci acestea aduc o notă de realitate și autenticitate, fragmente de cultură și civilizație franceză în desfășurarea orelor de curs.

Dar ce este documentul autentic?

„Documentul” nostru de astăzi vine din lat. „docere”, cu rădăcini adânci în textul scris sau imprimat și este folosit în toate domeniile.

Noțiunea de „autentic” face referire la autor și autenticitate. După A. Gata „documentul autentic ca instrument conceptual și metodologic a apărut în peisajul didactic al anilor '70 pentru a fi adăugat altor tipuri de materiale pedagogice pe care le propunea profesorul în clasă, precum texte fabricate sau extrase din texte literare folosite în predarea gramaticii și a vocabularului [...]. Introducerea acestui tip de documente în predarea limbilor străine permitea fuziunea predării – învățării vocabularului cu elemente de civilizație, gramatică și expresii pragmatice determinate de tipul „Comment ça va?”; „Ça y est.” ; „Et avec ça ?”²

La momentul introducerii sale în didactică, abordarea comunicativă se opunea vechii metodologii audio-orale și audio-vizuale. Principala preocupare a teoreticienilor acestei noi

metode era adaptarea la noile nevoi de comunicare și de interacțiune socială integrând totodată noțiunile de gramatică și de vocabular. „Învățarea nu mai este considerată un proces pasiv ci unul activ care se derulează în interiorul individului fiind influențat de acesta. Rezultatul depinde de tipul de informație prezentată elevului și de modalitatea în care el va trata această informație. Profesorul devine astfel un „consilier”. El trebuie să recurgă la documente numite „autentice” adică documente care nu au fost concepute exclusiv pentru ora de limbă străină³”.

În funcție de suport, documentul autentic poate fi :

- Scris (articole de presă, pliante, afise, scrisori, formulare, rețete, prospecte, bilete, programe, cataloage diverse, meniuri, etc);
- Audio (extrase din emisiuni radio, interviuri);
- Audio-video (emisiuni de televiziune, filme documentare, ficțiune, interviuri , etc.);
- Electronice (pagini web, mail-uri, mesaje telefonice, rețele de socializare).

Având în vedere cele de mai sus, putem concluziona că un document autentic este un document fie scris, fie audio, video sau audio-video la care se adaugă și mai noile documente electronice , toate acestea fiind concepute cu un alt scop decât cel didactic. Beneficiarul, publicul tinta al acestor documente nu a fost inițial elevul sau studentul care învăța limba franceză. Ele nu au fost concepute în scop didactic dar este propus spre studiu de către profesor care l-a „cules” din mediul său.

De exemplu, o broșură a orașului Angers poate fi exploatată din punct de vedere cultural oferind elevilor posibilitatea descoperirii unui loc istoric (castelul Angers) prin intermediul unui document turistic. Ca obiective lingvistice se pot exprima distanțele, pluralul substantivelor și adjectivelor precum și situarea în spațiu. În ceea ce privește actele de vorbire se pot solicita și oferi informații privind direcția sau se poate descrie un loc. Activitățile propuse vor avea ca punct de plecare înțelegerea unui text și vor putea cuprinde exerciții de tipul adevărat sau fals, chestionar cu alegere multiplă, exerciții de completarea sau de transformare. Pentru activitățile de reutilizare și evaluare activitățile pot fi de producere scrisă și orală de tip joc de rol, dialog sau povestire.

În prezent, documentul autentic a devenit un instrument indispensabil al profesorului de limbă franceză, aducând originalitate și bucurie în procesul didactic. Prin intermediul acestor documente viața cotidiană precum și cultura franceză și francofonă sunt aduse în sala de clasă. Timp de 50 de minute elevii au posibilitatea de a se transpune într-un univers străin și în același timp familiar - universul limbii franceze.

Bibliografie

¹ Consiliul Europei CECRL

² A. Gata, Du document authentique: adaptation du document informatif compact à l'enseignement du français en milieu académique, Synergie Roumanie no.9 2014 p. 73-84

³ <http://www.lb.refer.org>

UTILIZAREA CREATIVĂ ȘI POZITIVĂ A INTERNETULUI

Prof. Ionescu Florența
Colegiul Național „Al. I. Cuza” Alexandria

Profesorii documentariști, bibliotecarii școlari, cadrele didactice, directorii unităților școlare în care se implementează proiectul CDI, vor dobândi informații și competențe specifice organizării și funcționării CDI ca parte integrantă a procesului de învățare și dobândire a competențelor cheie

asumate de învățământul preuniversitar românesc în cadrul programului de Învățare pe Tot parcursul Vieții .

“Bibliotecile trebuie să exploateze tehnologia în sensul creării unor programe, produse și servicii de informare noi, proiectate astfel încât să vină cât mai bine în întâmpinarea nevoilor de utilizarea utilizatorilor. Trebuie să dezvolte servicii de informare noi, nu pentru a le înlocui pe cele tradiționale, ci pentru a le diversifica și a le îmbunătăți.

Internetul este un sistem mondial de rețele de calculatoare interconectate, care facilitează serviciile de comunicare a informației și care extinde astfel posibilitățile de lucru ale fiecărui sistem conectat în rețea. Poate fi considerat o bibliotecă uriașă care conține informații actuale, variate, despre orice subiect. Este în același timp cel mai complex instrument de învățare din lume, un mijloc de a face schimb de resurse, un mijloc de relaxare, de comunicare între utilizatori. Rețeaua Internet constituie astăzi principalul suport pentru vehicularea informațiilor.

Cel mai popular și mai răspândit serviciu de **căutare a informației** este **World Wide Web**. Prin intermediul **www** (paginile web), informația este căutată în întreg spațiul Internet, folosind nu numai cuvinte-cheie ci și sistemul de legături între informații. Acest sistem de legături transformă spațiul Internet într-un „păienjeniș” (web) de informații, interconectând colecții imense de documente, din întreaga lume, aflate pe servere Web

Mai jos găsiți o listă cu link-uri utile privind siguranța pe internet sau utilizarea creativă și pozitivă a Internetului, care pot fi accesate în funcție de interesul fiecărui profesor sau elev. Programe finanțate.:

→ www.edu.ro - site-ul Ministerului Educației: informații despre programele și proiectele derulate, examene și concursuri, olimpiade naționale, legături utile.

→ www.anpcdefp.ro - Programul de învățare pe tot Parcursul Vieții (LLP), siteul Agenției Naționale pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale.

→ etwinning.ro/ - platforma europeană www.etwinning.net se adresează tuturor școlilor din învățământul preuniversitar, tuturor profesorilor, indiferent de disciplina predată, directorilor de unități școlare, bibliotecarilor și inspectorilor școlari. Prin intermediul platformei, eTwinnerii au acces la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea la proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/ schimburi de experiență. Programe școlare de educație privind comunicarea online

Mai jos sunt enumerate proiecte și activități destinate elevilor privind navigarea și comunicarea online în siguranță. În limba română:

→ [www.sigur.info/-](http://www.sigur.info/) site-ul promovează utilizarea de către copii, în condiții de mai mare siguranță, a Internetului și a noilor tehnologii online.

→ www.generatiaonline.ro - website educațional pentru părinți, profesori și copii, o resursă de informații privind riscurile în mediul on-line și modalitățile de prevenire a acestora.

→ [www.edu.ro/invatamant preuniversitar/](http://www.edu.ro/invatamant-preuniversitar/) programe și proiecte - Tineri în siguranță pe internet

În limba engleză:

→ www.saferinternet.org/home - websiteul Insafe, organizație finanțată de Uniunea Europeană care coordonează activitățile de conștientizare a securității pe Internet în Europa.

→ esafetykit.net/index2.html - sfaturi utile privind siguranța pe internet.

→ www.watchyourspace.ie - învață cum să te protejezi pe Internet.

→ kidsmart.org.uk/ - informații privind navigarea în siguranță pe internet.

→ www.childnet.com/resources/kia - informații, software privind navigarea sigură pe internet, link-uri spre site-uri sigure.

Mai jos este o listă de portaluri utile atât pentru profesori cât și pentru elevi

. → www.ise.ro/ - Institutul de Științe ale Educației (ISE) este o instituție națională de cercetare, dezvoltare, inovare și formare în domeniile educației și tineretului

→ www.olimpiade.ro/ - portalul olimpiadelor

→ www.edu.genium.ro/ - resurse educaționale pentru copii, adolescenți și familie.

→ www.e-enciclopedia.ro/ youandinternet.php - enciclopedia online → dictionare.edu.ro/ - dictionare ale limbii române

→ www.clopotel.ro/ - portalul copiilor din România

→ www.controlinternet.ro/ - control parental

→ scoala.discovery.ro/ - Scoala Discovery este un proiect realizat de Discovery Networks, compania care deține posturile Discovery Channel, Animal Planet sau Discovery Science, în colaborare cu Ministerul Educației, Naționale din România

→ ro.wikipedia.org /www.wikipedia.com - enciclopedia liberă

→ www.eukarya.ro/ - totul despre natură

→ www.didactic.ro/ - portalul profesorului modern

→ www.lectiaverde.ro/index.html - este primul manual digital realizat în România și propune un curs ecologic interactiv pentru elevii claselor III-VII (copiii cu vârste cuprinse între 8 și 13 ani).

→ www.bbc.co.uk/learning/subjects/english.shtml - website pentru învățarea limbii engleze

→ Profesorii prezenti pe internet cu ajutorul lui Google sites

→ Google forms un instrument util pentru cadrele didactice

Măsura calității și eficienței activității desfășurate de structurile infodocumentare este dată de accesul prompt la informația adecvată, de posibilitatea de a o transfera către utilizator atunci când și unde este necesar. Ritmul alert în care au evoluat metodele de depozitare, prelucrare și transmitere a informațiilor anticipează un viitor cu transformări la fel de spectaculoase.

COMPREHENSION DE L'ECRIT - METHODE ET EXEMPLE

Prof. Mialca Sabina

Școala Gimnazială Plosca, județul Teleorman

Lire et comprendre en langue étrangère ne sont pas des compétences évidentes à acquérir pour un apprenant, qui a dû déjà s'habituer à un autre alphabet que celui de sa langue maternelle, à des habitudes de lectures différentes. La démarche que l'on doit employer est la même avec tous les documents écrits. Nous nous plaçons dans une situation de classe ordinaire, utilisant la compétence de compréhension écrite pour faire acquérir un nouvel objectif.

En distribuant un document écrit aux apprenants, ils peuvent travailler en petits groupes pour comparer leurs résultats et leur poser des questions sur les caractéristiques de ce type de texte avant même qu'ils ne le lisent. Ils s'intéresseront à l'entourage du texte ce qui aidera à la compréhension globale. Les questions qu'on puisse poser autour du texte (paratexte) seraient : Qu'est-ce qu'il y a autour du texte ? D'où est tirée cette page ? D'un magazine, d'un journal... Qu'est-ce qu'il y a à la fin du texte ? Qu'est-ce qui se trouve en haut ? Un titre, une adresse D'autre part, il est important de faire une lecture silencieuse. L'objectif proposé ici c'est de comprendre le texte et de faire l'apprenant accéder à son sens.

Au début on leur distribue un document contenant des questions qu'ils doivent trouver. Ces questions doivent suggérer une compréhension globale du document écrit sans entrer dans les détails. Puis, les apprenants émettront leurs propres hypothèses. En vérifiant les hypothèses par les autres élèves, les apprenants seront incités. On leur pose des questions pour vérifier la compréhension par un retour au texte, c'est-à-dire, une lecture orientée du texte. La tâche qui leur est demandée c'est de justifier leurs explications et de n'accéder pas au hasard. On met la question suivante: -Quelles sont les caractéristiques des questions?

Les questions ne doivent pas se limiter à une compréhension linéaire du texte parce que ça c'est très facile. Il faut poser des questions constructives. Il est recommandable d'éviter les questions fermées où l'élève doit répondre par oui ou par non. Dans ce cas, on demande à l'élève de formuler une phrase et de l'argumenter par un retour au texte.

Une attention importante doit être accordée en ce qui concerne les questions qui sont formulées de telle manière qu'elles donnent la réponse. On doit reformuler les questions pour les simplifier. Il est important d'adapter les questions au niveau des apprenants. Ce qui est primordial c'est d'attirer l'attention de l'apprenant sur l'organisation du texte en français. Au niveau débutant et élémentaire, on fait appel au repérage et à l'analyse des éléments du texte, comme les articulateurs, les marqueurs, la ponctuation. Pour aider les apprenants à découvrir le sens du texte, on leur met des questions sur les marqueurs. Il ne doit pas négliger une explication adéquate sur les marqueurs. Le lexique n'a pas la plus grande importance dans un texte, même si son explication est non négligeable.

L'élève ne doit pas comprendre le texte dans sa totalité et connaître la signification de tous les mots inconnus. La démarche proposée par le professeur c'est de développer la lecture critique et méthodique.

On donne aux élèves à répondre à un questionnaire ou un tableau à compléter. Ensuite, on commence la lecture à haute voix, par l'enseignant et par les apprenants, c'est-à-dire, la lecture expressive. Le professeur corrige après la lecture de l'élève les erreurs phonétiques, ou de rythme et d'intonation.

Progression thématique

Parallèlement à la programmation de l'information qui est déterminée par le type de progression thématique choisie (les didacticiens du texte distinguent quatre progressions thématiques) : Progression à thème linéaire. Progression à thème constant. Progression à thème dérivé. Progression à thème éclaté.⁵ Règles de cohérence textuelle :

- On étudie les règles de cohérence textuelle dont parlent BERENDONNER et CHAROLLES⁶.

- À travers la progression thématique et les règles de cohérence textuelle, l'apprenant, non seulement lit mieux mais il apprend ainsi à réécrire le texte qu'il lit, tant il est vrai que lecture et écriture sont intimement liées.

- Pour aider l'apprenant dans sa lecture et surtout pour l'amener à manifester le degré de compréhension qu'il a du texte un type de questionnement s'impose :

- Q.C.M.
- Vrai-faux.
- Reformulation...

Remarque : Ce que l'on veut éviter c'est le handicap de l'expression. L'élève a la capacité de comprendre mais il ne possède pas la manière de le dire.

C'est pour cela que le blocage peut apparaître et on s'impose le développement de la compétence de compréhension de façon autonome.

⁵ Cf. COMBETTES In *De la phrase au texte*. Delagrave. 1980. Et *Manuel et guide du professeur de l'ancien programme de 3ème A.S.* Ed. I.P.N Alger 1990.

⁶ *Guide du professeur de 1ère A.S.* Ed. I.P.N pp.65-66.

OBICEIURI TRADIȚIONALE ÎN JUDEȚUL TELEORMAN

Mirancea Georgiana
Școala Gimnazială nr 1 Mirzanesti

Interesul oamenilor s-a îndreptat, mai ales în anii din urmă, tot mai insistent spre obiceiurile folclorice. Fenomenul se explică, în parte, prin faptul că, dintre toate manifestările noastre spontane, obiceiurile se dovedesc a fi cele mai rezistente în timp. Fenomenul se datorează și pluralității valențelor pe care obiceiurile le poartă, valorii umane, sociale, deosebite a unora dintre aceste valențe, precum și interesului omului contemporan pentru aceste valențe.

Obiceiurile sunt, fără îndoială, pentru cei care le privesc din afară, pitorești manifestări folclorice, mari spectacole. Dar, dincolo de această, ele încifrează înțelesuri profunde asupra relațiilor omului cu lumea înconjurătoare, cu natură, asupra relațiilor interumane, asupra mersului normal al vieții sociale și asupra soluțiilor pe care, într-o evoluție milenară, omenirea le-a găsit pentru a face că lucrurile să reentre în normal atunci când rânduiala lumii a fost, dintr-o pricina sau altă stricăță.

În cultură noastră tradițională, obiceiurile, în totalitatea lor, cele pe care folcloriștii le-au numit calendaristice sau de peste an, împreună cu cele pe care le-au numit ale vieții de familie formează un sistem de complexe interrelatii, un sistem corelat cu viața omului, cu viața neamului că celulă fundamentală a societății noastre tradiționale, cu viața comunităților mai mici sau mai mari, locale sau regionale.

Județul Teleorman reprezintă un teritoriu etnografic cu adânci rezonanțe și dimensiuni în istoria neamului românesc, el păstrând până astăzi mărturii de civilizație și cultură populară de profundă autenticitate.

Obiceiurile tradiționale au la baza un sistem de reguli după care comunitatea își organizează întreagă sa activitate, asigurând mersul normal al vieții sociale și dând posibilitatea membrilor săi să treacă cu bine diferitele praguri ale existenței. Obiceiurile de iarnă au o largă răspândire, încep la 24 decembrie și se termină pe 7 ianuarie, marcând trecerea de la anul vechi la anul nou și fiind legate de activitatea productive, de bunăstarea individului, a familiei, a colectivității.

Un obicei foarte cunoscut este „tăierea porcului”. Porcul se taie de Ignat, adică în 20 decembrie. Se zice că porcul care n-a fost tăiat în această zi nu se mai îngrașă, căci și-a văzut cuțitul. În acea zi se pregătesc bucățele tradiționale pentru Crăciun: cârnați, caltaboși, jumări, sângerete, slănină sau șuncă, etc. Tot atunci se toacă și carnea pentru sarmale, iar pulpele se tranșează pentru friptură. Unele dintre preparate se pun la afumat (cârnații, slănină, pieptul ardelenesc, etc.). Imediat după sacrificare, gospodarul face “pomană porcului”: oferă celor care l-au ajutat la tăiat (uneori și vecinilor) șorici, carne proaspăt prăjită și un pahar de vin (sau țuică fiartă în anumite zone). În puținele zile rămase până la Crăciun, gospodinele fac piftie (răcitură), sarmale, cozonaci cu nuca, mac și rahat (sau brânză și stafide), plăcintă și prăjituri diverse. În același timp, începe curățenia în casă și în curte, împodobirea locuinței și pregătirea hainelor pentru Sărbători.

Un alt obicei cunoscut este împodobirea pomului de Crăciun, a bradului. Bradul care este veșnic verde simbolizează viață, făcându-se astfel analogie cu viață care intră în lume o dată cu Nașterea Fiului lui Dumnezeu, Căci Cel Ce este Viață Se naște pentru că noi să dobândim viață veșnică. Datină împodobirii bradului de Crăciun pare a fi de obârșie germană, așa cum este și cântecul "O, brad frumos!". "Colindatul" se desfășura, mai întâi, în seară și noaptea dinspre 24 decembrie, fiind cunoscut și sub numele de "Moș Ajun".

O manifestare specifică unor sate teleormănene este cea cunoscută sub numele de "Cloapetele", care se practică în seară de Anul Nou, când băieții de școală, în cete de câte 2-3, troznesc din bice și sună din clopote în față caselor, fără a rosti nimic sau spunând doar o urare simplă. Specifică unor sate este și manifestarea cunoscută sub numele de "Aruncătorii de boabe", care se practică în noaptea de Anul Nou, de cete mici de copii, care aruncă în geamurile gospodarilor cu boabe de grâu sau de porumb.

“Plugușorul” este un alt obicei care a îmbrăcat, în timp, forme complexe, spectaculoase. Caracterul sau agrar prin excelență este marcat prin reușită folosită (plug, buhăi, talăngi, bice), prin gesture (se trage prima brazdă, că act magic) și prin text (se descrie idilic operațiile legate de muncile agricole, recurgându-se la hiperbola și la elemente mitice, fabuloase).

Tradiționale sau noi, spontane sau organizate, obiceiurile ne spun ceva, au, în esență, rosturi care nu le desmint pe cele cu care au ervitele de veacuri pe om și societatea în păstrarea bunei randueli, cu care s-au înscris în istoria noastră culturală.

Bibliografie:

- I. Nicolau, Ghidul sărbătorilor românești, Ed. Humanitas, București, 1998.
- Mihai Pop, obiceiuri tradiționale românești, Editura Univers, București, 1990;
- Stan V. Cristea, Ecaterina Țânțăreanu, Ion Moraru, Gheorghe Popa, Titus Barabas, Gheorghe Cristea, Monografia Județului Teleorman, Editura Teleormanul Liber, 1998

ROLUL MATEMATICII ÎN FORMATEA PERSONALITĂȚII ELEVULUI

Profesor - Mitran Daniela
Colegiul Național „Al. D.Ghica,, Alexandria

Matematica modernă urmărește antrenarea sistemică și gradată a gândirii elevilor în rezolvarea exercițiilor și problemelor, disciplinarea gândirii elevilor și formarea capacității de a gândii condesat, în tensiune maximă, care solicită gândirea la un efort susținut și gradat.

Matematica este disciplina care, prin însăși existența ei, are menirea de a forma o gândire investigatoare. Este știința cea mai operativă, care are cele mai multe și mai complexe legături de viață. De aceea, se impune o permanentă preocupare în perfecționarea continuă a metodelor și mijloacelor de învățământ pentru a realiza nu o simplă instruire matematică, ci o educație matematică, cu implicații serioase în dezvoltarea tineretului și formarea lui ca om folositor societății din care face parte.

Școala are obligația să facă din studiul matematicii un instrument de acțiune eficientă, constructivă și modelatoare asupra personalității elevului.

În condițiile actuale de tranziție, școala românească trebuie să renască, să fie cu adevărat expresia vie, puternică, reală a năzuințelor neamului nostru, nu numai de a-i conserva valențele culturale și sufletești moștenite, ci de a crea valori noi în vederea desăvârșirii ființei sale naționale. Ea trebuie să aibă ca ideal formarea de specialiști bine pregătiți profesional, capabili de a se angaja creator în efortul constructiv al țării.

Epoca contemporană are nevoie de inteligența creatoare, de oameni cu gândire independentă, creativă. Jean Piaget menționează că în societatea contemporană însăși condiția de existență a omului se concentrează tot mai mult către inteligență și creativitate, adică inteligența activă.

Nevoia omului de a se adapta în continuu la situații, la procese și probleme de muncă mereu noi, impun ca școala, o dată cu funcția ei informativă, să dezvolte și atitudinile intelectuale ale elevilor, independența și creativitatea gândirii. O contribuție esențială la realizarea acestei sarcini o dă studiul matematicii în manieră modernă.

Matematica, pătrunzând în aproape toate domeniile de cercetare și aducându-și contribuția la dezvoltarea tuturor științelor, este chemată să-și îndeplinească rolul de factor esențial la adaptarea rapidă a fiecărui cetățean la cerințele mereu crescânde ale societății în care trăim. Bazele unei bune

pregătiri și formări matematice se pun încă din clasele primare, cu accentul pe dezvoltarea capacității intelectuale ale elevilor și a priceperii de a le utiliza în mod creator.

Matematica este în general definită ca știința ce studiază modelele de structură, schimbare și spațiu. În sens modern, matematica este investigarea structurilor abstracte definite în mod axiomatic folosind logica formală.

Structurile anume investigate de matematică își au deseori rădăcinile în științele naturale, cel mai adesea în fizică. Matematica definește și investighează și structuri și teorii proprii, în special pentru a sintetiza și unifica multiple domenii matematice sub o teorie unică, o metodă ce facilitează în general metode generice de calcul. Ocazional, matematicienii studiază unele domenii ale matematicii strict pentru interesul abstract exercitat de acestea, ceea ce le transforma într-o abordare mai degrabă legată de artă decât de știință.

Matematica este disciplina care formează deprinderi de calcul corect, rapid, de raționament logic. Matematica își pune temeliile începând din clasa I. Elevul își dezvoltă interesul pentru matematică treptat și permanent dacă acesta este bine cultivat de către învățător(are) sau profesor în anii de școală. El poate să aibă sau nu anumite inclinații native pentru această disciplină. Sunt multe și variate motivele pentru care elevii nu învață la matematică cum ar fi: prea mult, prea greu, prea puțin timp la dispoziție pentru studiu, prea multe tentative, o defectuoasă transmitere a noțiunilor, o dotare intelectuală insuficientă.

Preocupările numeroase pentru studiul creativității, pentru găsirea și utilizarea unor metode de antrenare și dezvoltare a creației, la nivel individual și de grup, sunt justificate de cerințele sociale prezente și de viitor. Epoca contemporană, frământată de adânci prefaceri rapide în direcția unui progres iminent, aduce ceva nou: conștientizarea necesității dezvoltării creativității și întreprinderea unor acțiuni concrete în acest sens. Înțelegând că viața nu este statică, ci un produs creativ continuu, individul reușește să înțeleagă viața ca un tot unitar dinamic, la modelarea căruia putem contribui și noi printr-o participare activă și creativă.

Matematica este considerată de multe ori de către elevi o disciplină dificilă, rigidă, neplăcută. Acest lucru se datorează în mare măsură strategiilor tradiționale. De aceea, rolul nostru, al dascălilor este de a face din matematică un obiect plăcut, interesant și atractiv. Creativitatea, fiind o dimensiune importantă a omului contemporan, trebuie să constituie o problemă centrală a școlii. Ca formațiune complexă de personalitate, ea mai poate fi privită atât în ipostaza de potențial creativ ca substrat psihofiziologic, cât și ca substrat psihic al creației. Există în literatura de specialitate studii în ceea ce privește faptul că procesul creativ poate fi explicat printr-o listă a trăsăturilor de personalitate care corelează mai frecvent și mai bine cu creativitatea. Pentru a dezvolta capacitățile creatoare ale elevilor cadrele didactice trebuie să cunoască în primul rând trăsăturile comportamentului creator, care se referă la: o inteligență generală superioară; o gândire divergentă; o capacitatea de a gândi abstract; o flexibilitatea gândirii; o curiozitatea; o încrederea în sine; o spirit de observație; o perseverență; o independență în gândire; o receptivitatea față de probleme; o spiritul de observare; o imaginația creatoare; o originalitatea; o capacitatea combinatorie; o perseverență, inițiativa; o nonconformismul în idei etc.

Din punct de vedere istoric, ramurile majore ale matematicii au derivat din necesitatea de a face calcule comerciale, de a măsura terenuri și de a determina evenimente astronomice cu scopuri agricole. Aceste domenii specifice pot fi folosite pentru a delimita în mod generic tendințele matematicii până în ziua de astăzi, în sensul delimitării a trei tendințe specifice: studiul structurii, spațiului și al schimbărilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ardelean L., Secelean N. – Didactica matematicii – noțiuni generale, comunicare didactică specifică matematicii, Ed. Universității Lucian Blaga, Sibiu (2007)
2. Bocoș, Mușata - Teoria și practica cercetării pedagogice, Ed. Casa Cărții de Știință, Cluj- Napoca (2003)
3. Roco, Mihaela – Creativitate și inteligență emoțională, Ed. Polirom (2004)

SCHEMELE DE TIP BASMIC

Prof. Moraru Roxana -Cătălina
Liceul Teoretic Marin Preda, Tr. Măgurele

Basmul (slava veche basnu= născocire, scornire) este o narațiune amplă, având caracter supranatural, în care personajele(adeseori animale cu comportament omenesc sau ființe fantastice precum zâne, câpcăuni, pitici, obiecte însuflețite) poartă valori simbolice. Acestea pot fi binele și răul în diversele lor ipostaze: frumosul și urâtul, puternicul și slabul, harnicul și leneșul, istețul și prostul. Basmul se încheie de obicei prin victoria forțelor pozitive asupra celor negative. Termenii *basm* și *poveste* sunt considerați, în general, sinonimi, cel de-al doilea fiind mai frecvent în limbajul popular. Totuși unii cercetători disting basmul de poveste considerând că cea din urmă este o narațiune mai liberă de clișeele tipice basmului; cu adaptări locale mai pregnante și cu mai puține elemente fantastice.⁷ Basmul se deosebește însă de celelalte specii literare cu care ar putea fi confundat prin faptul că întâmplările din basme sunt unele ieșite din comun, personajele au trăsături supranaturale, și aici putem vorbi de fabulos.

Privind originea basmelor unele teorii spuneau că ar pleca de la miturile antichității (Frații Grimm, Max Muller), altele spuneau că ar fi început în cărțile vechi indiene(Th. Benfey), alte teorii o fixau la popoarele primitive (W.Mannhardt, P. Saintyves, V.I.Propp), în vis(B.P. Hasdeu, Laistner).Toate aceste teorii însă au încercat fixarea unui moment de început dar nu s-au mai concentrat pe formularea unei definiții a basmului.

A fost fixată o oarecare relație între basm și mit de către frații Grimm, de Wesselski și de Propp: basmul s-a inspirat cu siguranță din mit, ele amândouă existând din timpuri străvechi, ba chiar fiind confundate uneori una cu cealaltă.

Unele acțiuni sau lucruri din basme sunt magice, cum ar fi petele de sânge de pe batistă care pot arăta că fiul este mort așa cum se întâmplă în „*Făt-Frumos, fiul Iepe*”.Zmeii din basme săvârșesc acțiuni specifice omului, ei merg la lucru (așa cum se întâmplă cu cei ce le-au răpit soțiile lui Făt-Frumos și tovarășilor săi), dar ei simt atunci când în jurul lor se află oameni și atunci când vin acasă aruncă buzdugele de la distanțe mari, acestea agățându-se în cui. Cu timpul, zeii au fost înlocuiți cu personaje cu trăsături umane, cu puteri însă supranaturale, în basmul fantastic, sau au fost înlocuiți cu personaje obișnuite în basmul nuvelistic. Astfel avem acum în basme personaje ce beau foarte mult- Setilă, unul care va ajunge cu picioarele pe lună și cu capul sub un stejar-Păsări - Lăți –Lungilă, unul care va tremura de frig chiar lângă foc -Gerilă.

Eroul din basme este ajutat de ființe supranaturale, cu trăsături hiperbolizate, asemenea celor de mai sus, animale cu trăsături excepționale sau obiecte magice(adjuvanți) și se confruntă cu un adversar (antagonistul). Aproape întotdeauna lupta dintre bine și rău în basme se încheie cu victoria primului.

În basme putem întâlni următoarele categorii de personaje: eroii, protagoniștii în primul rând, răufăcătorii (produc o pagubă care trebuie remediată de erou), donatorii (personaje care îl vor ajuta pe erou, îi vor da câte un sfat sau chiar câte un obiect magic pe care acesta îl va folosi pentru a remedia paguba, pentru a-i învinge pe răufăcători) ajutoarele (personaje pe care eroul le capătă în urma unei acțiuni de binefacere sau care pur și simplu i se alătură și îl ajută pe erou). Acțiunea basmului cuprinde un șir de întâmplări, începând cu expozițiunea, situația inițială numită în basm, urmată de intrigă, elementul ce declanșează conflictul, desfășurarea acțiunii ce include probele la care va fi supus eroul pentru a reface echilibrul inițial, punctul culminant reprezentat de victoria eroului, a binelui asupra răului și în final, deznodământul, regăsirea echilibrului de la început, de obicei căsătoria eroului și bineînțeles pedepsirea răufăcătorului.

⁷Alexandru Crișan, Liviu Papadima, Ioana Pârvulescu, Florentina Sâmișăian, Rodica Zafiu, *Limba și literatura română, manual clasa a X-a*, Editura Humanitas Educațional, București, 2005, p.15.

Atât în basmele culte cât și în cele populare putem vorbi de acest șir de întâmplări, basmul cult folosind aceeași schemă narativă ca și cel popular, fiind preluată din acesta. Dar bineînțeles că autorul basmului cult își pune amprenta și prezintă întâmplările într-o manieră proprie, în stilul său. Basmul cult este caracterizat și el de oralitate ca și basmul popular. Există o serie de trăsături specifice basmului cult, precum: formule tipice (inițiale, mediane, finale); îmbinarea planului real cu cel fantastic ;motive narative specifice: călătoria, lupta, victoria eroului, probele parcurse, demascarea și pedepsirea răufăcătorului, căsătoria și răsplata eroului etc.; coordonatele temporale și spațiale sunt specifice basmului -timpul mitic, și tărâmul acesta și tărâmul celălalt); prezența cifrelor magice, simbolice (trei și multiplu de trei); prezența unor obiecte miraculoase pe care eroul le primește de la donatori și pe care le folosește (unelte năzdrăvane); stilul este elaborat,specific literaturii culte, narațiunea se îmbină cu dialogul și cu descrierea.

În „**Harap Alb**” tema o reprezintă, ca în toate basmele, lupta binelui împotriva răului, încheiată cu victoria celui dintâi. Acest basm este⁸, în cea mai mare parte istoria probelor de curaj pe care un tânăr trebuie să le treacă pentru a se ilustra. Eroii acestei povești sunt personificări ale unei singure virtuți sau al unui singur vițiu.”Personajul principal Harap-Alb, va porni la drum spre domnia unchiului său, un drum cu obstacole, pe care însă feciorul cel mic le va trece cu ajutorul adjuvanților săi.

Basmul a fost numit de unii critici literari,„*buildungsroman*”, roman al formării, datorită acelui drum la care pleacă eroul și a probelor la care este supus pentru a se forma.

Basmul începe cu prezentarea unui crai care avea trei feciori, și cu prezentarea fratele lui, Verde-Împărat, care avea trei fete :„Amu cică era odată într-o țară un craiu, care avea trei feciori. Și craiul acela mai avea un frate mai mare, care era împărat într-o altă țară, mai depărtată.Și împăratul, fratele craiului, se numea Verde-Împărat ; și împăratul Verde nu avea feciori, ci numai fete.”⁹Adverbul"ciacă"din formula inițială exprimă incertitudinea, nesiguranța, iar "a fost odată" situează acțiunea în illo tempore, într-un timp îndepărtat de momentul acela. ("Amu"). Distanța dintre cele două împărății este una mare și probabil de aceea copiii celor doi frați nu se cunosc. Verde Împărat trimite o scrisoare, în care îi cerea fratelui său să îi trimită un moștenitor -băiat și îi cere să-i trimită pe cel mai capabil dintre nepoți, ca să îi urmeze la tron. Primirea scrisorii va determina probele la care cei trei feciori de crai sunt supuși de tată.Tatăl, îmbrăcat cu o piele de urs le iese în față sub un pod; speriați, primii doi feciori renunță,fiul cel mic fiind singurul care reușește să treacă proba, cu ajutorul unui adjuvant- Sfânta Duminică care îl pregătește, poruncindu-i să pornească la drum cu hainele, armele și calul din tinerețe al tatălui său. Calul, la început apare ca fiind un animal slab și bătrân (așa cum apare de obicei în basm), dar se va dovedi a fi unul cu puteri supranaturale și va deveni tovărașul de drum al eroului, sfătuitoarul său.

Tatăl îi dă fiului pielea de urs și îi spune primele lucruri despre lumea în care urma să plece: să se ferească de Omul Roș și de Omul Spân:„ Numai ține minte sfatul ce-ti dau: în călătoria ta ai să ai trebuință și de răi și de buni, dar să te ferești de omul roș, iară mai ales de cel spân, cât ai pute; să n-ai de-a face cu dâșii, căci sunt foarte șugubeți.”¹⁰

Formulele mediane sunt mai multe decât în basmul popular, având rimă de cele mai multe ori : "Și merg ei o zi și merg două, si merg patruzeci și nouă, până ce de la o vreme le întră calea în codru și atunci numai iaca ce le iese înainte un om spân și zice cu îndrăzneală fiului de craiu...”¹¹ În drumul lui prin pădure fiul de crai se întâlnește cu Omul Spân, care ,apărând în fața lui pentru a treia oară(cifra trei) reușește să îl facă pe fecior să încalce sfatul tatălui, îl va lua pe Spân cu el, ca apoi să îi devină slugă, nerespectând spusele tatălui său. Cei doi pornesc la drum, iar pe drum Spânul îl convinge pe crai să coboare într-o fântână pentru a se răcori; feciorul, fără să-și dea seama, coboară în fântână și este lăsat de Spân acolo și obligat să îi spună informații despre el și călătoria sa. Spânul, îl transformă în slugă și îi dă numele de Harap-Alb, și pentru a redeveni cine a fost va trebui să moară întâi și apoi să învie.El îl va pune astfel pe

⁸Al. Piru, *Istoria literaturii române de la început până azi*, Editura Univers, București, 1981, p.140.

⁹ Ion Creangă, *Povești și Povestiri*, Editura de Stat pentru Literatură și artă,Biblioteca pentru toți, București, 1895, p.94.

¹⁰Ion Creangă, op.cit., p. 104.

¹¹Ion Creangă, op.cit., p. 104.

Harap-Alb la niște probe pentru a-și dovedi curajul, vrând de fapt să scape de el. Harap-Alb va trebui să aducă sălăți din Grădina Ursului, pielea cu pietre prețioase din Pădurea Cerbului și pe fata Împăratului Roș. Această ultimă probă determină alte probe prin care Împăratul Roș încearcă să îi gonească pe cei ce au venit după fată (proba casei de aramă, ospățul, separarea semințelor macului de nisip) dar și o serie de probe care au legătură direct cu fata (fuga din timpul nopții a fetei care se transformă în pasăre, proba ghicitului și proba impusă de fată). În toate aceste probe personajul principal va fi ajutat de personaje cu puteri excepționale precum: Gerilă, Setilă, Flămânzilă, Ochilă, Păsări-Lăți-Lungilă, calul, furnicile, Sfânta Duminică și Crăiasa albinelor.

Ultima probă, când Harap-Alb se întoarce la curtea Împăratului Verde cu fata Împăratului Roș, reprezintă punctul culminant în desfășurarea acțiunii, când aceasta dezvăluie adevărata identitate a eroului și demaschează răufăcătorul, pe Spân. Urmează încercarea Spânului de a-l ucide pe Harap-Alb, tăindu-i capul, dar acesta va fi înviat de fata Împăratului Roș cu o serie de obiecte magice aduse de cal la sfârșitul ultimei probe. Între timp, Omul Spân este ucis de calul lui Harap-Alb ce „îl înșfacă cu dinții” zburând cu el până sus în cer de unde îi dă drumul. Harap-Alb va înceta acum a mai fi sluga Spânului, primind-o pe fata Împăratului Roș și împărăția unchiului, devenind în final împărat și inițierea lui luând sfârșit.

Deznodământul este reprezentat de victoria binelui asupra răului, răsplata eroului prin dobândirea împărăției și a fetei de împărat și nunta celor doi. Formula finală este "Și a ținut veselie ani întregi, și acum mai ține încă; cine se duce acolo be și mănâncă. Iar pe la noi, cine are bani bea și mănâncă, iară cine nu, se uită și rabdă".¹²

Bibliografie :

1. Alexandru Crișan, Liviu Papadima, Ioana Pârvulescu, Florentina Sâmișăian, Rodica Zafiu, *Limba și literatura română*, manual clasa a X-a, Editura Humanitas Educațional, București, 2005.
2. Al. Piru, *Istoria literaturii române de la început până azi*, Editura Univers, București, 1981.
3. Ion Creangă, *Povești și Povestiri*, Editura de Stat pentru Literatură și artă, Biblioteca pentru toți, București, 1895.

MISIUNEA BIBLIOTECII

Olaru Gabriela

Școala Gimnazială Mavrodin, Județul Teleorman

Biblioteca este o "instituție de cultură care colecționează cărți, periodice etc. spre a le pune în mod organizat la dispoziția cititorilor" (DEX).

Biblioteca este un mijloc de informare și documentare, iar bibliotecarul trebuie să descopere noi metode pentru a atrage cititorii, pentru a-i ajuta să înțeleagă rolul cărții în viața omului, în procesul instructiv-educativ și al modernizării învățământului. Elevul trebuie să fie bine pregătit din timp și aceasta se realizează doar cu ajutorul cărții, biblioteca fiind păstrătoarea cărții, iar elevul având acces la aceasta, la o documentare excelentă, va aduce rezultate deosebite.

Așadar, rolul bibliotecii în viața omului, în viața copilului este de a-i oferi documente de împrumut, de a-l sprijini cu informații, de a-l educa pe om pe tot parcursul vieții.

Misiunea bibliotecii este de a-l informa pe adult și pe viitorul adult din diverse surse, bibliotecarul fiind acela care va interacționa cu elevii de la clasă, de a coopera cu profesorii și diriginții și a veni cu noi anunțuri despre publicații noi sau atrăgându-i printr-o reclamă a unui film,

¹²Ion Creangă, op.cit., p. 155.

el aducând cartea și prezentând-o deosebit de atractiv copilului, încât acesta, neavând unde viziona filmul, să fie fascinat să citească acea carte.

Biblioteca are rolul de a completa cunoștințele însușite de elev la clasă. Ea transmite gustul pentru lectura individuală și documentația bibliografică, aceasta pregătind omul pentru formarea spirituală și îmbunătățirea cunoștințelor.

Prin accesul liber la colecțiile sale, biblioteca îi oferă cititorului diverse informații din toate domeniile. Biblioteca este "un supermarket spiritual" unde omul întâlnește toate alimentele sufletului de care are nevoie; aici, el crește spiritual și se autoeducă.

Biblioteca de la școală reprezintă pentru elev alfabetul cunoașterii, el reușind să se integreze în tainele cititului cu ajutorul dascălilor și bibliotecarului de la școala sa. Citind tot mai mult, își dorește să se documenteze mai profund și astfel apelează la Biblioteca Județeană, Națională, a Academiei etc.

Biblioteca, purtătoarea de informații, satisface nevoia de informare și documentare a tuturor oamenilor, din toate categoriile sociale. Aici, se întâlnesc și bogați și săraci, săraci care uneori sunt mai bogați spiritual decât bogații propriu-ziși. Cartea îl poate transforma pe om dintr-un posac într-un om vesel, dintr-un mărginit într-un mare deschizător de drumuri, acesta devenind un om fericit, fericit pentru că a descoperit cartea – universul cunoașterii, a descoperit biblioteca și pe bibliotecarul ei, și-a făcut noi prieteni și a învățat să socializeze. Aici, el a participat la o prezentare de carte, a devenit prieten cu autorul ei, a participat la activitățile micilor școlari sau ale liceenilor, aici, și-a întâlnit partenerul de viață, o persoană veselă și fericită cu un zâmbet luat din cărți, iar peste ani, a devenit bunic, fiind "bibliotecarul" nepoților săi și învățându-i cum să pătrundă în tainele cititului. Acum, nepoții lui au descoperit serviciile electronice, iar bunicul nu se lasă, ci instruit de nepoți pătrunde și el în alte taine – taina tehnologiei informaționale, minunându-se cât de tare a avansat știința.

Misiunea bisericii este de a identifica, a dezvolta, a organiza, a conserva, a cerceta, a comunica și a pune în valoare patrimoniul național și fondul de carte.

PROMOVAREA METODELOR ACTIV-PARTICIPATIVE ÎN ÎNSUȘIREA CUNOȘTINȚELOR MATEMATICE

**Profesor învățământ primar, Pîrjol Monica
Școala Gimnazială Fântanele**

Didactica modernă a matematicii acordă un loc prioritar parametrilor metodologici ai acțiunii educaționale, în speța complexului de metode, tehnici și procedee didactice. Deși învățătorul proiectează complexul de metode în strânsă corelație cu celelalte componente structurale, metodele dispun de o oarecare autonomie, în sensul că utilizarea unei metode permite acestuia să realizeze un spectru mai larg de obiective, să articuleze mai multe unități de conținut. Din acest punct de vedere, metoda didactică are statutul unui instrument operațional al acțiunii care orientează comportamentul elevilor spre ceea ce trebuie făcut și cum trebuie făcut.

Fiecare situație de învățare acceptă una sau mai multe variante metodice. Opțiunea pentru o variantă sau alta este condiționată de nenumărați factori. Aceasta nu înseamnă că învățătorul poate utiliza o singură metodă pentru realizarea oricărui obiectiv. Orice deprindere se va putea forma și dezvolta numai pe baza exercițiului cu variantele lui cele mai cunoscute, inclusiv antrenamentul mintal ca bază pentru formarea unei deprinderi psiho-motrice. Metodele de învățământ dispun de o sensibilitate deosebită privind adaptarea la condiții noi.

Pornind de la ideea că învățământul activ se realizează cu ajutorul metodelor active, se impune diminuarea ponderii activităților care limitează activizarea și extinderea utilizării metodelor moderne, active, care dezvoltă gândirea, capacitatea de investigație a elevilor, precum și participarea lor la însușirea cunoștințelor, la munca independentă, deprinderea de a aplica în practică cele însușite.

Metodele active sunt metodele operatorii, cele care conduc la suscitarea și realizarea efectivă a operațiilor de gândire, cele care prin excelență devin adecvate și favorabile dezvoltării unui constructivism operatoriu. Esențialul rezidă într-o pedagogie a efortului autentic și multilateral care izvorăște din interiorul conștiinței și al gândirii proprii a elevului. Aceasta constituie adevărata metodologie participativă în măsură să favorizeze, concomitent, atât elaborarea noilor cunoștințe prin eforturi proprii, cât și construcția operațiilor mintale corespunzătoare, pe care vrem să le formăm, în loc ca toate acestea să fie primite de-a gata, pregătite de dinainte de învățator, demonstrate sau luate din manuale, cu un minimum de efort de memorizare, de reproducere a exemplelor și metodelor propuse.

Sunt considerate active acele metode care nu încorsetează elevul într-o rețea de expresii fixe sau de reguli rigide, ci care rezervă o pondere crescândă elevului în interacțiunea lui cu obiectele învățării, care determină un maximum de activism al structurilor operațional-mintale în raport cu sarcinile de învățare în care este angajat acesta.

„Activ” este elevul care gândește, care depune un efort de reflecție personală, interioară și abstractă, care întreprinde o acțiune mintală de căutare, de cercetare și redescoperire a adevărilor, de elaborare a noilor cunoștințe și nu cel care se menține la nivelul acțiunii concret-senzoriale, intuitiviste și nici cel care face apel la facultatea de receptare și de reproducere apoi a cunoștințelor. Având în vedere că nici metodele clasice nu sunt lipsite de virtuți, pentru activizarea elevilor pot fi îmbinate în mod armonios metodele clasice cu cele moderne. Metodele de învățat cu scopul ca elevii să se formeze, atât prin activitatea îndrumată de învățători, cât și prin cea organizată independent și diferențiat.

O eficiență sporită o constituie utilizarea în orele de matematică a acelor metode care au o mare valoare formativă, care stimulează dezvoltarea celor mai reprezentative forțe ale activității intelectuale (gândirea creatoare și originală, inteligența, imaginația constructivă). Asemenea metode se disting prin caracterul lor activ-participativ, care suscită din partea elevilor o activitate propice exercitării și utilizării inteligenței lor.

Metodele activ-participative utilizate în însușirea cunoștințelor matematice sunt: exercițiul, problematizarea, învățarea prin descoperire, conversația euristică, munca independentă, demonstrația, jocurile matematice.

Metoda exercițiului constă în a executa o acțiune în mod repetat și conștient, în a face un lucru de mai multe ori, în vederea formării unor deprinderi. Exercițiul nu trebuie înțeles în sensul de repetare mecanică, ci de refolosire intensivă și extensivă a unor elemente și structuri globale, proprii sarcinii de învățare.

Învățarea prin descoperire urmărește activizarea cognitivă a elevilor. Ea constă în punerea elevului în fața unei situații care să-i permită ca, folosind o anumită strategie, să ajungă singur la un răspuns care nu mai constituie o simplă însumare a cunoștințelor anterioare, ci o depășire sau măcar o reorganizare a lor. Cunoștințele astfel învățate prin efort personal, se fixează mai bine în memoria elevului, devin mai operaționale. În cazul utilizării acestei metode, rolul dascălului este de a planifica situațiile de învățare și de a dirija drumul elevului spre rezolvarea acestor situații.

Conversația euristică este o modalitate aparte de învățare prin descoperire. Specificul ei rezultă din faptul că învățătorul instruieste nu prin „a transmite” sau „a prezenta” noi cunoștințe, ci prin întrebări, elevii sunt ajutați să prelucereze propriile cunoștințe pe care le posedă și să ajungă la noi asociații, să propună soluții variate și originale de rezolvare a problemei teoretice și practice.

Problematizarea este cunoscută ca o modalitate de instruire prin crearea unor situații-problemă, care solicită elevilor utilizarea, restructurarea și completarea unor cunoștințe anterioare în vederea soluționării acestor situații, pe baza experienței și a efortului personal.

Metoda care corespunde cel mai adecvat principiului caracterului activ al instrucției și educației, precum și cerințelor Având în vedere obiectivele urmărite, se disting următoarele tipuri de fișe: fișe folosite pentru însușirea cunoștințelor, pentru fixarea și consolidarea lor, pentru verificare și fișe de corectare a greșelilor.

Metoda demonstrației contribuie la ușurarea înțelegerii unor cunoștințe noi, prin observarea și anal **Metoda jocurilor** ofera un cadru propice pentru învățarea activă, participativă, stimulând în același timp inițiativa și creativitatea elevilor. Jocurile didactice reprezintă o formă de învățare plăcută și atractivă, ce corespunde particularităților psihice ale acestei vârste. Lecțiile înviorate cu jocuri didactice susțin efortul elevilor, menținându-i mereu interesați, îi determină să lucreze efectiv și în același timp să gândească în mod creator și original.

Eficiența acestor metode constă în capacitatea fiecărui învățător de a le utiliza în procesul de însușire a cunoștințelor matematice, constă în modul în care fiecare cadru știe să-i

Bibliografie

Săvulescu D., 2006, *Metodica predării matematicii în ciclul primar*, Ed. „Gheorghe Alexandru”, Craiova;

AUTOEVALUAREA PROFESORULUI ÎN CONTEXTUL ASIGURĂRII CALITĂȚII ACTIVITĂȚII DIDACTICE

Prof. dr. Pîrnac Iulian Liviu
Liceul Teoretic Videle

Ca în orice activitate realizată cu participarea unor grupuri, între componenții acestora se stabilesc relații de evaluare, autoevaluare și interevaluare.

Aceste caracteristici ale acțiunilor umane întreprinse deliberat, sunt proprii și activității didactice. În consecință, alături de acțiuni evaluative, se produc și frecvente acțiuni de autoevaluare și interevaluare, cu mențiunea că ele privesc, nu numai relația profesor-elev, ci și relația profesor-profesor sau elev-elev.

În aceste condiții, dezvoltarea capacității autoevaluative, atât la educatori, cât și la educabili, devine un obiectiv major al activității de formare a acestora, mai ales că cerința cultivării capacităților autoevaluative devine necesară și din considerente care privesc organizarea și asigurarea calității întregii activități didactice.

Autoevaluarea, ca proces de autocunoaștere a propriei personalități, este o capacitate care se formează, nefiind un dat. Ea nu este, deci, numai mijlocul utilizat în activitatea didactică în scopul ameliorării acesteia, ci, în același timp, este și un obiectiv însemnat al procesului de formare și de ridicare continuă a calității activității depusă de profesor la nivelul scolii, în activitățile extracurriculare și extrașcolare.

Cercetările, mai vechi și mai recente, întreprinse în acest sens, au demonstrat posibilitatea educării capacității de autoevaluare la cadrele didactice.

Astfel, constatările unor profesori atestă faptul că acțiunile de autoapreciere a rezultatelor activității lor instructive-educative influențează pozitiv motivația și atitudinea acestora față de procesul instructiv-educativ, le oferă satisfacția muncii împlinite și le dă încredere în forțele lor intelectuale și psihopedagogice. De asemenea, ele semnalează dificultățile cu care se confruntă în activitatea didactică și permit îmbunătățirea stilului profesorului, în ceea ce privește calitatea actului de instrucție și educație.

În același timp, recurgerea la autoaprecierea rezultatelor obținute de către profesor constituie un exercițiu util, necesar și eficace de dezvoltare la cadrul didactic a capacității valorizatoare, are efecte benefice și-n planul dezvoltării unor atitudini colegiale de înțelegere, respect reciproc și tolerantă, evitându-le pe cele generatoare de tensiuni și conflicte și conduce la stimularea angajării profesorului într-un efort, mai susținut, în vederea îndeplinirii îndatoririlor ce-i revin, în măsura conștientizării discrepanțelor dintre realizări și așteptări, în urma autoevaluării obiective a muncii depuse.

În învățământul preuniversitar românesc actual, evaluarea și autoevaluarea profesorului are ca obiectiv central stabilirea nivelului calității activității depuse de fiecare profesor la nivelul școlii, cât și în activitățile extracurriculare și extrașcolare.

Începând cu anul școlar 2005/2006, în baza prevederilor O.U.G., nr. 75/2005 privind asigurarea calității în învățământ, pentru fiecare cadru didactic din școală, se realizează o evaluare internă, ce va constitui baza pentru evaluarea externă și acreditarea unității de învățământ. De asemenea, evaluarea internă, axată pe proceduri de evaluare periodică a calității corpului profesoral, se realizează anual, în fiecare școală, și constituie baza unei autoevaluări punctuale a fiecărui cadru didactic.

Concret, la GST/ Liceul Teoretic Videle, s-a utilizat o fișă de autoevaluare, pe care fiecare cadru didactic a completat-o, începând din iunie 2006, și a predat-o responsabilului comisiei/catedrei metodice din care făcea parte, în vederea prezentării rezumatelor autoevaluării în cadrul Consiliului de administrație al școlii.

Considerăm că această autoevaluare nu trebuie să aibă un aspect uniform, ci trebuie să țină cont de specificul atribuțiilor fiecărei funcții didactice și să evidențieze, mai clar, performanțele și nerealizările fiecăruia.

De asemenea, ponderea criteriilor de autoevaluare trebuie să fie stabile și realist, în funcție de ponderea importanței celor trei componente de bază: activitatea instructiv-educativă, activitatea de creație științifică și psihopedagogică și cea de implicare în rezolvarea problemelor școlii și ale comunității locale.

În final, putem afirma că sunt demne de reținut o serie de considerente privind autoevaluarea profesorului, în contextual asigurării calității activității didactice:

- evaluarea, autoevaluarea și interevaluarea, în orice demers prin care se realizează cunoașterea stării unui fenomen, îndeplinesc o funcție de reglare/autoreglare a oricărui sistem;

- experiența didactică demonstrează faptul că atunci când demersurile evaluative și/sau autoevaluative nu se produc, activitatea în cauză se dereglează până la starea în care ea încetează de a mai fi utilă, eficientă;

- autoevaluările dobândesc în activitatea didactică o mai mare consistență doar atunci când în sprijinul realizării lor se stabilește un punctaj (minim sau maxim) și/sau o grila de evaluare, cu aspecte ce trebuie avute în vedere la aprecierea unei/ unor performanțe.

- în general, problematica autoevaluării se corelează cu cea a evaluării și interevaluării, cu mențiunea că nota lor comună trebuie să o constituie antrenarea profesorului în realizarea obiectivă a actului evaluator privind calitatea propriei activități instructive-educative sau pe cea a colegilor săi.

- șansa reformelor din învățământul preuniversitar românesc actual ține, înainte de toate, de calitatea personalului didactic, de competența, creativitatea și motivația acestuia, întrucât factorul energizant al oricărui proces de înnoire depinde de calitatea activității instructive-educative a dascălului român!

CUNOAȘTEREA FACTORILOR NON-COGNITIVI RESPONSABILI DE EȘEC ȘCOLAR

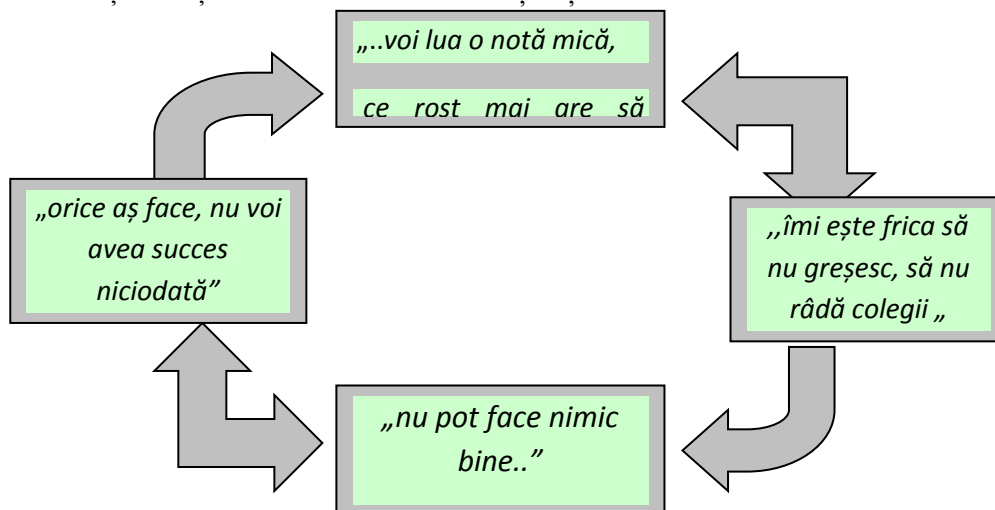
Prof. Peșu Violeta
Centrul Județean de Resurse și de Asistență Educațională
Teleorman

Eșecul școlar este datorat nu numai de nivelul psihogenetic, de forma și de eficiența aptitudinilor intelectuale, ci într-o mare măsură și de natura trăsăturilor non-cognitive de personalitate ale elevilor. Astfel, ameliorarea permanentă a randamentului școlar presupune cunoașterea și influențarea pozitivă și cadrul activității școlare atât a factorilor intelectuali, cât și a trăsăturilor energetico-dinamice (temperamentul), afectiv-motivațional, volitiv –caracteriale, (factori non-cognitivi de personalitate) ale copilului, în plină dezvoltare la vârsta școlară.

Pe de-o parte, trebuie să prevenim formarea unor trăsături negative de personalitate (motivație, și atitudinea negativă față de învățare, anxietate, etc), care ar submina reușita școlară a elevului în cauză, respectiv să ameliorăm acele caracteristici individuale (hiperemotivitate, instabilitate) care ar frâna integrarea armonioasă a copilului în viața școlară și apoi la viața adultă în cea socio-profesională.

Pe de altă parte, în vederea realizării obiectivelor pedagogice, se cere descifrarea și înțelegerea acelor factori non-cognitivi de personalitate (motivația, nivelul de aspirații, imaginea de sine), care la un moment dat al ontogenezei, formează premisele interne ale trecerii copilului de la perioada psihogenetică la alta.

Factorii non-cognitivi ce contribuie la dificultățile de învățare și care influențează performanțele școlare însoțite de credințe iraționale asociate acționează ca bariere în învățare. Mai jos sunt prezentate credințele iraționale ale unui elev cu eșec școlar.

Toate aceste gânduri negative cu privire la școală, după cum este și firesc, duc la trăiri și emoții negative (frica, mânia, umilința, frustrare, încredere etc), iar la rândul lor condus la atitudinea de refuz și la comportamente deficitare față de învățare, față de colegi și față de școală în general.

Pentru un copil, o experiență traumatică, umilitoare în relațiile sociale, poate cauza apariția unui răspuns condiționat de anxietate. Acest răspuns condiționat va fi evocat în situații sociale similare și, prin extinderea registrului incidentelor sociale ce provoacă răspuns de frică, se poate ajunge la generalizarea acestuia. Elevul va oscila între evitare și izolare. Efectele asupra relațiilor sociale, a prestației școlare sunt semnificative. În această tulburare apar sentimente de incapacitate cu diminuarea performanțelor școlare.

Sursa principală a identității de sine în astfel de situații de interacțiune socială, sunt interpretările subiective ale expectanțelor și nu „performanțele” obiective. În plan cognitiv apare gândirea catastrofică, în plan comportamental, încercarea de a compensa discrepanța percepută între performanța proprie și expectanțele celorlalți, în plan fizic, disconfort și o stare de activare fiziologică ridicată.

Specialiștii și, în egală măsură practicienii din domeniul educației sunt de părere că elevilor cu dificultăți de învățare este mult mai important să li se formeze motivații și atitudini pozitive față de școală, încrederea de sine, decât să se insiste pe dezvoltarea abilităților cognitive care le-ar permite acumularea unui volum mare de cunoștințe. Pentru aceasta trebuie să cunoaștem variabilele personalității care pot influența învățarea școlară.

Motivația este unul dintre cei mai importanți factori ai învățării școlare, acestea asigurând cel puțin 50% din reușita întregului proces. Datorită acestui fapt, problematica motivației, care orientează și dinamizează aptitudinile, să constituie centrul preocupărilor fiecărui pedagog. Este surprinzător faptul că nu toți învățătorii și profesorii caută să exploreze acele interese reale și active ale elevilor, de la care, pornind, s-ar putea dezvolta altele, indispensabile pentru realizarea cu succes a sarcinilor școlare.

Un alt factor non-cognitiv al personalității care trebuie să fie cunoscut de către cei implicați în recuperarea celor cu dificultăți de învățare este *imaginea de sine*. Pentru ca un copil cu dificultăți de învățare să-și poată forma o imagine de sine adecvată, trebuie să i se ofere, ca și în cazul motivației, oportunitatea pentru a-și cunoaște posibilitățile și limitele, deci trebuie să i se ofere oportunități să încerce să realizeze lucruri diferite. În special părerile celor apropiați, prieteni, părinți, frați, profesori, colegi sunt relevante în formarea imaginii de sine. Ea rezultă din compararea cu ceilalți, de aceea imaginea de sine pozitivă este una dintre principalele chei ale reușitei.

Cunoașterea personalității educatului influențează decisiv și formularea predicțiilor pe termen scurt sau îndelungat asupra etapelor viitoare parcurse de subiectul evaluat, fie în totalitatea manifestărilor sale, fie sub aspectul unor componente structurale delimitate. Evaluarea diagnostică presupune prin natura sa intrinsecă sau prin specificul său identificarea caracteristicilor obiectului evaluat, ceea ce conduce automat, în modul cel mai firesc și evident, la punerea ei în relație cu demersul cunoașterii elevului.

Totuși, diagnosticul școlar ca atare nu trebuie să se limiteze la a indica nivelul la care sunt sau nu însușite elementele conținutului instruirii. Integrând afirmația sa și o nuanță imperativă, V. Pavelcu apreciază că „ceea ce vizăm deci printr-un diagnostic școlar este cunoașterea întregii personalități a subiectului”

Bibliografie:

Duță Maria-Elena (2004), *Cunoașterea elevului*, Ed. Aramis, București
 Cosmovici Andrei, Iacob Luminița (1998), *Psihologia școlară*, Ed. Polirom, Iași
 Kulcsar Tuberiu (1978) *Factorii psihologici ai reușitei școlare*, Ed. Didactică și Pedagogică, București

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ ÎN COMUNA ORBEASCA, JUDEȚUL TELEORMAN

Pichineru Elena
Școala Gimnazială nr 1 Mirzanesti

Obiceiurile tradiționale cuprind o multitudine de manifestări care oglindesc raportul omului cu natura și cu lumea înconjurătoare, relațiile interumane și cele dintre individ și comunitate, cunoscând o amplă desfășurare în viața satului și implicând participarea întregii colectivități. Trecerea de la anul vechi la cel nou era însoțită de complexe obiceiuri tradiționale strâns legate de activitatea productivă, de ciclul muncilor agricole, de bunăstarea individului, a familiei sau a colectivității. Comuna Orbeasca este foarte bogată în obiceiuri și tradiții. **Orbeasca** este o comună în județul Teleorman, Muntenia, România, formată din satele Lăcenii, Orbeasca de Jos (reședința) și Orbeasca de Sus.

Obiceiurile Anului Nou, practicate în perioada 24 decembrie-7 ianuarie, sunt legate de sărbătorile Crăciunului și ale Anului Nou și au o mare bogăție folclorică. Pe 23 decembrie au loc colindețele. Cete de copii merg la colindat, imediat cum se înserează, pe 23 decembrie, din casă în casă și urează gazdelor: „*Bună seara la Ajun/Că poimăine-i Moș Crăciun,/Într-un ceas bun ieși cu.....*”(se spune numărul lor din ceată). Gazda oferă colindătorilor covrigi, biscuiți, nuci, mere, fiecare după posibilități. Copiii primesc darul în pungi de plastic (înainte se duceau cu traistă cusută special pentru colindețe). După ce primesc darul, copiii spun *Bogdaproste!* Pe la poartă ies gospodari care au avut o producție mai bună de vin și împart vecinilor sau părinților sau bunicilor care însoțesc copii la colindețe.

Colindul cu Steaua s-a răspândit abia în zilele noastre. Grupuri mai mici de copii, merg cu o stea confecționată de ei, luminată de lanternă sau lumânare. Cetățenii care îi primesc le ofera bani colindătorilor. Ei cântă: „*Steaua sus răsare/Ca o taină mare/ Steaua strălucește/Și lumii vestește/Și lumii vestește/Ca astăzi Curata/Preanevinovata/Fecioara Maria/Naște pe Mesia/Naște pe Mesia/Magii cum zăriră/Steaua și porniră/Mergând după rază/ Pe Hristos sa-l vază/Pe Hristos sa-l vază/Și dacă porniră/Îndată-L găsiră/La Dansul intrară/Și se închină/Și se închină/Cu daruri găsite/Lui Hristos menite/Ducând fiecare/Bucurie mare/Bucurie mare/Care bucurie/Și aici sa fie/De la tinerețe/Pan-la bătrânețe/ Pan-la bătrânețe.*

Ursul este un obicei dispărut la Orbeasca. Veneau de la munte mocani, care în perioada anului nou astronomic, veneau cu ursul dresat, legat cu lanț și făceau pe oase gospodarii care se lăsau călcați cu labele din față ale ursului în credința că nu îi va mai dura mijlocul de la muncile agricole.

Un alt obicei este capra. Vin foarte rar colindători din alte localități cu capra. Ea se compune din clonț- cap lucrat din lemn, cu maxilarul inferior mobil pentru a clămpăni și coarne bogat împodobite cu oglinzi, mărgelă, ciucuri colorați, panglici multicolore, clopoței și blană de capră sau iepure. Trupul costumului este realizat dintr-o țesătură groasă de lână, cergă, covor sau blană de capră, care au rol de a-l ascunde pe cel care o poartă.

Cu Plugușorul mergeau cete de flăcăi cu boii înjuțați la plug și trăgeau simbolic o brazda la gazdă în curte. Se plesnea dintr-un bici, împletit în trei, din fuioare de cânepă și sfârc de mătase. După ce terminau de cântat, primeau de la gazdă: bani, colaci, vin, etc. Astăzi se cântă în varianta scurtă și se dau bani colindătorilor, în seara de Anul Nou, biciul a fost înlocuit cu țevile de carbid în perioada comunistă, în paralel, iar azi se folosesc petarde. Foarte rar se mai fac biciuri.

Sorcova este un obicei care se practică de către copii. Aceștia merg cu o sorcovă (pe un băț împodobit cu polei, se leagă în cerc, pe care se prind flori din hârtie creponată colorată diversă) la părinți, bunici și rude apropiate, în prima zi a anului nou. Ei lovesc ușor capul celui sorcovit și urează, în schimb primesc bani.

Vasâlca este un obicei dispărut la Orbeasca. În trecut veneau rromii din alte sate, cu un cap de porc, pe o tavă, împodobit cu un voal de mireasă, mărgelă, cercei. Cântau și primeau pomană (bani, carne, vin, produse alimentare). Veneau în prima zi a noului an de Sfântul Vasile.

Obicei tradițional, **Irozii** sau **Vicleimul** este o formă de teatru religios, fiind o dramă liturgică, folclorizată și asimilată de imaginarul colectiv tradițional românesc. Denumirea de irozii provine de la numele regelui Irod, omorătorul pruncilor, în vremea căruia se naște Iisus Hristos, iar cea de vicleimul este o deformare populară a numelui orașului Betleem, locu nașterii lui Iisus. Nașterea Mântuitorului și evenimentele care s-au întâmplat înainte și după nașterea Lui reprezintă nucleul narativ în jurul căruia se organizează acțiunea dramatică a Irozilor. Personajele din piese sunt Irod, 3 păstori, 3 crai, 2-4 îngeri, Stratiot, Sfetnicul, pruncul, 2 prezentatori. Gazda le dă vin și ani. Formațiile de irozi vin din alte sate: Mavrodin, Nenciulești și colindă pe la Orbeasca, între Crăciun și Bobotează. În ultimii ani tot mai rar au venit.

Bibliografie

Cătălin Ionuț A. Florea, Monografia comunei Orbeasca, Județul Teleorman, editura Paco, București, 2012

DRAGOBETE – UN STRĂVECHI OBICEI ROMÂNESC

**Bibliotecar Pieleanu Emilia Mădălina,
Liceul Teoretic Videle**

În general, luna februarie este socotită iarna tărânească de după marile sărbători creștine, o lună mai scurtă, mai liniștită și aproape lipsită de importanță, în care oamenii se gândesc la primăvară și stau în așteptarea ei.

Cele mai interesante sunt însă ultimele zile ale acestei luni, cunoscute sub numele de “Zilele Dochiei” sau “Zilele Patriarhatului”, care încep cu 24 februarie, cu Dragobete, fiul Dochiei, și se continuă cu babele, care țin până pe 9 martie. Restul anului sta sub semnul “Patriarhatului”, odată cu zilele Moșilor, din 10 martie și până la Dragobetele următor.

În calendarul popular, data de 24 februarie este “Ziua Dragobetelui”, fiul Babei Dochia, căruia i se mai zice și “Cap de Primăvară”.

La origine, Dragobetele era un zeu traco-getic, un zeu vârlav din panteonul păgân balcanic, un zeu al fertilității, al fecundității, al senzualității și al dragostei.

Potrivit credinței populare, în această zi întreaga comunitate sărbătorea înnoirea sângelui, a firii și se pregătea pentru primăvară. În această zi, oamenii aveau încredere în apropierea, de orice fel; în mod obligatoriu, femeia tânără trebuia “să se atingă cu un bărbat străin”, căci era “ziua atingerii, când ieșeau nevestele tinere la sărutat!” “Bărbatul străin” însemna înnoirea sângelui comunității, însemna copii mai sănătoși, însemna evitarea degenerării unei comunități închise și salvarea seminției.

Sărbătoarea de Dragobete era o zi în care trebuia să pleci de acasă, să te duci pe câmp, să te duci la pădure, să chiui, să râzi, să culegi ghiocei, să adulmeci primăvara și să o chemi peste pământuri.

Aceste credințe străvechi, chiar și în forma stilizată și gingașă de astăzi, când iubitul se întâlnește cu iubita, își fac mici daruri, chefuiesc, cântă, dansează sau culeg flori de primăvară din pădure, strigându-și împreună bucuria și iubirea sunt o dovadă clară a continuității noastre multimilenare pe aceste meleaguri carpato – danubiano – pontice !

Din păcate, astăzi, tinerii români acordă mai multă considerație zilei de 14 februarie – Valentine’s Day – o sărbătoare de import, anglo-saxonă la origine, pătrunsă și la noi, după 1989, pe

filieră nord-americană, uitând sau punând în umbră sărbătoarea de Dragobete, de pe 24 februarie, o sărbătoare autohtonă, străveche, a unui zeu puternic, carnal, înfocat, mai pus pe fapte mari, spre deosebire de Sf. Valentin care-și arăta amorul lui firav, cu inimioare străpunse de săgeți și cu răvașe parfumate.

În ciuda tuturor vicisitudinilor istorice, sărbătoarea noastră străveche, a Dragobetelui, transmisă oral, din generație în generație până la noi, a fost, este și trebuie să rămână un adevărat simbol al renașterii și veșniciei românești pe aceste meleaguri, binecuvântate de Dumnezeu.

JOCUL DIDACTIC METODĂ EFICIENTĂ PENTRU ÎNVĂȚAREA MATEMATICII LA CICLUL PRIMAR

Profesor înv. primar Pîrjol Monica
Școala Gimnazială Fântânele

La vârsta școlară mică elevii iau cunoștință cu unele tehnici elementare ale învățării intelectuale. Interesul lor pentru studiu se găsește într-o fază incipientă.

Prezentarea conținutului matematic cât mai clar, atrăgător, variat și la nivelul posibilităților de înțelegere al micilor școlari, stimulează interesul pentru această disciplină, plăcerea de a căuta și satisfacția de a descoperii lucruri noi.

În ierarhia metodelor activ-participative din învățământul primar, jocul didactic își găsește locul cu maximă eficiență. La vârsta școlară, jocul este de fapt un mijloc de învățare. Datorită conținutului și modului de organizare, jocurile didactice sunt mijloace eficiente de activizare a întregii clase, contribuind la formarea și dezvoltarea deprinderilor practice elementare. Scopul jocului este acela de a-l înarma pe elev cu un aparat de gândire logică, suplă, polivalentă, care să-i permită să se orienteze în problemele realității înconjurătoare, să exprime judecăți și raționamente variate într-un limbaj simplu. Această formă de activitate oferă un cadru prielnic pentru învățarea activă, participativă, stimulând inițiativa și creativitatea elevilor. Cu cât jocul este mai bine structurat, elevul acordă o implicare mai mare în desfășurarea lui. Obişnuiesc să utilizez jocul didactic în oricare moment al lecțiilor de matematică și la fiecare capitol, fapt care a determinat elevii să îndrăgească și să înțeleagă mult mai ușor cunoștințele dobândite, antrenându-se involuntar într-o adevărată competiție. În continuare doresc să prezint câteva dintre cele mai eficiente jocuri utilizate la clasă.

„**Ștafeta întrebărilor**” s-a dovedit o gimnastică a minții. Fiecare elev primește câte un bilețel pe care este scrisă o cerință. Spre rezolvare elevul trebuie să emită o judecată logică și un răspuns simplu. Primul elev citește sarcina de pe bilețul primit și numește un coleg să răspundă. Acesta dă răspunsul la întrebare și adresează întrebarea scrisă pe bilețul lui către un alt coleg. Cel care nu știe să răspundă la o întrebare va fi penalizat sau eliminat din joc. Jocul s-a dovedit deosebit de antrenant, reușind să se reactualizeze un volum mare de cunoștințe dobândite. În același scop am utilizat „**Rebusul matematic**”, de cele mai multe ori ca activitate individuală, dându-mi posibilitatea să constat nivelul de cunoștințe în general referitoare la însușirea terminologiei matematice.

„**Cine socotește mai repede**”- jocul urmărește consolidarea deprinderilor de calcul rapid, folosind proprietățile operațiilor: a) $1+2+3+4+5+6+7+8+9=$; b) $10+20+30+40+50+60+70+80+90=$; c) $25+30+20+25=...$ etc.

Folosind asociativitatea adunării se grupează termenii pentru efectuarea rapidă a calculelor.

„**Campionul**”-se desfășoară sub formă de concurs având ca scop consolidarea deprinderilor de calcul corect și rapid. Clasa se împarte în trei grupe. Jocul se poate desfășura pe fișă care circulă de la un elev la altul sau se desenează pe tablă trei scări cu calcule de același nivel de dificultate. Fiecare echipă delegă un număr de elevi egal cu numărul de trepte, creta circulă de la un elev la altul (gen ștafetă), fiecare elev urcând o treaptă și rezolvând în ordine câte un exercițiu.

Dintre jocurile care vizează șirul numerelor naturale pot fi enumerate: **„Ce numere lipsesc, Caută vecinii, Numără mai departe, Ghicește numărul, Descoperă regula și completează șirul.**

„**Caută și veu găsi**”- se dau două sau mai multe cifre, sarcina didactică fiind să găsească toate posibilitățile de formare a numerelor cu cifrele date.

„**Care număr se ascunde**”-se dau un șir de numere formate din aceleași cifre printre care se ascunde un număr format din alte cifre. Ex:726, 276, 762, 147, 267, 672.

Jocul verifică capacitatea de analiză și observația elevilor.

Pentru consolidarea cunoștințelor referitoare la înmulțirea și împărțirea numerelor 0-100 am utilizat jocuri de forma:

„**Șiragul de mărgel**”-se dă un șirag de biluțe pe fiecare fiind scris un număr, sarcina didactică este să coloreze mărgelile cu numere mai mari de 3 ori decât:2,4 ,6, 8, 10.

„**Colierul**”- dintr-un șir de numere date să coloreze cu roșu mărgelile cu numere mai mici decât 48 care se împart exact la 7,și cu galben cele mai mari decât20 care se împart exact la 4, sarcinile putând fi modificate după cerință.

„**Tratamentul**”- Un blonav ia medicamente. Prima pastilă o ia la ora 8 dimineața, apoi din 4 în 4 ore, până a doua zi la ora 16. Traseul este marcat pe fișă prin pătrate și cerceulețe. Sarcina de lucru este să precizeze în pătrate orele la care ia medicamentele și în cerceulețe numărul de ore care trec. Apoi să coloreze pătratele spre a scoate în evidență orele la care ia tratamentul.

„**Petale colorate**”- Se dau spre rezolvare exerciții cu două operații(adunare și scădere, înmulțire și împărțire). Alături este desenată o floare cu tot atâtea petale câte rezultate trebuie obținute.Pe fiecare petală este precizată culoarea și un rezultat. Elevii efectuează calculele apoi colorează petalele după cerință.

„**Baloanele și înmulțirea**”- Clasa se împarte în trei grupe. Fiecare grupă va primi o fișă cu baloanele desenate, pe fiecare balon fiind scrisă o operație de înmulțire. Fiecare elev din grupă va efectua câte un calcul și fișa trece la celălalt elev. Câștigă grupa care termină prima toate calculele fără greșeli. Jocul se poate utiliza și la împărțire.

„**Haideți la întrecere**”-Se dau un șir de exerciții simple de înmulțire și împărțire rezolvate în care s-au strecurat și rezultate greșite. Fiecărui rezultat îi corespunde o literă dată. Elevii vor încerca numai literele ce corespund operațiilor efectuate corect și vor obține o urare.Cine descoperă primul cuvântul ascuns va fi recompensat.

Pentru dezvoltarea flexibilității gândirii exemplific jocurile:

„**Caută soluțiile**”- Jocul se poate desfășura începând cu clasa întâi la compunerea și descompunerea numerelor: $?+?=10$; $?-?=5$ etc.

„**Semnul ascuns**”- Se dau șiruri de câte 4 numere și rezultatul. Sarcina didactică este să așeze la locul potrivit semnele operațiilor pentru a obține rezultatul dat.

„**Să plantăm paranteze**”- Din exercițiile date lipsesc parantezele. Elevii vor pune parantezele la locul potrivit, astfel ca egalitățile să fie adevărate.

Bibliografie:

Gabriel,Albu, *Concepte fundamentale ale psihologiei: memoria, gândirea, imaginația*, Ed.Economică, București, 2003. Mușata, Bocoș, *Instruire interactivă*, Ed.Presa Universitară Clujeană, 2002.

DATINILE, OBICEIURILE ȘI SĂRBĂTORILE RELIGIOASE ALE LUNII FEBRUARIE

Pip. Pîrnac Mariana
Școala Gimnazială Nr.2, Videle

Luna februarie/făurar – cea mai scurtă lună a anului- marchează începutul sfârșitului iernii și ultima perioadă dinaintea de Postul Mare al Paștelui.

În peisajul spiritual al acestei luni există, de veacuri, la români, în lumea satului, în special, există un mare număr de datini, obiceiuri și sărbători religioase, unele cu dată fixă, altele cu dată mobilă, în funcție de ziua în care cade Paștele. Dintre acestea amintim:

-**Ziua Omizilor/ Trif Nebunul** (1II) , ziua în care se stropesc pomii fructiferi și viile, cu apă sfințită, ca să nu se înmulțească insectele, și mai ales omizile;

- **Întâmpinarea Domnului/ Sărbătoarea Muierilor** (2 II), ziua în care pruncul Isus, ce împlinise 40 de zile, a fost dus de către Iosif și Maria la Templul din Ierusalim, unde a fost întâmpinat de bătrânul Simeon, căruia i se vestise această prezență de către Domnul Sfânt. Se mai numește și **Sărbătoarea Muierilor** , pentru că în această zi femeile(aromâne) duc la biserică o litrie și o colivă spre a cere Maicii Domnului naștere ușoară sau să-i mulțumească pentru ajutorul dat la naștere;

-**Sfântul Toader** (8 II), este ziua în care toată lumea, dar mai ales copilele și femeile se sculau devreme, în dimineața de Sân Toader și își spălau părul înainte de răsăritul soarelui și de scoaterea și alegerea cailor pentru cursele de cai, spre a avea motive de bucurie tot anul;

-**Sf. Haralambie** (10 II), este ziua în care este bine să ungi pomii din grădină cu colivă adusă de la biserică și să stropești cu aghiazmă pomii și vitele, pentru ca Sf. Haralambie este însărcinat de Dumnezeu cu paza oamenilor și a vitelor de boli, cu înmulțire vitelor și cu rodirea pomilor fructiferi ;

- **Sf. Vlasie** (11 II), este ziua în care cine se roagă de Sf. Vlasie, nu va rămâne niciodată fără bani în pungă. Tot în această zi, se întorc păsările la cuiburile lor și încep să cânte. Această sărbătoare este respectată de țărani pentru a li se feri holdele de stricăciunile aduse de păsări;

- **Dragobete** (24II)- este sărbătoarea de pe 24 II, care în calendarul ortodox, este marcată ca „întâia și a doua aflare a capului Sf. Ioan Botezătorul“, iar în popor, este cunoscută sub denumirea de Dragobete- partonul dragostei, al bunei dispoziții pe plaiurile românești, din cele mai vechi timpuri și până-n zilele noastre. Potrivit unei legende, Dragobete era fiul Babei Dochia, purtător al dragostei, al bunei dispoziții, ce păstra unele atribuții ale lui Cupidon! Fetele și băieții îl sărbătoreau, pe 24 februarie, cu sfințenie pe Dragobete, pentru a fi și ei îndrăgostiți tot timpul anului. Tot în această zi se făceau și legămintele de prietenie dintre fete și băieți, în vederea unei viitoare căsătorii. Legămintele făcute în această zi erau sfinte și nu se desfăceau până la moarte. Tinerii schimbau vorbe de dragoste pentru a le merge bine și a fi iubiți tot anul. De asemenea, în această zi, tinerii gâtiți de sărbătoare , pornesc după ghiocei, viorele și tămâioase, care erau făcute buchete și date pe apă, fapt ce echivala cu o faptă bună!

Aceste datini, obiceiuri și sărbători religioase, care mai dăinuie și astăzi în lumea satului românesc, în luna februarie, „luna ce doboară iarna“, sunt o dovadă vie a continuității vieții materiale și spirituale a poporului român pe aceste meleaguri carpato- danubiano- pontice, binecuvântate de Dumnezeu !

CARTEA – UN OBIECT CU VIAȚĂ

Prof. învăț. primar Roșu Mitina
Liceul Teoretic „Marin Preda” Turnu Măgurele

Motto: „Cine are carte, are patru ochi”

„Deprinde mai întâi pe școlar să-și dea seama de fiecare vorbă și să le cunoască perfect cuprinsul și să le întrebuițeze pe ales, cu măsură și cu chibzuială. Învăță-l să construiască frumos și solid. Arată-i ce-i urât și ce-i frumos. Împătimește-l pentru stilul așezat, bine legat, limpede, curgător și fără pretenții”.

Cartea este un univers magic, în care marii visători ai umanității au transmis generațiilor următoare zestrea lor de gânduri și de sentimente. Cartea este o lume în așteptare. Când o deschide, cititorul dă viață spiritelor ei vrăjite și cartea începe să trăiască. Fiecare lucru pe care pe îl putem descoperi în paginile unei cărți îl supunem curiozității și cercetării încă din copilărie.

Ce este copilăria în imaginația celor mici? Poate fi o fantasmă, o floare pură, o zână cu fața limpede ca apa izvorului, cu părul lung, bălai, ca razele soarelui de vară, unduind în valuri pe umerii dalbi, îmbrăcată într-o rochie țesută din petale de trandafiri albi.

Cartea este și încă mai poate fi considerată un leac pentru suflet. Pasiunea pentru carte apare de la cea mai fragedă vârstă. La început, copilul culcat în brațele ocrotitoare ale mamei, ascultă fiecare cuvânt, mai târziu, în grădiniță începe să se joace cu acestea, ca apoi, în școală, să descifreze singur tainele ascunse între copertele ei, astfel încât imaginația lui se îmbogățește zilnic. Efortul lui de a înțelege această lume din carte reprezintă o adevărată „gimnastică” a minții, a gândirii și a limbajului.

Lectura cărților angajează în mintea și în sufletul copiilor valori formativ - educative, reprezentând una dintre cele mai complexe și mai importante activități ale omului modern.

Copilul pune întrebări mari, literatura îi dă răspunsuri mici. Cartea citită în copilărie rămâne prezentă în amintire aproape toată viața și influențează asupra dezvoltării ulterioare a personalității. Mihail Sadoveanu spunea: „O carte bună pentru copii, ca să fie bună, trebuie să rămână și când copilul ajunge om.”

O pagină dintr-o carte este o petrecere de vorbe ingenioase. Fiecare lucru pe care îl descoperă copilul în paginile ei este supus curiozității și cercetării și asemenea eroilor ei el pornește spre necunoscut, spre maturitate. Pătrunzând în diversitatea textelor literare, elevii parcurg căi specifice ale cunoașterii, de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie.

L-am învățat pe copil să prețuiască lumea din jurul lui, dar să o și vadă așa cum o crede el mai bună, mai frumoasă sau păstrată pentru alții, ajungând o infinită poveste a tuturor lucrurilor. Și astfel, apare în jocul cuvintelor o lume proprie în care totul, absolut totul este posibil, de la mersul în mâini și capul în nori, până la sertarul cu povești.

Dragostea și interesul pentru carte, gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă ce înglobează răbdare, perseverență, continuitate, voință.

În lumea cuvintelor, copilul e apa vie căci, lumea cuvintelor copilului e infinită. Să credem în el și în bucuria lui de fiecare zi și, numai atunci, *tinerețea va fi fără bătrânețe și viața fără de moarte.*

Într-o epocă a modernizării se observă și o alterare a gustului pentru citit, locul acestuia fiind luat de televizor, jocurile video și calculator, care au „furat” interesul copiilor și dragostea acestora pentru citit.

În acest scop am derulat un proiect, prin care ne propunem să readucem în sufletele copiilor și chiar al adulților dorința și plăcerea de a citi, de a răsfoi măcar câteva pagini dintr-o carte. Totodată dorim să realizăm o minibibliotecă prin colectare de cărți de la membrii comunității locale: „O carte fără bibliotecă e ca o fântână fără izvor.”

și note biografice ale marilor scriitori, cât și în realizarea de materiale cu ajutorul informaticii.

SCOPUL: Cunoașterea rolului cărților în dezvoltarea omului

Stimularea interesului copiilor pentru lectură

Cultivarea dragostei și a respectului pentru cei care creează

GRUPUL ȚINTĂ: Elevii claselor a II-a B, a III-a A, bibliotecarul, cadre didactice, părinții elevilor claselor, alți membrii ai comunității locale.

OBIECTIVE:

- să manifeste curiozitate și plăcere pentru lectură din opera marilor scriitori români și universali;
- să realizeze relația carte-cititor, gingășia comportamentului față de carte și rolul acesteia în viața fiecăruia dintre noi;
- să-și formeze convingerea privind nevoia de carte, de explorare a frumosului, a binelui, a adevărului și a necunoscutului;
- să utilizeze desenul (grafică, caricatură, scheme, schițe) pentru susținerea exprimării orale a trăirilor afective și apoi exprimarea scrisă a acestora;
- să aprecieze valoarea cărții ca pe un bun de preț, respectând-o, apărând-o și conservând-o;
- să aleagă din multitudinea de cărți pe cele necesare completării cunoștințelor și pe cele cu caracter recreativ;
- să fie un propagator al cărții de valoare.

MODALITĂȚI DE DISEMINARE A PROIECTULUI:

- popularizarea proiectului prin imagini și reclame la panoul Consiliului Elevilor;
- prezentarea activităților în mass media locală.

RESURSE MATERIALE:

- categorii de cărți, aparat foto, calculator, video-proiector, imprimantă, fișe de lectură, hârtie, culori, costume pentru carnaval al personajelor, panou.

RESURSE FINANCIARE:

- personale, sponsorizări agenți economici.

MODALITĂȚI DE EVALUARE:

- observarea sistematică a comportamentului elevilor, concursuri, creații literare proprii, postere, realizarea revistei „Aripi”;
- panou cu fotografii reprezentând momente din desfășurarea activităților;
- realizarea unei minibiblioteci.

REZULTATE AȘTEPTATE:

- lucrul în echipă, comportament civic, colaborarea elevilor și a adulților implicați în proiect;
- recondiționarea de cărți, colecționarea și realizarea unei minibiblioteci;
- cunoașterea de către comunitatea locală a activităților extrașcolare desfășurate de copii.

FINALIZAREA PROIECTULUI:

- masă rotundă pentru evaluarea proiectului;
- acordarea de diplome echipei de proiect și elevilor.

BIBLIOGRAFIE:

Manolescu, M., *Evaluarea școlară*, Editura Meteor Press, București, 2005;
Slama- Cazacu, Tatiana, *Educație și limbaj*, E.D.P., București, 1972;
Ward, H., *Supremația lecturii*, E.D.P., București, 1972.

RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE-SOCIETATE

Prof. Trăilă Cornelia
Școala Gimnazială nr.5 Alexandria

A educa nu înseamnă a repeta cuvinte, ci înseamnă a crea idei și a produce o stare de încântare.”

Personalitatea copiilor și a tinerilor este în continuă fierbere, pentru că niciodată nu se întrerupe construcția și reconstrucția gândurilor. Reacția școlii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare a unor premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului. Școala trebuie să facă tot ce-i sta în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate.

O problemă stringentă pentru România o reprezintă responsabilitatea locală pentru calitatea educației și succesul școlar, care reclamă căi diferite de stabilire a relațiilor de colaborare între școli, familii și comunitate. Școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Instituțiile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Cercetările desfășurate în Statele Unite și în unele țări din Europa arată că atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii.

Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot: ajuta profesorii în munca lor, perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvolta abilitățile de lideri ale părinților; conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității; stimula serviciul comunității în folosul școlilor; oferi servicii și suport familiilor; crea un mediu mai sigur în școli.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

În cadrul acestora, copiii trebuie stimulați să aibă obiective, să caute succesul în studiu, în muncă, în relațiile sociale. Totodată, ei trebuie ajutați să nu le fie teama de insuccese. Nu există podium fără înfrângeri. E ca și cum florile cele mai frumoase... apar după iarna cea mai grea.

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale, progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară.

"Deoarece axa directoare a civilizației occidentale este înaintarea persoanei spre mai multa libertate și fericire, înaintarea societăților spre mai multa înțelegere și justiție... și dat fiind demisia unui număr de părinți și faptului că un număr crescând de copii vin fie din familii destrămate, fie din medii analfabete și o comunicare între părinți și copii nu se face întotdeauna foarte bine (părinți născuți într-o lume aproape imobilă încă, au copii care sunt născuți într-o lume bulversată), pentru toate aceste motive școala are în sarcină o misiune suplimentară"

Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori, care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine; dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, este mai evidentă ca

niciodată. Comportamentele nepotrivite sunt, de multe ori, strigăte puternice care imploră prezența, dragostea și atenția părinților.

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală –familie-comunitate enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

- a. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor
- b. învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii;
- c. cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;
- d. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental, sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp). Dificultățile pot rezulta din ideile divergente privind: responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor; libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea învățământului; impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului; participarea părinților la gestionarea procesului decizional din instituția școlară. Se consideră, în general, că problema este de atitudine; este dificil de pretins, atât la părinți, cât și la profesori, că relația de colaborare școală-familie (nu)este doar un "drept de opțiune".

Reproșurile care li se fac părinților privind colaborarea cu școala sunt: apatia; lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa profesorilor); timiditate (lipsa de încredere în sine); preocupări excesive pentru randamentul școlar (notele copilului); rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului); contacte limitate cu școala (numai în situații excepționale, de criză în comportarea copilului); conservatorism (reacții negative la idei noi). Reproșurile care li se fac profesorilor privind colaborarea cu familiile elevilor sunt similare (nu identice!), inclusiv privind: dificultatea de a stabili relații cu adulții (tratează părinții ca pe copii și nu ca parteneri în educația copilului, decizând autoritar la reuniunile cu părinții); definirea imprecisă a rolului de profesor (oscilează între autonomia tradițională și perspectivele noi ale parteneriatului); lipsa pregătirii privind relația școală-familie.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala.

A fi părinte este, astăzi, o profesie care trebuie învățată ca oricare alta. Cercetările empirice arată că paradigmele transmiterii intergeneraționale sunt utile, dar insuficiente pentru înțelegerea proceselor educaționale desfășurate în familie în toată complexitatea lor.

BIBLIOGRAFIE :

Părinți străluciți, profesori fascinanți-Editura For You, 2005
Codul inteligenței- Editura For You, 2012

DACĂ TOATE-ACESTE FI-VOR ÎNVĂȚATE...

Profesor, Tudor Ligia Elena
Școala Gimnazială Ciolănești

În prag de primăvară , când renașterea spiritului și a trupului ne cuprinde efervescent, gândul ne poartă, invariabil, spre primăverile copilăriei, când sărbătoream ‘ZIUA MAMEI’ prin candidetele serbări școlare pregătite, cu mult entuziasm ,ajutați de învățătorii noștri.

Pentru copiii de atunci, FEMEIA sarbatorita la 8 Martie, era MAMA. Traind si astazi in lumea copiilor, dascalii deveniti peste ani, participam la bucuria lor, indrumandu-i sa le omagieze pe cele care le-au dat viata si, iata-ne , pe scena ,in fata mamelor, alaturii de elevii nostri.

În contextual actual, nu de puține ori, m-am gândit dacă semnificația acestei zile, dincolo de comercial, ajunge să capete in sufletul lor, mame si copii, valoarea cuvenita. Cat de importanta este ,pentru elevul din fata mea, aceasta fiinta, unica pentru fiecare in parte?

De cele mai multe ori, raspunsul nu se exprima in cuvinte...este suficient doar, sa fii atent la frenezia cu care se pregatesc pentru frumoasa sarbatoare a mamelor...

Organizăm serbări școlare în cinstea marelui eveniment, cu cântece, poezii și scenete tematice si îi învățăm să își pretuiască și să își cinstească mamele, îi indrumăm și îi supraveghem in aceste activitati, punand pentru fiecare in parte o bucatica din priceperea noastra, din iubirea si dorul fiecarui dascal pentru mama lui, pe care, uneori, cei mai putin norocosi, au pierdut-o deja...

Repetăm de zor si așteptăm mamicile sa ne vada si sa simtă prețuirea. Cu fiecare vers, cu fiecare cântec ne apropiem de inimile copiilor și le citim pe fața iubirea pentru cele pe care ei le sarbatoresc. Puțin câte puțin, se lasă descoperiti si tradeaza ceea ce simt.

Ca mama e frumoasa si buna, ca ii ingrijeste, ii educa si ii intelege, stiu toti copiii, dar in subconstientul fiecarui copil noi, cadrele didactice, sadim pretuirea pentru cele care ni se alatura in formarea lor ca oameni.

Tot cautand prin carti de poezie versuri adecvate momentului “8 Martie”, mi-a venit in minte o un titlu...”Daca toate-acestea fi-vor invatate” de Nicolae Labis si am recitit cu mintea adultului de acum , spunandu-mi: “EI, DA! Aceasta este esenta!”

Într-o societate aflată în continuă căutare a regăsirii de sine, versurile lui Labis pot fi leit-motivul copilăriei, “CEI ȘAPTE ANI DE ACASA” atat de des invocați, duc cu ei rostul devenirii noastre. Încercam să ne educăm elevii în spiritul frumosului , adevărului și dreptății, al descoperirilor științei si inventiilor tehnologiei, pentru ca viata lor sa fie usoara si in trecerea anilor , experienta generatiilor anterioare sa le fie cat mai utila. Ii calauzim sa deosebeasca binele de rau, uratul de frumos, adevarul de minciuna, utilul de inutil , moralul de imoral si ...tot asa...dar...stim ca, in toate eforturile noastre , avem nevoie de un nepretuit ajutor. Fara ea, fara mama copilului din banca, cel mai adesea, nu am reusi sa ne atingem idealurile...nici macar, obiectivele imediate.

Și, dintr-odată le privesc pe mamele din fața mea cu un iureș de gânduri si le mulțumesc pentru ca există.

Ca un fir roșu al esfodajului reflecțiilor mele, pornesc de la versurile poetului, de la premisa ca fii lor, hotarasc singuri in viata “care-i meseria ce o vor urma”, dar oare, nu mama este cea care pune la baza acestei alegeri, strop cu strop, dragostea pentru munca cinstita si satisfactia traiului castigat cinstit?

Fii lor, ajungând adulți, își vor întemeia o familie, pe care mamele le-o doresc cât mai fericită și mai stabilă, aratându-le , prin propriul exemplu de conviețuire , cum trebuie sau cum nu trebuie să fie “acasă”, obișnuindu-i in fiecare zi cu “dorul de lumina ‘ si “scarba de noroi”...si tot ele, sunt cele care ii invata sa iubeasca florile, natura, locul in care s-au nascut, tara in care traim, sa fie sinceri si cu sufletul “neintinat ca floarea”, sa isi iubeasca fratii si semenii , sa fie neiertatori in fata nedreptatilor.

“Să iubeasca versul, să iubeasca struna...” pentru că muzica și poezia le va umple viața cu frânturi de frumoasă și aleasă trăire, “sa iubească țara, pentru ea să sară la nevoie-n ape, la nevoie în foc”, pentru a dragostea de țară le cuprinde pe toate, și este atât de necesară în această lume de apatrizi și dezradacinați.

Când găsesc pe catedră o floare, așezată acolo de un copil prea timid, nu uit niciodată să îi multumesc și mamei copilului care a făcut asta, ea l-a învățat să ofere, ea l-a învățat să mă pretuiască.

Și fug din gândurile mele, întorcându-mă la privirile senine ale mamelor pline de dragoste pentru fiii lor, care le omagiaza pe scena și știu că dacă ei, cântă acum “Multumesc, iubita mamă!”, în acel cântec este puțin și din recunoștința mea, pentru tot ceea ce fac, pentru munca noastră în comun, de a crește și educa tânără generație.

A avea “cei șapte ani de acasă” nu înseamnă decât, a crește frumos, într-o familie sănătoasă moral, care să ofere copilului setul de valori pe care să își construiască propria viață, pentru că, “dacă toate-acestea fi-vor învățate, restul or să vină de la sine-apoi...”

COMUNICAREA ÎNVĂȚĂTOR-ELEV, O CALE SPRE EDUCAȚIE

Înv. Vlad Domnica
Școala Gimnazială Ciolanesti

Comunicarea este cea mai importantă caracteristică a omenirii, cea mai mare realizare a sa și reprezintă abilitatea oamenilor de a transforma vorbele în cuvinte, cu ajutorul cărora sunt capabili să-și facă cunoscute dorințele, ideile și sentimentele. Structura reușitelor, miracolelor, sau dezastrelor umane depinde de acest proces deosebit de complex numit comunicare.

Simplificând, comunicarea este procesul prin care un emițător și un receptor schimbă mesaje între ei, mesaje care conțin și idei și sentimente.

Suntem ființe sociale, trăim împreună, avem nevoie unii de alții. Nu putem și nu trebuie să fim singuri. Trebuie să comunicăm pentru a ne cunoaște, a ne împărtăși emoțiile, a schimba informații și a construi relații noi, colaborări, prietenii.

Cadrul didactic modern, reformat, se va implica într-o comunicare permissivă și democratică, deschisă și amicală cu elevii săi. S-au dus vremurile profesorului distant, sobru și sever, autoritar și infailibil, care folosește catalogul ca pe o armă cu ajutorul căreia obține ce vrea de la elevi. Astfel de cadre didactice sunt greu accesibile pentru că nu sunt pregătite pentru o relație de comunicare cu elevii, nu știu să se racordeze la problemele copiilor, nu pot lăsa deoparte inhibițiile și falsele pudori.

Un dascăl modern știe că școala trebuie în primul rând să formeze, știe să coboare la nivelul de înțelegere al elevilor săi, știe să-i “momească” cu o retorică a utilității practice, știe să înlăture riscurile pe care le presupune relația de comunicare apropiată cu elevii, familiarismul și eroarea în formularea soluțiilor și sfaturilor date elevilor.

În calea comunicării uneori pot apărea adevărate blocaje, care fac ca între informația transmisă și mesajul perceput să existe diferențe vizibile. O comunicare inefficientă cauzează singurătate, conflicte, probleme atât în familie cât și la școală, insatisfacții profesionale, stres psihologic și chiar boli foarte grave.

Există patru tipuri de bariere care blochează comunicarea:

- bariere culturale;
- bariere cauzate de frica endemică;
- bariere cauzate de atitudinile individualiste;
- bariere referitoare la relațiile individ-grup.

Pentru a avea o comunicare mai eficientă trebuie:

-să se utilizeze mesaje adresate la persoana I focalizate pe ceea ce simte emițătorul și pe comportamentul interlocutorului, prevenind relațiile defensive în comunicare. Procesul de comunicare este mai complet, se pot comunica emoțiile și descrie comportamentele fără a face evaluări și atacuri la persoană;

-să fim spontani în exprimarea opiniilor personale, să nu impunem punctul de vedere. Manipularea este și ea o formă de comunicare, însă transmite un mesaj de non-acceptare și neîncredere în deciziile luate;

-să ascultăm cu atenție, căci ascultatul activ este o modalitate de a asculta și a răspunde, care duce la îmbunătățirea înțelegerii reciproce și la depășirea obstacolelor în comunicare. Comunicarea empatică conține mesaje de înțelegere, compasiune și afecțiune față de interlocutor;

-să evităm stereotipurile și prejudecățile deoarece duc la opinii negative despre ceilalți, sunt cauze ce duc la discriminare, violență și chiar genocid;

-să lăsăm interlocutorului posibilitatea de a face o evaluare negativă a acțiunilor sau atitudinilor sale. Critica nu duce neapărat la schimbarea celeilalte persoane;

-să utilizăm mesaje care să ajute interlocutorul în găsirea de alternative, posibilități noi de rezolvare a unei situații; uneori sfatul este perceput de cealaltă persoană ca o insultă la inteligența sa, ca o lipsă de încredere în capacitatea persoanei respective de a-și rezolva singură problema;

-să evităm amenințările; insistând în aplicarea unei pedepse pentru rezolvarea unei probleme sau situații, se vor genera sentimente negative;

-să nu fim moralizatori deoarece aceasta cauzează sentimente de neliniște, stimulează resentimentele și blochează exprimarea sinceră a celeilalte persoane;

-să nu dăm dovadă de superioritate pentru că aceasta determină formarea unei relații defectuoase de comunicare. Egalitatea înseamnă acceptarea necondiționată și respectarea fiecărei persoane, indiferent de nivelul său de cultură sau pregătire profesională;

-să ținem cont de factorii sentimentali, să încercăm să convingem prin argumentare logică fără a duce la frustrare, pentru a nu bloca comunicarea;

-solicitând mai multe informații, punând întrebări deschise, dăm interlocutorului posibilitatea de a se deschide, de a explora gândurile și sentimentele sale și se convinge că te interesează ceea ce îți spune;

-să utilizăm parafrizarea, care este o metodă în comunicare care are rolul de a clarifica mesajul, de a comunica mai eficient. Nu trebuie folosită nici prea des;

-să dăm posibilitatea explorării soluțiilor alternative prin folosirea brainstorming-ului, ascultării reflexive, discutarea posibilelor rezultate ale alegerii uneia dintre alternative, obținerea unui angajament;

-să folosim tactica devierii când dorim să schimbăm cursul conversației de la preocupările celeilalte persoane la propriile preocupări;

-să citim limbajul corpului concentrându-ne atenția pe factorii cheie: expresia feței, tonul, ținuta corpului sau gesturile.

Cadrele didactice trebuie să stăpânească arta conversației. Aceasta este o condiție obligatorie a eficientizării procesului de învățământ.

Un dascăl este apreciat, respectat și iubit doar dacă știe să realizeze, prin conversație, un climat propice studiului în cadrul colectivului pe care îl conduce.

Bibliografie:

1. Abric, J., *Psihologia comunicării*, Editura Polirom, Iași, 2002.
2. Baban, A., *Consiliere educațională*, Editura Ardealul, Cluj-Napoca, 2001.

ARTA ÎN EDUCAȚIE

Prof. Inv.primar ILINA LAVINIA- ANDREEA
Școala Gimnazială Ștefan cel Mare, Alexandria

Trăim într-o lume ambiguă în care totul este relativ, în care societatea promovează, mai degrabă, non-valorile, unde mentalul colectiv este îmbolnăvit de mass-media iar cadrele didactice devin nuliți în ochii celor pe care îi educă. Și toate acestea în ciuda eforturilor și muncii noastre considerabile, a luptei cu morile de vânt, uneori, și a perseverenței în a schimba oamenii, educația lor și lumea de maine.

Educația, ca termen definit pedagogic, este procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Idealul educațional în sistemul de învățământ românesc este acela de a crea și forma o personalitate multilateral dezvoltată care să se adapteze cerințelor societății la un moment dat. Așadar tot procesul de învățământ trebuie astfel organizat și dezvoltat astfel încât să conducă la crearea acestui tip de personalitate. Într-o lume care se află în permanentă evoluție, în permanentă schimbare, capacitatea de adaptabilitate trebuie să se regăsească mai întâi la noi, la cadrele didactice, la părinți, la formatori. Înainte de a-i educa și pregăti pe copii pentru schimbare trebuie ca noi să ne autoeducăm în spiritul inovării, al schimbării și introducerii metodelor și comportamentelor educative moderne pe care să le implementăm în mentalul colectiv și nu numai. Faptul că trăim într-o societate imprezvizibilă ne obligă, putem spune, la o perfecționare permanentă, atât pe noi, ca persoane, cât și pe noi, ca subiecți ai procesului de învățământ.

Odată cu evoluția societății și în virtutea trebuințelor de organizare a vieții sociale, de diferențiere a rolurilor pe care le joacă diverse grupări și categorii de oameni, au început să se configureze unele concepții sistematice asupra modalităților concrete de realizare a educației. Rosturile educației erau apreciate, încă din Evul Mediu, după prioritățile și valorile în funcție de care se orientau oamenii la un moment dat. Platon considera că educației îi revine dreptul de a descoperi resurse și de a le pune în folosul societății. Pe de altă parte, Aristotel deducea scopul educației din scopul vieții și considera că aspirația supremă a societății și a individului o constituie dobândirea virtuții.

Lipsa punctelor de reper, anihilarea valorilor autentice prin suprapunerea subculturii, neimplicarea elitelor sau mai bine spus implicarea nesemnificativă duce la o deteriorare continuă a noțiunii de cultură în ansamblu ei și la marginalizarea oricărui tip de eveniment de sorginte culturală. Nimeni nu spune că ar trebui ca fiecare cetățean să fie un adevărat actant cultural însă inducerea lipsei de respect față de actul cultural provoacă o atitudine de respingere a formelor conexe de reprezentare ceea ce duce în timp la radicalizarea conceptului de model cultural prin impunerea unor forme valorice de cea mai joasă ținută și prin creionarea unor false valori reprezentate de oportuniști și veleitari.

Prin artă, oamenii învață să-și expună sentimentele. De exemplu, un pictor, atunci când pictează o furtună, poate fi nervos în acel moment, prin realizarea lucrării reușind să-și exteriorizeze sentimentele. Prin artă nu se înțelege doar pictură, muzică, dans, teatru, literatură. Oricare dintre acestea ajută la formarea caracterului și personalității unei persoane, mai ales a tinerilor care astăzi nu prea știu să-și exteriorizeze sentimentele.

Educarea nu constă doar în a ști să scrii, să citești, ci și în a-ți cunoaște trecutul și marii reprezentanți ai țării. De exemplu, o persoană ce nu a vizitat niciodată un muzeu, nu a ascultat niciodată muzică clasică sau nu a citit niciodată creații ale marilor poeți și scriitori nu are același nivel de educație cu una care a citit cel puțin o poezie.

Artă „răspunde unor nevoi reale pe care le simte orice persoană de a-și lămuri unele idei, de a-și motive unele comportamente și de a-și fundamenta unele atitudini, sugerând, explicând, valorificând și problematizând. Prin caracterul ei, stimulat, tonic, optimist etc. arta împinge la iubirea adevărului, a binelui, a științei și a vieții”.

Pentru reușita educației prin artele plastice se impun anumite cerințe: de a lăsa copilului deplina libertate de exprimare, educatorii având rolul de a sugera și de a dirija și mai puțin de a impune. Desenul exprimă personalitatea copilului, interesele și preferințele lui. Acesta trebuie doar îndrumat fără a-și înăbuși creația personală, punându-i la îndemână materiale, tehnici, modalități de exprimare. Conținutul rămâne la dispoziția invenției și originalității preșcolarului.

La vârstele mici, când copilul își caută singur mijloacele de expresie, limbajul său, fie vorbit, fie muzical sau grafic, poate constitui un instrument de investigație, o cale de acces către lumea interioară și originalitatea sa. În această perioadă copilul are un fond creativ și acesta se dezvoltă prin educație. Atmosfera, climatul trebuie să stimuleze curiozitatea și curajul de a combina formele, culorile, unele tehnici de lucru, prin care să se cultive încrederea în forțele proprii pe baza unor aprecieri încurajatoare (feed-back).

O condiție esențială a dezvoltării creativității plastice o constituie dezvoltarea gândirii artistico-plastice și a posibilităților de a materializa această gândire prin însușirea acestor tehnici de lucru (monotipia, dactiloscopia, colajul etc.). Gândirea artistico-plastică este o formă, o calitate a gândirii umane. Formarea gândirii artistico-plastice, condiție de bază a creativității, se realizează atât în cadrul activităților de educație plastică cât și în afara lor: cercuri, vizite la expoziții, muze, excursii. Ea poate fi cultivată individual și în colectiv. Valoarea educativă sporită o au activitățile de creativitate în grup. Grupul înlesnește schimbul de idei, de experiență în tehnicile de lucru, stimulează interesul copiilor, pentru activitățile plastice și dezvoltă spiritul colectiv.

Bibliografie:

1. Cucos, Constantin, *Educatia estetica*, Editura Polirom, 2014
2. Chesa, Ana, *Importanta educatiei plastice in dezvoltarea elevilor din clasele de specialitate I-IV*, Editura: Vladimed – Rovimed, 2011

COMUNICAREA NONVERBALĂ ÎN ACTUL DIDACTIC

Prof. Duminică Marcela
Școala Gimnazială Vișoara

Comunicarea în orice limbă de pe Pământ are un element comun, comunicarea nonverbală. Albert Mehrabian în 1967 spunea că în comunicarea interpersonală doar 7% este mesaj comunicat verbal, în timp ce 93% este transmis nonverbal, din care 38% prin tonuri vocale și 55% prin expresii faciale.

Dacă aceste date sunt adevărate, atunci și noi cadrele didactice ar trebui să ținem seama de ele și să nu mai turuim ca morile stricate în timp ce elevii se îmbulgăresc cu hârtii, mestecă gumă sau ne privesc fără să ne vadă.

Profesorii tineri se plâng că nu au prestanță în fața elevilor, dar nu-și verifică mesajul pe care-l transmite corpul lor. În rândurile care vor urma voi încerca să arăt cât de importantă este comunicarea nonverbală în meseria noastră de dascăli.

Încă de la intrarea în clasă un „Bună ziua!” pe un ton vesel și sonor va înviora atmosfera, pregătind elevii pentru o nouă lecție. Sunt profesori cărora le este lehamite să răspundă la salutul elevilor; profesor plictisit – elevi identici.

Profesorul pășește pragul clasei cu umerii lăsați, cu capul plecat. Ce transmite oare? Transmite timiditate, deprimare, plictiseală sau sentimentul de inferioritate. Elevul care este cel mai perfid dintre animale simte aceste lucruri și le va specula, va încerca să găsească punctul slab al

profesorului: timiditatea, slaba pregătire științifică... Pe când un profesor care intră cu capul sus, umerii drepti dă un sentiment de superioritate, de stăpânire a situației, de control.

Începe ora. Mulți profesori vorbesc încet, monoton; discursul lor este ca un zumzet de albine care îi moleșește, îi adoarme pe elevi. Aceștia nu mai sunt capabili să-l urmărească. Alții vorbesc prea tare. Cuvintele lor bat ca niște tobe în timpanele copiilor. Aceștia, printr-o reacție de autoapărare, vor încerca să nu-i mai asculte. Profesorul vorbește, elevii vorbesc și evaluările sumative sau certificative au rezultate dezastruase. Un cadru didactic trebuie să-și modeleze vocea, să ridice tonul atunci când vrea să sublinieze unele aspecte importante sau dimpotrivă să-l micșoreze. De multe ori și un moment de tăcere poate să atragă atenția elevilor.

Atunci când profesorul își prezintă expunerea trebuie să realizeze contactul vizual cu elevii. Ochii profesorului trebuie să caute ochii elevului. Profesorul nu trebuie să vorbească din spatele clasei sau cu ochii fixați pe o carte, sau...pe un perete. Contactul normal al ochilor arată deschidere către comunicare. Privitul în jos poate transmite elevilor nesiguranța profesorului, frica lui de nereușită. În primul meu an de activitate am fost educatoare la o grupă mare. Când povesteam un basm și mă uitam în ochii „piticilor” erau mult mai atenți și mai atrași decât atunci când îl lecturam.

Am observat că înălțimea unor cadre didactice este un „atu” în menținerea liniștii și ordinii în sala de clasă. Dacă nu ne-a dat Dumnezeu „mari” trebuie să ne facem prin atitudine, seriozitate și corectitudine. Trebuie să măsurăm cu aceeași unitate și bunele, și relele tuturor elevilor. Dacă aceștia ne prind cu „ocaua mică” nu-i vom mai putea ține în mână.

Trebuie să fim atenți ce facem cu mâinile. Dacă nu le ținem în buzunar, ele ne pot trăda. Mâinile atârinate pot însemna plictiseală, oboseală; frecatul mâinilor sau chiar un ușor tremur ne arată că suntem tensionați, nesiguri sau emoționați. A bate cu degetul în catedră sau pe o carte denotă tensiune, nerăbdare din partea celui care o face. Un pumn strâns ne duce cu mintea la furie. Dacă un elev vede un pumn strâns, poate să întindă coarda și să-l provoace pe profesor spre violență.

Se spune că atunci când ești în dubiu, să ai încredere în limbajul nonverbal (în ceea ce vezi). Cuvintele pot fi manipulate, dar gesturile sunt greu de controlat. Elevii știu acest lucru și-l exploatează ori de câte ori pot.

În fața clasei să zâmbim atunci când trebuie, să râdem atunci când e cazul, cu tot sufletul, pentru că un zâmbet fabricat se vede și un râs atunci când nu-ți vine să râzi sună ca un clopot de biserică dogit. Să nu folosim în fața elevilor zâmbetele ironice pentru că de multe ori dor mai tare ca o palmă. Să fim serioși în fața elevilor și seriozitatea noastră va fi un exemplu pentru ei. Să fim atenți la mimica noastră: când spunem o glumă să zâmbim, când anunț ceva neplăcut să fim serioși. O veste proastă (note foarte mici la o teză) dată pe un ton vesel, râzând poate fi o bătaie de joc la adresa elevilor. Bine, ei au luat note mici. De ce? Pentru că sunt proști? Sau poate tu ca profesor nu ai făcut totul ca ei să-ți înțeleagă materia pe care ai predat-o? Sau nu ai putut să le trezești curiozitatea, nu ai găsit metode eficiente. Notele mici de la o evaluare nu este numai problema elevilor este și problema ta. Cum sunt triști elevii trebuie să fii și tu trist și să nu scapi cu scuza „elevii de astăzi nu mai învață”, ci să te întrebi dacă tu ai făcut totul ca aceștia să învețe.

Dacă vrei să te iubească elevii nu te plimba cu mâinile la spate; aceasta denotă superioritate și ei nu vor superiori, vor prieteni, vor persoane pe același picior de egalitate, cu care să discute despre nevoile lor, despre frământările lor și chiar despre prima lor iubire. Suntem prea reci, ne situăm de multe ori pe un pedestal de pe care nu simțim pulsul clareii.

Deși suntem pe timp de criză să fim atenți la ținuta și la igiena noastră. Și aceste lucruri pot influența comunicarea între elevi și cadrele didactice. Cum au polițiștii uniformă așa ar trebui să aibă și cadrele didactice „haine de venit la școală”. Nu e nimic înjositor dacă ești tânără și vii la școală cu o fustă până la genunchi, cea scurtă să fie păstrată pentru discotecă.

Profesorii mai tineri ar trebui să știe că de multe ori, copilul iubește o materie pentru că iubește profesorul. Când spun că-l „iubește” mă refer la faptul că i-a plăcut felul lui de a fi, i-a plăcut cum predă, i-a plăcut cum îl tratează. Acești profesori devin modele pentru elevi. Și de modele avem nevoie pentru că în ultimul timp la TV. au apărut fel de fel de „personalități” care nu

au școală, nu au bun simț, nu au moralitate, însă au foarte mulți bani. Ei au început să devină modele pentru tânăra generație.

Aceste rânduri le-am scris din suflet, fără să copiez dintr-o bibliografie. Dacă v-au plăcut îmi pare bine, dacă nu v-au plăcut...îmi cer scuze...

COPILĂRIA ÎN ERA DIGITALĂ

Prof. Beșcu Monica-Mihaela

Grădinița cu P.P. Ion Creangă, Alexandria

Ne place sau nu ne place, în ziua de astăzi avem de-a face cu o altă copilărie. Este copilăria unui mediu modern, unde comunicarea se realizează în spațiul electronic prin intermediul calculatorului, o copilărie a smartphone-urilor și a tabletelor, a internetului și a site-urilor de socializare.

Copilăria a fost și este vârsta jocului. Jocul este activitatea fundamentală a copiilor. Știm cu toții însă că jocurile se modifică de la o generație la alta. Să recunoaștem că jocurilor așa-zis tradiționale, li se adaugă mereu altele noi, că în acest moment de dezvoltare a umanității, jocurile de altădată, care ne-au încântat nouă copilăria și ne-au îndrumat pașii spre drumul nostru de maturizare, nu mai sunt de „actualitate”. Astfel observăm că ne îndreptăm, cu sau fără voia noastră, spre o societate din ce în ce mai informatizată unde aceste mijloace majore de comunicare oferă în permanență momente de încântare și de desfătare. Sunt mijloace care stârnesc curiozitatea tuturor, rețin atenția și stimulează interesele. La o vârstă fragedă însă, ele absorb și multe din clipele frumoase ale copilăriei care au efecte mai puțin favorabile. Acestea nu oferă afectivitate, îl fac pe copil să se însingureze, să devină dependent de ele. În același timp solicită imaginația copilului, creativitatea, stimulează inteligența și capacitatea de a lua decizii, ceea ce nu este deloc un lucru rău. Tehnologiile deschid noi căi copilăriei spre cunoaștere și trăirea multor frumuseți ale artei traduse în limbajul imaginii audio-vizuale. Astfel copiii, datorită calculatorului și internetului, au o imagine mereu actualizată asupra timpului și a vieții în care trăiesc, manifestând o maturizare intelectuală mai timpurie.

Din păcate numeroase sunt și dezavantajele resimțite odată cu amestecul nemotivat atât de insistent în folosirea acestor mijloace, mai ales pentru copii. De câte ori nu se întâmplă, copiilor de astăzi, care, încântați de farmecul unui joc pe calculator, pasionați de nu știm ce muzică, cucerii de diferite filmulețe de desene animate și de alte feluri de acest gen de activități să uite parcă să se joace cu mingea, cu coarda, ori amână plimbarea în aer liber, ba mai mult uită să-și manifeste sentimentele prin cuvinte ori prin culoare.

Aceste minunate mijloace moderne care pot să „audă” și să „vadă”, să „țină minte” și „să comunice” se resimt permanent în lumea copilăriei. Astfel spus, avem de-a face cu un altfel de comunicare. Comunicarea, azi, se face prin intermediul unui ecran, pe rețele de socializare. Copiii intră pe internet, în special de acasă, și obișnuiesc să urmărească videoclipuri muzicale, clipuri amuzante și de desene animate sau să stea pe rețelele de socializare. Cei mai mici preferă să se joace pe smartphone, în timp ce adolescenții socializează. Astfel, aceștia au conturi pe mai multe rețele sociale, cele mai populare fiind Facebook, Whatsapp, Instagram și Snapchat”. Ei nu realizează ce important e să te privești în ochi, să asculți vocea, să urmărești arcuirea sprâncenelor, gropițele din obraji și zâmbetul.

“Copiii din România, mari amatori de gadgeturi, petrec peste 5 ore pe zi pe rețele de socializare”, spune un studiu realizat recent de compania iSense Solutions pentru Grupul Lowe pe trei focus-grupuri de respondenți cu vârsta între 8-12 ani, respectiv 13-16 de ani, dar și pe un eșantion de adolescenți cu vârsta între 14-16 ani. “Aproximativ 85% dintre copiii din România cu

vârste cuprinse între 5 și 16 ani și cu acces la internet intră zilnic online, aceștia petrecând, în medie, peste cinci ore pe zi pe rețelele sociale”, arată acest studiu.

Distracțiile însă nu pot fi ocolite, nici minimalizate, ele având rostul lor bine precizat în cuprinsul vieții copilăriei. Sunt cele care alungă monotonia și plictiseala, reprezintă un element de reconfortare și continuă înprospătare a forțelor fizice și psihice, care dau un impuls întotdeauna necesar iscusinței și fanteziei inventive.

Știm cu toții, cu siguranță, că distractivul se poate foarte ușor împleti cu educativul, cu utilul. De aceea, trebuie să încercăm să-i ferim pe copii de primejdia transformării lor în „roboței”, fiindcă ei nu au capacitatea să discearnă pericolul care îi amenință făcând o pasiune în a-și petrece timpul în fața calculatorului. Trebuie să-i sensibilizăm încă din familie la o varietate mai mare de ocupații, să-i implicăm direct în desfășurarea unor activități. Trebuie să le acordăm mai multă atenție în această perioadă a copilăriei, să ne apropiem mai mult de inima lor, să-i înțelegem mai bine, să le acordăm la timp șansa de a-i proteja copilăria, desfășurând ample și variate activități menite să asigure folosirea rațională, utilă și reconfortantă, a timpului liber.

Medicii recomandă pentru copii, să stea maxim 1 oră pe zi în fața unui ecran de tip: smartphone, tabletă, laptop, computer. E evident că nu se respectă această recomandare, mai ales când aproape toți colegii copilului nostru sunt în mediul online. Ce pedepse să folosim? Ce condiții să le punem? Situația este asemănătoare cu cea din copilăria noastră, când nu aveam voie afară și îi auzeam pe ceilalți copii jucându-se. În esență copilăria lor nu este diferită de a noastră, însă un lucru e comun: fiecare generație pierde și câștigă ceva.

Nimeni dintre noi, adulții, nu trebuie să uite amara constatare făcută de Antoine de Saint Exupéry, în dedicația către Leon Werth din „Micul Prinț”: „Toți oamenii mari au fost mai întâi copii. dar puțini dintre ei își mai amintesc.”

FRUMUSEȚEA CIVILIZAȚIEI BIZANTINE

Prof. Stroe Mugurel-Cătălin
Școala Gimnazială Siliștea

Luându-mi îndrăzneala de a scrie doar câteva pagini despre civilizația bizantină, mă gândeam că poate astfel comit o impietate. Și cum să nu fie așa când scrii despre un subiect atât de fascinant din istoria umanității, care a înflăcărat mințile luminate din toate timpurile? Necesitatea acordării importanței cuvenite studiului acestei splendide civilizații este dată nu numai de considerente etice și estetice, dar și de înrâurirea profundă pe care aceasta a avut-o asupra civilizației românești în epoca de cristalizare prestatală și consolidare instituțională.

Apărut dintr-o necesitate pragmatică, statul bizantin a devenit în scurtă vreme centrul de iradiere politică, economică și, mai ales, culturală pentru o mare parte a Europei.

Într-o epocă în care Parisul, Londra sau Viena erau cel mult modeste așezări fără pretenții de superioritate, strălucea pe Bosfor inegalabilul, unicul oraș, metropola de repleire a vechilor forțe romane, soarele greșităii medievale și nu numai, Constantinopolul (*Konstantinoupolis*, gr.), „Noua Romă”, dar și „Noul Ierusalim”. Vârstele acestei civilizații sunt asemeni vârstelor omului, cu încercările lor, cu ridicările și căderile lor. Dintotdeauna, această minunată construcție a spiritului uman a exercitat atracție și fascinație, la sfârșit rămânând întrebările prolife, după un lung șir de acte mărețe alternate cu procese tragice care vor duce la extincția statului, dar nu și a unor continuități socio-culturale și politice cu ecouri până în zilele noastre.

Bornele clasice ale acestei civilizații sunt: fondarea Constantinopolului, domnia lui Justinian, domnia lui Vasile al II-lea, cucerirea cruciată, cucerirea definitivă, cea otomană din 1453, eveniment de proporții epice. Printre realizările acestei mari civilizații aflate mereu sub semnul simbolic al zidurilor teodosiene remarcăm sistemul juridic, baza oricărui stat modern, creat în urma unei munci de sistematizare și creație colosale a jurisprudenței bizantine din timpul lui Justinian (527-565).

Sistemul școlar și prima universitate au arătat importanța acordată educației. Țara a avut cel mai stabil sistem financiar din istorie, neschimbat mai mult de un mileniu. Tot aici au apărut și s-au consolidat principiile diplomației moderne. Arhitectura nu avea egal în lume, uimind și astăzi prin frumusețe și perfecțiune tehnică. Anthemius din Trales și Isidor din Milet au devenit nemuritori cu minunata catedrală a Sfintei Înțelepciuni a cărei cupolă atingând perfecțiunea se înalță la 55,60 metri, echivalentul unui bloc cu 15 etaje.

Dăinuind 1123 de ani, cu o geografie istorică variabilă, de la Gibraltar la Eufrat și până în nisipurile fierbinți ale Arabiei, Bizanțul avea peste 1000 de orașe, aproape tot atâtea câte sunt în Rusia de astăzi. Rafinamentul artistic atinge culmi nebănuite atât în capitală cât și în provinciile sale, înglobând creator tendințe dintre cele mai diverse, din felurite direcții. Dealtfel, cuvintele revelatoare în privința acestei civilizații sunt diversitatea și originalitatea, ducând mai ales la o neasemuită bogăție culturală, în care strălucesc icoanele, bisericile și cântecele akritice.

Această diversitate se reflectă și în concepția bizantină asupra chestiunii naționalității. Locuitorii se numeau pe sine „romani” sau „romei”, indiferent de etnie, într-o Romanie a tuturor. Ei mărturiseau aceeași credință, Ortodoxia, în locul împărțirii într-o multitudine de naționalități. Lumea nouă, creștină, viețuia în duhul lui Dumnezeu, unde, cum scria Apostolul Pavel, nu este „nici elin, nici iudeu, nici scit”. Astfel, țara era apărută de dezbinarea etnică și multe secole a fost așa. Simpla îmbrățișare a credinței ortodoxe îl transforma pe orice locuitor în membru cu drepturi egale al acestei societăți. Și proveniența împăraților ilustrează această idee, aceștia fiind în număr aproape egal armeni, greci, dar și unii cu origini arabe, siriene, slave sau chiar germane. Împărații porfirogeneți, primid puterea de origine divină, aveau obligația să conducă spre binele supușilor lor, fiind priviți astfel ca egali ai apostolilor (isapostolos). Calitățile personale și atașamentul față de credința ortodoxă deschideau accesul în cele mai înalte dregătorii, transgresând criteriul etnic.

Renunțarea la această concepție și preluarea modelului nepotrivit al micilor state naționale din vestul Europei, constituite pe principiul etnic, în imperiul târziu, a făcut ca grecii bizantini, dominanți, să nu conștientizeze masiv pericolul izolării și amorsării unor conflicte devastatoare pentru coeziunea în fața pericolelor iminente. Și acestea nu au fost puține, de la agresiunea externă la catastrofele naturale sau crizele economice și politice. Mai ales economia, cuvânt de origine bizantină, a fost crunt încercată de pierderea teritoriilor vitale pentru supraviețuire, în fața arabilor sau, mai târziu, a otomanilor.

Așa cum știm cu toții, în epocă se credea că două treimi din bogăția lumii se află în Constantinopol, cealaltă treime fiind răspândită peste tot în lume, fapt ce a născut invidia periferiilor asupra centrului și dorința de grabnică preluare pe orice cale a acestei bogății fără seamăn.

Această dorință de substituție se vede și astăzi în icoanele care-i prezentau, de exemplu, pe dogii venețieni în veșmintele modei imperiale bizantine. Graba de a imita are însă și reversul ei, un observator atent constata cu amuzament că pictorii italieni uitaseră un detaliu revelator în simbolistica bizantină, culoarea obligatoriu roșie a șosetelor împărătești, dogii fiind înfățișați numai cu șosete negre.

Dar nimic nu a egalat în gravitate cucerirea cruciată a Constantinopolului la 1204, eveniment facilitat de corăbiile venețiene și de pe urma căruia imperiul nu-și va mai reveni niciodată. Ilustrul om de stat Teodor Metochites, negăsind soluții, plângea amarnic imperiul „irosit de boli, cedând ușor la fiecare atac al vecinilor și victima neputincioasă a sorții”. Până la sângerosul final din 1453 nu a mai fost decât o întristătoare agonie.

În această perioadă de decădere termenul „bizantin” s-a încărcat cu conotații nemeritate negative, probabil și prin crearea și întreținerea în Occident a unei imagini de imperiu al răului, interesată să justifice jefuirea înspăimântătoare a avuțiilor celor mai diverse ale statului în timpul stăpânirii latine, dar și prin renunțarea masivă la constantele morale ale vieții de până atunci. Poate nici bizantinii înșiși nu bănuiau că, dincolo de toate acestea, cea mai mare comoară bizantină dăruită lumii era credința ortodoxă, așezată în cadrele statornice în urma unor dispute aprige dar clarificatoare, așa cum au fost cele cristologice sau iconoclaste. Cum spunea împăratul-filosof Theodor II Lascaris, „ameliorarea măslinului sălbatic în grădina de măslini”. Iar în secolul XIV Grigorie Palama avea să dea ortodoxiei o inimă care nu va pieri niciodată, isihasmul.

„Noua Romă”, va genera, după căderea sa, ideea unei retranslări tocmai în spațiul rusesc. În 1511, faimoasa scrisoare a călugărului Filotei din Pskov către marele cneaz Vasili al III-lea afirmă metaforic și profetic ceea ce pare să fi fost de atunci încoace credința tuturor celor care au stăpânit Rusia: „Două Rome au căzut, dar a treia a rămas”. Era Moscova, iar „a patra nu va fi niciodată”. Glorioasa moștenire se dovedea tentantă. Ideea celei de „a treia Rome” adie, din când în când și astăzi, peste urieșenia euroasiatică dintre Nistru și Vladivostok, semn că Bizanțul a rodit în locuri și forme surprinzătoare. Nicăieri însă nu a găsit un spațiu mai favorizant decât în cel românesc, îndreptățind celebra formulă a „Bizanțului după Bizanț”.

Viața acestei civilizații este o lecție oricând utilă la nivel colectiv sau personal, iar aceasta se poate reduce, nemeritat simplificator, la necesitatea respectării propriilor valori și credințe cristalizate de-a lungul unei experiențe impresionante și revelatoare, la respingerea unor modele sterile, nespecifice, care au dus la o apatie generală și la pierderea sensului existenței în ultimele secole ale Bizanțului. Se poate învăța atât din creștere, cât și din declin, în miniatură așa este însăși viața omului. Ne putem regăsi cu bucuriile și plângerile sufletului nostru în viața atât de plină de învățăminte a civilizației bizantine, căci, dincolo de orice, Bizanțul a însemnat o putere de viață și de creație rar egale în istorie.

Bibliografie:

1. Brezeanu, Stelian, *O istorie a Bizanțului*, Buc., 2005
2. Runciman, Steven, *The Byzantine theocracy*, Cincinnati, 1973
3. Stephenson, Eileen, *Tales of Byzantium: A Selection of Short Stories*, Washington, 2015
4. Theodorescu, Răzvan, „*Bizanț, Balcani, Occident la începuturile culturii medievale românești (sec. X-XIV)*”, Buc., 1974

EDUCAȚIA SUB SEMNUL CALITĂȚII ȘI FORMĂRII

Prof. Neacșu Romică
Școala Gimnazială Nr.5 Alexandria

Motto: „Educația este asemenea unei arte; artă mai mare decât educația nu există, pentru că dacă toate artele aduc un folos pentru lumea de aici, arta educației se savârșește în vederea accederii la lumea viitoare”.

Sf. Grigore de Nazianz

Obiectivele politice ale Uniunii Europene privind:

- îmbunătățirea capacității de ocupare a unui loc de muncă;
- o mai bună corespondența între cererea și oferta de formare;
- îmbunătățirea accesului la educația și formarea tinerei generații, în special pentru grupurile slab reprezentate au făcut ca în 2001, Comisia Europeană să promoveze dezvoltarea unor mecanisme strategice de îmbunătățire a calității procesului de învățare în învățământ.

Consiliul Europei a aprobat în același an îmbunătățiri strategice majore ale sistemului educațional bazat pe un puternic control extern al calității, în care autoevaluarea precedă inspecțiile, raportul de autoevaluare având la bază 5 obiective.

Aceste inițiative au dus la dezvoltarea sistemului de asigurare a calității în învățământ într-un mod în care acesta poate fi aplicat la nivel internațional. Totuși, se preferă revizuirea și reorganizarea instrumentelor existente de asigurare a calității în locul înlocuirii sistemelor naționale existente. Prin urmare abordarea europeană adoptată este mai degrabă una bazată pe evoluție și care ia în considerare contextul, fără a impune un model unic, limitat, pentru o gamă variată de cerințe naționale.

Începerea oricărui an școlar trebuie să se facă sub semnul calității în educație și formare ceea ce presupune în primul rând investiție în capitalul uman. Iar investiția în capitalul uman presupune, în egala măsură, educație pentru valori și educație cognitivă. Și aceasta pentru că valorile intangibile devin sursă și resursă pentru funcționarea performantă a organizațiilor.

Școala este o organizație în care valorile intangibile, cunoscute sub denumirea celor “trei C” trebuie să se regăsească permanent. Este vorba de: concepte în procesul inovării continue, prin centrarea pe cele mai bune idei și tehnologii; competențe în execuție ireproșabilă și transmitere a valorilor centrate pe calitate; conexiunile cu parteneri puternici care susțin ofertele unei organizații.

Educația cognitivă privește “din interior” elevul indicând ce se petrece “în cutia neagră” a acestuia pentru a se afirma active în cunoaștere și învățare.

Schimbarea permanentă impune în primul rând managementul organizației, deci și managementului unităților de învățământ, un alt ritm de mișcare, noi reguli și cerințe, stimulându-i capacitatea de descoperire, inovare și învățare.

În mileniul III “resursele critice” trebuie raportate la: competențe, valori intangibile, cunoaștere tacită sau explicită, procese și practici organizaționale, capital intelectual.

Dacă învățarea, cunoașterea, inovarea nu mai reprezintă apanajul exclusiv al managerilor, ci sunt atribute care aparțin, ori sunt solicitate tuturor membrilor unei organizații, atunci conceptul de conducere dobândește noi semnificații. Lideri de succes s-au dovedit a fi aceia care și-au dedicat o mare parte a timpului construirii unei relații bazate pe încredere și respect reciproc și nu pe accentuarea competiției.

Eficiența conducerii în secolul XXI depinde în mare măsură de capacitatea managerilor de a imagina noi oportunități, de a gândi neconvențional, de a încuraja procesele de învățare și inovare, de a distribui puterea în rândul membrilor organizației și de a-i sprijini pe aceștia în dobândirea și transimțerea cunoștințelor, dar, mai ales, de abilitatea de a construi relații de încredere și de a recâștiga credibilitatea, uneori pierdută.

Rolul formării inițiale și continue este evidentă în realizarea calității în educație, iar formarea continuă devine o pârghie importantă în asigurarea unei adaptări rapide la orientările noi în domeniul metodic și psihopedagogic.

Calitatea în educație, raportată la criteriile și standardele impuse de societatea modernă dinamică și în schimbare, presupune și recunoașterea puterii acesteia de diferențiere, în funcție de nivelul formării, de înzestrarea intelectuală a celor formați și a formatorilor, de competențele fiecărei funcții didactice.

Formarea inițială și continuă contribuie la profesionalizarea formatorului, dar și a celor formați, iar acumulările în urma participării la astfel de forme de perfecționare trebuie să răspundă nevoilor personale ale educabililor și obiectivelor educației și apoi să se regăsească în vîlaoarea adăugată la nivel de proces. Educatorul astfel profesionalizat are capacitatea și puterea de a ameliora calitatea în procesul instructiv-educativ, de a anticipa și de a promova schimbarea, de a asigura eficiența actului educațional.

Formarea continuă a cadrelor didactice constituie o strategie prin care se poate asigura dezvoltarea calității învățămîntului. Ea devine de la an la an o permanentă în activitatea cadrelor didactice pe linia perfecționării profesionale și dezvoltării personale a fiecăruia, indiferent de domeniu și nivel de pregătire.

Obiectivele formării continue, structurate pe trei domenii și realizate printr-o serie de programe și activități, pot fi grupate astfel:

- dezvoltarea personală și profesională a educatorului
- dobândirea de noi competențe
- aprofundarea didacticii disciplinei
- inițierea în utilizarea de noi metode și materiale
- ameliorarea calității sistemelor de educație, a cursurilor oferite, a instituțiilor de învățământ și a practicii pedagogice a educatorilor prin:
 - favorizarea interdisciplinarității și dezvoltarea lucrului în echipă
 - încurajarea inovației

- formarea pentru managementul școlii și al clasei, precum și pentru rezolvarea de probleme
- punerea în acțiune a unor priorități pedagogice și educaționale
- dezvoltarea comportamentelor necesare managementului relațiilor umane
- cunoașterea mediului social și ambiental prin: apropierea sistemelor educativ și economic, incitarea la studierea factorilor economici și sociali care influențează comportamentul tinerilor, adaptarea la schimbarea socială și cultural.

Participarea la Programele comunitare “Socrates și Leonardo da Vinci” s-a dovedit a fi foarte importantă pentru crearea unui spațiu European al educației, impunând respectarea indicatorilor de performanță și a procedurilor de asigurare a calității, a standardelor naționale și internaționale, a unor proceduri de evaluare externă, audit și inspecție pentru serviciile de educație.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE - MODALITATE DE REDUCERE A ABANDONULUI ȘCOLAR

**Inst. Paraschiv Doina Elena
Școala Gimnazială nr. 3 Zimnicea**

Rata abandonului școlar reprezintă un indicator important prin care se evaluează performanțele sistemului educațional, pe niveluri de educație. Din altă perspectivă de analiză, acesta semnalează și unele aspecte ale vieții sociale și economice, care pot influența accesul populației la educație.

În ultimii ani, problematica abandonului școlar a devenit un subiect uzual de analiză și dezbateri. Pe de o parte, documentele de politici educaționale propun strategii concrete de ameliorare a fenomenului, în acord cu țintele strategice. Pe de altă parte, practicienii educației (manageri, profesori, părinți deopotrivă) pun, adesea, în discuție situații de abandon școlar sau evaluează eficiența globală a sistemului de învățământ românesc din această perspectivă.

Absenteismul este probabil cea mai vizibilă formă a riscului de abandon, comparativ cu alți factori școlari ceva mai subtili și mai dificil de asociat în mod direct cu eșecul școlar. Indiferent de performanțele sale școlare sau de modul în care se comportă în grupul de elevi, când un copil începe să absenteze în mod repetat de la școală avem deja un semnal de alarmă important din perspectiva abandonului școlar. Este momentul în care școala trebuie să își gândească o strategie personalizată de intervenție pentru diferitele situații, cauze și motive pentru care un copil absentează în mod repetat.

Soluțiile posibile pot fi variate ca și cauzele pentru care elevii absentează, de la simple discuții cu părinții, vizite la domiciliul elevilor, până la programe personalizate de recuperare a unor experiențe de învățare.

Consultarea celor implicați (elevi, părinți, cadre didactice, comunitate locală) este la fel de importantă în luarea unor decizii privind măsurile de prevenire a absenteismului, mai ales când aceste decizii se referă la măsuri ce țin de structura anului școlar, orarul școlar sau nevoia de personal didactic suplimentar.

Una dintre premisele prevenirii abandonului școlar reprezintă crearea parteneriatului școală-familie, reușita de a angaja părinții și școala într-o relație autentică și pozitivă. Astfel, părinții devin parteneri activi și nu doar spectatori ai procesului educațional.

Acestă angajare este văzută ca implicare motivată, contribuind cu idei și devenind parte esențială a procesului, nu pentru ca trebuie, ci pentru ca le pasă și își doresc. Astfel, autoritatea și responsabilitatea este împărțită și împărtășită, scopurile și eforturile sunt comune iar beneficiile reciproce.

Parteneriatul școală- familie nu se produce instantaneu ci presupune o călătorie lungă pe parcursul căreia cei doi factori reușesc să pună în comun resursele pe care le dețin pentru a construi împreună viitorul educațional și profesional al copiilor.

Indiferent de statutul social, etnie, religie, gen, educație, diabilități trebuie să se creeze un climat echitabil, nondiscriminativ în care părinții să simtă că sunt tratați cu obiectivitate și imparțialitate.

În momentul în care școala și familia încep să colaboreze, elevii primesc cu adevărat suportul necesar pentru a avea succes la școală și în viață. Dezvoltarea și implementarea unor astfel de parteneriate îmbunătățesc prezența la școala a elevilor, performanța acestora și sprijinul din partea comunității de care școala are nevoie. Altfel spus, atunci când părinții se implică în educația propriilor copii, aceștia fac față mai bine cerințelor școlare.

În plan educațional, cu efecte directe asupra scăderii abandonului școlar, câștigul copiilor este remarcabil. Aceștia obțin rezultate mai bune, se înregistrează rate de promovabilitate mai mari, crescând șansele de finalizare la timp a studiilor și chiar de parcurgere a tuturor ciclurilor de învățământ, ca urmare a creșterii motivației pentru învățare și valorizare a acesteia.

Experiența personală, la o școală unde majoritatea copiilor sunt de etnie romă, mi-a dovedit că părinții cu venituri mici participă mai puțin la activitățile școlii. Barierele pe care le întâmpină în a fi prezenți și a se implica sunt:

- resursele financiare limitate;
- responsabilitatea de a crește mai mulți copii;
- lipsa de încredere în propriile capacități cauzată de lipsa studiilor, considerându-se incapabili de a-și ajuta copii în activitățile școlare;

În activitățile desfășurate la nivelul școlii, ce au presupus implicarea părinților, au avut succes metodele interactive, aceștia având nevoie să colaboreze, să obțină produse imediate, dorind să își valorifice abilitățile creative și să se simtă valorizați atunci când lucrările realizate au fost expuse în spațiul școlii.

ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR - POSIBILITĂȚI ȘI MODALITĂȚI DE ORGANIZARE CU PREȘCOLARII

**Profesor învățământ preșcolar: Vilcan Camelia Marinela
Grădinița cu P.P. Poroschia**

Copiii de vârstă preșcolară percep natura înconjurătoare, capătă cunoștințe, își însușesc o anumită atitudine față de diferite fenomene ale naturii. Natura îi atrage prin frumusețea, varietatea ei, precum și prin multitudinea culorilor, formelor, mirosurilor și sunetelor. Unul din mijloacele intuitive prin care copiii pot cunoaște lumea înconjurătoare este și excursia, pe care dicționarul limbii române o denumește ca "o plimbare sau o călătorie în grup, făcută pe jos, sau cu mijloace de transport, în sens educativ sau distractiv". De aceea, am folosit plimbările, excursiile și vizitele, în perioada activităților liber-alese, pe o scară din ce în ce mai largă, pentru că ele constituie mijloc de recreere, de destindere și totodată de asimilare de noi cunoștințe și de reactualizare a celor vechi. În același timp, fac legătura directă cu natura și cu societatea, cu rezultatele muncii omului.

În cadrul acestora, copiii au cunoscut în procesul muncii oamenii cu creațiile lor, animalele în mediul lor de viață, păsări, insecte, flori, fructe, legume etc.

Astfel, dacă copiii întreabă: „Cum se numește cutare plantă?”, firește că trebuie să le răspundem direct. Însă dacă întreabă: „Cu ce se hrănește gândacul pe care l-am găsit?”, trebuie să le propunem să adune crenguțe de la copaci de diferite specii și să observe, să gândească, îi va deprinde să fie independenți.

Copiii percep lumea înconjurătoare în totalitatea ei în mod direct, dar nu pot căpăta reprezentări sistematice și corecte despre ea decât cu ajutorul cuvântului adulților, care dirijează întreaga activitate de cunoaștere, îi orientează spre esențial conform scopului propus.

În excursii, toată atenția trebuie îndreptată către îmbogățirea vocabularului copiilor, urmărind în același timp exprimarea corectă, clară și expresivă. Însușindu-și cunoștințele, copiii depun efort intelectual, aceasta ajutându-i să-și formeze deprinderi elementare de muncă intelectuală, care-i integrează mai ușor în activitatea școlară de mai târziu. Venind în contact cu obiecte și fenomene din mediul înconjurător, învață denumirea lor, pe parcurs încep să le plaseze în lumea din care acestea fac parte, ajungând la concluzii, la generalizări, abstractizări, la formarea unor noțiuni clare și precise. Cunoașterea își urmează drumul ei, de la contemplarea vie la abstract și înapoi la practică.

Nu este suficient să-l familiarizăm pe copil cu natura și societatea numai din cărți și ilustrate. Un asemenea fel de a educa copiii este profund greșit, deoarece nici cele mai captivante povești, nici cele mai minunate imagini nu pot înlocui natura vie. Excursiile, plimbările și vizitele prijeluesc contemplarea vie a fenomenelor în mediul lor natural. Prezentând copiilor obiecte și fenomene din natură, reprezentările lor devin clare, corespunzătoare realității. Atunci când copiii observă ceva într-un tablou, reprezentările lor sunt doar aproximative. De exemplu, imaginea unui mijloc de locomotie cunoscut, "trenul", îi dă copilului o idee cu totul generală. Observându-l direct în gara sau alergând pe linie, copilul își va însuși cunoștințe corecte despre el: aspectul lui caracteristic, mărimea vagoanelor, forma lor, locomotiva, sunetele pe care le produce, viteza cu care merge, mișcarea roților etc.

Excursia, plimbarea și vizita își aduc din plin contribuția la formarea trăsăturilor morale ale copiilor, acestea ocupând un loc important în procesul de formare a personalității lor. Copiii se obișnuiesc cu unele reguli de comportare în colectiv. Ei devin ascultători, li se educă o atitudine conștientă față de cerințele educatoarei, față de colectivul de copii, li se dezvoltă spiritul de organizare și de ordine față de tot ce ceea ce-i înconjoară. Am căutat ca de fiecare dată copiii să ia legătura directă cu unele aspecte din procesul muncii, pentru a-i face să înțeleagă importanța muncii în dezvoltarea societății.

Copiii au învățat să prețuiască munca, să iubească și să respecte pe oamenii muncii, bunurile produse de aceștia în folosul lor și al întregii societăți. Astfel, au început să deosebească frumusețea fiecărei meserii în parte, sub ipoteza că: "ce s-ar întâmpla dacă n-am avea cizmar?" "ce s-ar întâmpla dacă n-am avea încălțăminte?" "dar dacă n-ar exista croitori?" etc.

Important este să-i facem să înțeleagă că a munci în orice sector nu este o rușine, ci o mândrie, că fără aceste meserii și fără acești oameni care le practică nu se poate trăi, că ei se străduiesc să producă bunuri cât mai frumoase și de bună calitate în folosul nostru, al tuturor.

Excursiile, plimbările, vizitele sunt un prilej deosebit pentru educarea convingerilor și a sentimentelor morale, a dragostei pentru cunoașterea bogățiilor și frumuseților patriei. Se dezvoltă la copii calitățile voinței și trăsăturile pozitive de caracter prin supunerea față de cerințele colectivului.

Sunt și copii care strică jucăriile, zgârie și mângălesc mobilierul. Venind în contact cu muncitorii direct în procesul de producție și cu efortul depus pentru realizarea bunurilor necesare lor, le educăm grija pentru păstrarea bunului obștesc, cerință de mare importanță în viața de colectiv.

Așadar, vedem că într-adevăr contactul nemijlocit cu tot ceea ce-i înconjoară pe copii-natura vie, viața socială, contribuie la dezvoltarea lor, îi ajută la formarea intelectuală, le formează patriotismul, dragostea față de muncă, le dezvoltă simțul estetic și le întărește sănătatea. Într-un cuvânt, excursiile, plimbările și vizitele fac parte din multiplele mijloace care asigură dezvoltarea personalității copiilor.

Activitățile educației de tip outdoor se desfășoară întotdeauna în *natură* și nu au ca finalitate rezultate palpabile (diplome, atestate), ci produse vizibile la nivelul comportamentului copiilor.

Dacă învățarea clasică, în sala de grupă, are un aspect cognitiv, activitatea de tip outdoor are un aspect pur practic, informal și experiențial.

PROTEJAREA MEDIULUI - O PRIORITATE A EDUCAȚIEI

Prof.înv.primar Găină Pălăguța
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”, Alexandria, Teleorman

Noile educații: educația pentru democrație și drepturile omului, educația ecologică, educația pentru pace, educația pentru sănătate, educația interculturală etc. sunt definite din anii 1980 la nivelul programelor și a recomandărilor UNESCO ca răspuns la imperativele lumii contemporane. Procesul declanșat stimulează trecerea de la demersurile specifice la abordările globale, interdisciplinare și permite aprofundarea unor probleme sociale care cer soluții concrete: democrația, pacea, mediul, alimentația, sănătatea etc. Școala contemporană nu mai poate ocoli această problemă interdisciplinară care este a tuturor profesiunilor și a tuturor cetățenilor capabili să-și îndeplinească rolurile sociale, etice și politice care le revin.

Educația ecologică se impune tot mai mult ca o componentă organică a educației generale, a formării personalității copilului. Acest demers este determinat de evoluția civilizației contemporane care pe de-o parte creează bunuri, valori spirituale, servicii, tehnologii benefice pentru existența și prosperitatea oamenilor, iar pe de altă parte provoacă fenomene grave de poluare fizică și psihosocială, care afectează viața în general, punând în pericol chiar existența omului.

Educația ecologică (pentru protecția mediului înconjurător) are ca scop schimbarea viziunii pe care noi o avem asupra lumii, înțelegerea relațiilor care se țin în interiorul sistemelor ecologice, între om și natură, implicarea în rezolvarea problemelor declanșate odată cu aplicarea tehnologiilor la scară socială. Educația ecologică proiectează și realizează următoarele obiective:

- Dobândirea de cunoștințe ecologice și formarea unei gândiri ecologice, dinamice și creative, care să contribuie la înțelegerea pericolului fenomenelor poluante și a necesității luării măsurilor eficiente de prevenire și înlăturare a poluării, de ameliorare ecologică a mediului ambiant, în vederea obținerii unui mediu curat, pur și a unui climat intern și internațional de înțelegere, cooperare și pace.
- Formarea de priceperi, deprinderi și obișnuințe ecologice care să-l ajute pe om să contribuie efectiv, practic, la prevenirea și înlăturarea poluării, la realizarea unui mediu ambiant pur, curat și a unui climat intern și internațional de înțelegere, cooperare și pace.
- Formarea de convingeri și sentimente ecologice, obiectivate în simțiri și trăiri superioare, care să determine oamenii să-și folosească toate forțele lor pentru prevenirea și înlăturarea poluării și pentru asigurarea unui mediu ambiant curat, pur și a unui climat intern și internațional de înțelegere, cooperare și pace durabilă.

Educația ecologică trebuie să determine oamenii să păstreze puritatea și frumusețea naturii, să păstreze curățenia mediului înconjurător, aducând totodată ameliorarea naturii prin extinderea pădurilor și spațiilor verzi, prin păstrarea purității apei, aerului și solului. Educația ecologică trebuie să determine oamenii pentru a crea pe plan național și internațional relații și climat demne, civilizate, democratice și etice.

În ultimii ani, oamenii de știință și liderii politici au admis necesitatea de a proteja mediul înconjurător. Extinderea unor produse toxice, extinderea deșeurilor, acumularea deșeurilor menajere, industriale, nucleare și toxice, ploile acide și altele au influențe negative și pun în pericol patrimoniul genetic atât al plantelor și al animalelor cât și al oamenilor. Capacitatea de distrugere a mediului se poate spune de autodistrugere a luat o amploare fără precedent, de aceea se impun măsuri la nivel mondial. Agresiunea omului asupra mediului natural, dar și asupra celui artificial este datorată luptei pentru existență și se adaugă în mod fatal și catastrofele naturale (cutremure, inundații, tsunami, incendii, invazii de insecte, molime, schimbări climatice etc.).

„Charta Terrei”, adoptată de către comunitatea internațională în timpul conferinței Națiunilor Unite asupra mediului și dezvoltării la Rio de Janeiro în 1992 și cele două convenții internaționale semnate la Rio reprezintă un punct de plecare în încercarea de a rezolva problemele

majore de mediu. Începând cu 1995, ONU a organizat anual conferințe pentru a revizui prevederile convenției. În perioada 30 noiembrie-11 decembrie 2015, la Paris, a avut loc cea de-a 21-a Conferință a Națiunilor Unite pe tema schimbărilor climatice. Liderii și alți reprezentanți ai 190 de state ONU au negociat și au semnat un acord climatic care să oblige guvernele să impună măsuri de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră.

„Redu Amprenta de Carbon-Primii pași în lupta împotriva schimbărilor climatice” este primul proiect privind creșterea gradului de conștientizare a populației României referitoare la schimbările climatice, având drept obiective educarea populației cu privire la efectele încălzirii globale asupra mediului înconjurător și impactul asupra vieții umane, precum și conștientizarea importanței propriiei contribuții în reducerea amprente de carbon desfășurat de Asociația Environ în parteneriat cu Ambasada Republicii Federale Germania.

Asociația Environ (în calitate de „Organizator”) în parteneriat cu Asociația Sistemul Național de Reciclare a Bateriilor (S.N.R.B.) și cu sprijinul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor și Ministerul Educației Naționale, organizează în perioada 12.09.2016 – 15.06.2017 cea de-a șasea ediție a Campaniei de conștientizare, responsabilitate socială și colectare selectivă „Baterel și Lumea NON-E”. Ediția a cincea a Campaniei de conștientizare, responsabilitate socială și colectare selectivă „Baterel și Lumea NON-E” desfășurată în anul școlar 2015-2016 a cuprins peste 25.000 de elevi îndrumați de 1000 de profesori din 700 de unități de învățământ care au obținut calificativul excelent la proba de colectare. Școala noastră s-a numărat pentru prima dată printre cele 700 de școli participante, iar în acest an școlar revine cu forțe proaspete în noua ediție a Campaniei Baterel și Lumea NON-E.

ADAPTARE LA SCHIMBARE REMEDII PE ...DRUMUL DE LA OBOSEALĂ LA NEVROZA ASTENICĂ

P.I.P. Moscalu M. Valentin
Scoala Gimnaziala Lita
P.I.P. Moscalu Gh. Elena
Scoala Gimnaziala Nr. 2 Islaz

Plecăm la drum cu o constatare : „În lumea de azi se trăiește mai mult, însă oamenii sunt din ce în ce mai obosiți.”

Aceasta sintagmă este o concluzie la care a ajuns Congresul internațional pentru studiul oboselii, ținut la Paris în 1966. La acest Congres au participat peste 800 de medici, care sunt practicieni și terapeuți renumiți în domeniul psihologiei și psihiatriei.

Munca, realizată de fiecare dintre noi, după un timp ajunge să ne obosească. Aceasta senzație de oboseală se manifestă prin scăderea atenției, facem din ce în ce mai multe greșeli iar puterea de muncă scade, apar dureri de cap. Dacă nu este tratată această stare de oboseală apare o formă de manifestare cronică, surmenajul.

Surmenajul este o formă avansată de oboseală, o stare anormală, patologică, poate duce în timp la o activitate tot mai dezorganizată cu implicații majore în activitățile întregului organism. Capacitatea de muncă nu se mai poate reface prin somn și odihnă.

Durerile de cap apar frecvent, nu se mai pot trata, atenua prin medicamente chiar droguri. Dacă la început, folosind medicamente specifice, simptomele și durerea de cap se ameliorează sau chiar dispăre, după o perioadă mai lungă de folosire, organismul se „învață” cu medicamentele care nu își mai fac efectul scontat. Simptomele surmenajului sunt ușor de descoperit și de observat cu

ochiul liber, memoria slăbește, interesul pentru muncă dispare, somnul devine superficial iar în timpul nopții ne trezim de mai multe ori, posibil să avem vise urâte.

După un somn zbuciumat nu ne mai simțim refăcuți. Sistemul uman este asemeni unui calculator, dacă nu îl întreții nu mai dă randamentul scontat. Pofta de mâncare scade iar nevoia de a mânca scade până la indiferență. Dacă până la instalarea oboselei activitatea creatoare era bună sau foarte bună, odata cu starea de oboseală dispar inițiativele, starea sufletească de bine se schimbă, apărând semne de indiferență față de toate iar stările de plictiseală, melancolie devin frecvente.

Cercetările au demonstrat că celulele nervoase au o limită a capacității de muncă. senzația de oboseală este un semnal prin care organismul este avertizat că rezervele de energie sunt pe cale de a se istovi, starea de surmenaj arată o epuizare a acestor rezerve.

Este absolut necesar să ferim organismul de oboseală și de surmenaj. A preveni instalarea stărilor de oboseală și de surmenaj este mai ușor decât a vindeca. Sistemul nervos indeplinește o muncă titanică, deși foarte delicată, el prezintă o neobisnuită putere de rezistență, adaptându-se la situațiile neprevăzute cu ajutor din partea creierului, a sistemului de relații, comunicări și legături între celulele nervoase. Dar și această energie are limite, ea se poate cheltui într-un regim grăbit dar accelerând procesul de îmbătrânire a organismului și ajungem la senilitate încă din anii maturității.

Pe drumul spre o stare de bine facem acum primii pași și vom vorbi despre o metodă simplă de reducere a oboselei și a surmenajului care se poate aplica de cadrele didactice pe tot parcursul vieții pentru o stare de sănătate foarte bună.

Metoda de tratament REIKI

Cercetările medicale au arătat că stresul continuu poate bloca capacitatea naturală a corpului de a se regenera și proteja. Efectele stresului cronic se întind de la dureri minore la probleme majore de sănătate, cum ar fi boli cardiovasculare, dereglări digestive, respiratorii sau boli de piele. Reiki ajută organismul să se elibereze de stres prin relaxare profundă. Cuvântul Reiki este format din două cuvinte de origine japoneză – Rei care înseamnă “Înțelepciunea lui Dumnezeu” și Ki care înseamnă “Energie Vitală”. Energia din palma... Asadar Reiki înseamnă “energie vitală condusă/direcționată spiritual”. Sistemul Reiki de vindecare este o tehnică de transmitere a acestei energii subtile către sine sau către alții prin intermediul mainilor către sistemul energetic uman. Reiki reface echilibrul energetic și vitalitatea, îndepărtând efectele fizice și emoționale ale stresului acumulat. Reiki poate să

- Accelereze vindecarea
- Ajute organismul să înlăture toxinele
- Echilibreze curgerea energiei subtile și să înlăture astfel blocajele
- Ajute pe cel care practică să descopere ca și el este un “vindecător”

Reiki tratează corpul, emoțiile, mintea și spiritul unei persoane ca pe un întreg. Reiki este o metodă simplă, naturală și sigură de vindecare spirituală pe care o poate folosi oricine. Reiki este puternic și blând deopotrivă. În timpul tratamentului, pacientul rămâne îmbrăcat. Reiki este o eficientă metodă alternativă sau complementară a masajului. Poate fi folosit împreună cu orice alte metode de vindecare medicale sau nu și a intrat în ultima vreme și în atenția chiropractorilor, medicilor, fizio și psihoterapeuților, psihologilor și hipnoterapeuților. Reiki poate fi învățat de către oricine dorește să-și îmbunătățească sănătatea și să-și îmbunătățească calitatea vieții! Intenția înseamnă constientizarea momentului prezent și a legăturii noastre cu Întregul atunci când realizăm energizarea și optimizarea holistică proximală sau distală. Aceasta constientizare trece dincolo de percepțiile noastre obișnuite, pământesti. Este o inteligență care operează în afara funcțiilor mentale.

Atunci când constientizăm momentul prezent (când avem intenția sa...), intrăm în legătură cu Energia Universală (E.U.). O persoană constientă pe deplin de momentul Prezent poate accesa E.U. atât de la subiecți animați cât și inanimați. E.U. radiază din centru spre înafară. Ea nu are un loc anume din care izvorăște iar centrul ei este pretutindeni. Energia ta Universală și a mea sunt unul și același lucru. La nivel interior, suntem cu toții conectați la acest lucru minunat care trece dincolo de cuvinte și concepte, dincolo de timp și spațiu, dincolo de lumea fizică. Deși se vorbește despre vindecarea la distanță cu ajutorul simbolurilor, această energie nu calătorește oriunde, în

sens fizic. Vindecarea la distanță apare la nivel interior, datorită misterului conexiunii noastre cu E.U.

Această energie radiază din interior spre înafară adaptându-se lumii contrariilor și polarităților, respectând Legea Rezonanței. Se poate trimite E.U. la distanță fără a folosi simbolurile. Nu e nevoie decât de Intenție! Gândiți-vă la simbolurile din Tehnica Radiantă, sau la orice simbol, ca la aceste instrumente de antrenament până când devenim îndejunși de pricepuți pentru a renunța la “serviciile” lor. Pentru a intra în legătură cu E.U. nu avem nevoie decât de intenție. O alternativă minunată la simbolurile energetice este constientizarea deplină, nu doar pentru un moment sau două ci pe durata întregii zile a acestei energii, chiar în timp ce ne rezolvăm problemele zilnice. Energia Universală înseamnă Bucurie. Când suntem în contact cu ea suntem în contact cu Sursa adevăratei vindecări și iluminări

ROLUL ȘI IMPORTANȚA RESURSELOR UMANE

**Secretar-șef Toma Georgeta
Liceul Teoretic Videle**

Managementul resurselor umane înseamnă managementul oamenilor, de aceea, dincolo de dezvoltarea tehnologică și logistică, este absolut necesar ca administrarea celei mai importante resurse, angajații, să fie o prioritate pentru unitate.

Managementul resurselor umane constă în ansamblul activităților orientate către asigurarea, dezvoltarea, motivarea și menținerea resurselor umane în cadrul unității în vederea realizării cu eficiență maximă a obiectivelor acesteia și satisfacerii nevoilor angajaților. Pe măsură ce organizațiile se dezvoltă au de a face cu o serie de aspecte esențiale ale managementului resurselor umane. Managerii creează un plan de atragere și reținere a persoanelor cu abilitățile de care are nevoie organizația. Implementarea planului presupune recrutarea, selecția, integrarea, instruirea, recompensarea, alegerea beneficiilor celor mai potrivite și evaluarea permanentă a performanțelor pentru a se verifica dacă sunt atinse obiectivele organizaționale. Aceste activități reprezintă componentele managementului resurselor umane.

Resursele umane constituie elementul creator, activ și coordonator al activității din cadrul organizațiilor, ele influențând decisiv eficacitatea utilizării resurselor materiale, informaționale și financiare.

Resursele umane sunt singurele capabile să producă și să reproducă toate celelalte resurse aflate la dispoziția unei organizații. Oamenii sunt resursele active ale organizației, deoarece potențialul lor contribuie activ la creșterea eficienței și eficacității organizaționale.

Planul de resurse umane într-o unitate de învățământ preuniversitar este creat în acord cu planul strategic al unității. Pe măsură ce se identifică oportunitățile de dezvoltare disponibile, este necesară corelarea lor cu abilitățile de care va fi nevoie pentru acoperirea lor. Recrutarea, instruirea și programele de recompensare sunt create în vederea atragerii, dezvoltării și păstrării oamenilor cu abilitățile necesare.

Dezvoltarea resurselor umane în învățământ implică un proces de instruire a oamenilor pentru a îndeplini sarcinile de care este nevoie în unitatea școlară. Problema constă în recunoașterea tipului de instruire de care angajații au nevoie. Toate deciziile de instruire trebuie să țină cont de motivarea angajatului supus formării.

Indiferent de elementul cheie pe care se centrează, strategiile particulare elaborate în domeniul resurselor umane se constituie ca parte integrantă a strategiei de ansamblu a organizației, fiind orientate către realizarea aceluiași obiective generale. În acest sens, gândirea strategică în domeniul resurselor umane presupune asumarea unor principii și scopuri clare privind situația prezentă din organizație, orizontul pe

care organizația dorește să îl atingă, soluțiile care pot asigura parcurgerea drumului de la momentul prezent la orizontul viitor dat.

Orice organizație școlară este în creștere și de aceea trebuie stabilite metode de găsim și angajare de oameni care să posedă abilitățile solicitate. Acest lucru se reflectă de obicei într-o formă de planificare a resurselor umane. Analizându-se proiectele și tendințele viitoare ale organizației - printr-un proiect de dezvoltare instituțională (PDI), se estimează numărul de oameni de care este nevoie și tipul de abilități și competențe pe care le solicită eventualele posturi vacante. Astfel se asigură procurarea, dezvoltarea și păstrarea resurselor umane de care are nevoie o organizație pentru a-și atinge obiectivele.

Resursele umane sunt principala resursă strategică ale oricărei organizații, orice conducător trebuie să acorde importanță maximă unor activități ca: atragerea și folosirea resurselor umane, asigurarea compatibilității între cerințele posturilor și competența personalului, formarea și dezvoltarea resurselor umane, managementul carierei personalului, evaluarea performanțelor profesionale, motivarea personalului și nu în ultimul rând, conceperea modalităților de realizare a unui sistem al organizației care să asigure satisfacții și posibilitatea de armonizare a obiectivelor personale cu cele organizaționale.

Un management riguros al resurselor umane presupune eficacitate în următoarele activități de management: managementul fluxului de personal - recrutare, selecție, adaptare pe post, inducție și socializare, promovare internă, managementul ieșirii din organizație; managementul performanței - evaluarea performanțelor, feed-back-uri consistente la atingerea sau nu a obiectivelor personale, de echipă sau organizaționale, recompense și beneficii, management organizatoric - definirea posturilor, a organigramei, a zonelor de responsabilitate, formarea echipelor sau a grupurilor de muncă și instruirea angajaților; managementul comunicării - implicarea angajaților în activitățile decizionale, dezvoltarea comunicării ascendente și descendente, păstrarea corectitudinii procedurale și a eticii organizaționale.

Cel ce este (ori girează funcția de) manager al resurselor umane trebuie să îndeplinească un important rol: de catalizator, astfel încât să reușească să pună de acord performanțele economice cu talentele individuale ale angajaților în scopul realizării obiectivelor propuse.

Având în vedere importanța și valoarea resursei umane în societățile moderne, statul s-a preocupat să adopte dispoziții legale adecvate pentru reglementarea muncii, astfel încât aceasta să capete maximă eficiență, să fie armonizate în modul cel mai optim interesele capitalului cu cele ale forței de muncă.

CURRICULUM CENTRAT PE COMPETENȚE- PUNCTUL DE UNIRE ÎNTRE COPIL, ȘCOALA, SOCIETATE

**Prof.înv.primar Goran Gabriela
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Roșiorii de Vede**

Curriculum-ul este valorificat în ipostaza „curriculum-ul ca reprezentare a acțiunii”, legată strâns de ipostaza „curriculum-ul ca acțiune propriu-zisă”, ceea ce presupune „traducerea” temelor de studiat în experiențe de învățare și formare relevante, pozitive, dezirabile, constructive

Modelul curricular centrat pe competențe răspunde mai bine cerințelor actuale ale vieții profesionale și sociale, ale pieței muncii, grație construirii demersurilor și influențelor didactice în perspectiva dobândirii de către elevi a unor achiziții integrate, care răspund în mod aplicat, pragmatic cerințelor sociale exprimate în termeni de achiziții finale ușor evaluabile. În procesul de învățământ, se urmărește formarea și dezvoltarea unui sistem de competențe educaționale

funcționale, de bază, cu specific acțional și care pot fi evaluate ușor, competențe necesare elevilor pentru a-și continua studiile sau pentru a se încadra pe piața muncii.

Aplicarea acestui model presupune valorificarea coerentă a conținuturilor ca mijloace prin care se vizează atingerea obiectivelor cadru, a obiectivelor de referință, precum și a obiectivelor operaționale urmând ca, în timp, să se asigure formarea și dezvoltarea unui sistem de competențe educaționale intelectuale / cognitive, psihomotorii, afectiv - atitudinale, de comunicare și relaționare socială, de abordare a problemelor, de luare a deciziilor, de rezolvare de probleme teoretice și practice, de asumare a riscurilor, de adoptare a unor soluții personale etc.

Astfel, se creează premisele asigurării coerenței interne, a valențelor predictive pentru procesul de proiectare curriculară. De asemenea, se asigură caracterul generativ al modelului, care poate fi adaptat în funcție de specificul, cerințele și nivelul de dezvoltare a epistemologiei didacticii fiecărei discipline și, implicit, de epistemologia cunoștințelor de referință (natura lor, evoluția lor istorică, modalitățile de realizare a transpoziției didactice), de exigențele de abordare a acestor cunoștințe, de caracteristicile intervențiilor și influențelor didactice.

Soluția curriculară a proiectării curriculum-ului pe competențe răspunde recomandărilor psihologiei cognitive, referitoare la valorizarea competențelor în scopul realizării în mod eficient a transferului și a mobilizării cunoștințelor și abilităților în contexte noi și dinamice. Formarea, exersarea și dezvoltarea competențelor presupune mobilizarea anumitor cunoștințe, capacități, abilități (priceperi și deprinderi) și a unor scheme de acțiune exersate și validate anterior.

Anumite competențe vizate în cadrul procesului de învățământ pot să fie social determinate, ele fiind expresia nevoilor educaționale concrete ale comunității. Astfel, se asigură premisele transparenței demersurilor educaționale realizate în școală. Modelul curricular permite realizarea de evaluări ale școlilor (și ale sistemului educațional) de către agenții educaționali implicați: părinți, autorități locale, sponsori etc. De asemenea, forurile competente pot realiza cu ușurință evaluări externe periodice la nivelul sistemului educațional, la nivel instituțional, la nivelul curriculum-ului, al rezultatelor școlare, al investiției de resurse – umane, materiale, financiare etc.

Competențele formate și dezvoltate pe parcursul educației de bază răspund condiției de a fi necesare și benefice pentru individ și pentru societate, în același timp. Un curriculum centrat pe competențe poate răspunde mai bine cerințelor actuale și viitoare ale societății, ale vieții sociale și profesionale, ale pieței muncii prin centrarea demersurilor didactice pe achizițiile integrate ale elevilor.

Pentru profesori, demersul metodologic centrat pe competențe constă în elaborarea proiectelor didactice și adaptarea predării la diferite categorii de elevi, informarea elevilor asupra așteptărilor, clarificarea nivelului de performanță minim acceptat și a celor de extindere, furnizarea de criterii pentru evaluarea rezultatelor, asigurarea progresului pentru obținerea rezultatelor, oferirea setului de rezultate finale, stabilirea metodelor / tehnicilor de predare pentru cei rămași în urmă.

Studiile realizate în țări europene au descoperit abordări diferite ale competențelor: „1 - competențe care acoperă întregul sistem educațional, de la educația timpurie până la învățământul superior; 2 - competențe valabile pentru învățământul preuniversitar; 3 - competențe centrate pe învățământ obligatoriu; 4 - competențe focalizate pe un anumit nivel de școlaritate; 5 - competențe valabile atât pentru elevi cât și pentru cadre didactice”. (Dan Potolea)

Competențele cheie sunt folosite pe niveluri specifice de pregătire. Pentru învățământul primar, competențele cheie, ca elemente de reper, pot fi „turnate” în competențe generice sau adaptate la particularitățile de vârstă ale elevilor.

Bibliografie

- Crețu, C., (1999), Teoria curriculumului și conținuturile educației, Editura Universității „Al. Ioan Cuza”, Iași
- Potolea, D., (2002), Conceptualizarea curriculumului. O abordare multidimensională, în E. Păun, D. Potolea (coord.). Pedagogie. Fundamente teoretice și demersuri applicative, Iași, Editura Polirom

